

ПОЛИТИКИН

Немачка 3.00 DEM, САД 1.25 USD, Швајцарска 2.50 CHF,
Шведска 16.00 SEK, Аустрија 20.00 ATS, Грчка 600 GRD,
Енглеска 1.00 GBP, Словенија 150 SLT, Македонија 40
ДЕН. Р.С.А. 9 Р.

ЗАБАВАНИК

19. V 1995 • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА LVII • ЦЕНА 4 ДИНАРА • БРОЈ 2261

МОНО

Забавник тешко

ВЕРОВАЉЕ

Веровати или не!

**МУЖЈАК
МОРСКОГ
СЛОНА**

КАД СЕ РАЗЉУТИ ИСПРАВИ СВОЈУ СУРЛУ ДУГАЧКУ 50 КМ.

ЦИГЈАР

КОЈУ СУ НАПРАВИЛИ РАДНИЦИ ЈЕДНЕ ПРОДАВНИЦЕ ДУВАНА У КОПЕНХАГЕНУ ДУГАЧКА ЈЕ 3М И ТЕШКА 24 КГ.

НАЈВЕЋИ ЖБУН РУЖА НА СВЕТУ

ДОНЕТ ЈОШ 1885. ИЗ ШКОТСКЕ У ТОМБСОН (АРИЗОНА, САД), ДАНАС ИМА СТАБЛО ОБИМА 2.44 МЕТРА И СВОЈИМ ГРАНАМА ЗАУЗИМА ПОВРШИНУ ОД 744 М², СВАКОГ АПРИЛА ОВА РУЖА СЕ ОКИТИ СА МИЛИОМ ЦВЕТОВА.

МАРАМИЦА

КОЈОМ ЈЕ ПОЗНАТИ БАЛЕТАН МИХАИЛ БАРИШНИКОВ ЈЕДНОМ ОБРИСАО ШМИНКУ ПОСЛЕ ПРЕДСТАВЕ, ПРОДАТА ЈЕ НА АУКЦИЈИ ЗА СУМУ ОД 50 ДОЛАРА.

**НА
СКИЈАШ-
КОМ ТАК-
МИЧЕЊУ**

КОЈЕ СЕ ЈЕДНОМ ГОДИШЊЕ ОДРЖАВА У МЕСТУ ШУТАРЛОФ У ДРЖАВИ МЕЈН (САД), МОГУ ДА УЧЕСТВУЈУ ТАКМИЧАРИ ТЕШКИ НАЈМАЊЕ 100 КИЛОГРАМА.

РАМАПА

ИЗ БАГАЛОРЕА (ИНДИЈА) ИМАО ЈЕ НА СВАКОЈ НОЗИ ПО 6 ПРСТИЈУ.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

●●● у књизи „50 година Би-Би-Си-ја“ каже се да се за пола века, колико ова телевизијска станица постоји, није догодило да један водитељ кине. За научнике то је само потврда да запослени на телевизији морају бити

потпуно концентрисани, толико да немају времена за разне „природне потребе.“

●●● на Југоистоку Француске откривене су пећине с цртежима старим 18.000 година(!), по квалитету равним онима из Алтамира у Шпани-

ји или Ласкоа у Француској. Цртежи углавном приказују животиње: говеда, бизоне, праисторијске носороге.

●●● један амерички средњошколац видео је већ у просеку 250.000 рекламних спотова.

●●● свилене бубе „преду“ од две течности сложену нит у којој може да се налази и материја за бојење настала од пигмента из гусеничине хране. Тако неке гусенице праве жуту свилу, неке производе свилу која светлуца, а већина свилу смеђе боје.

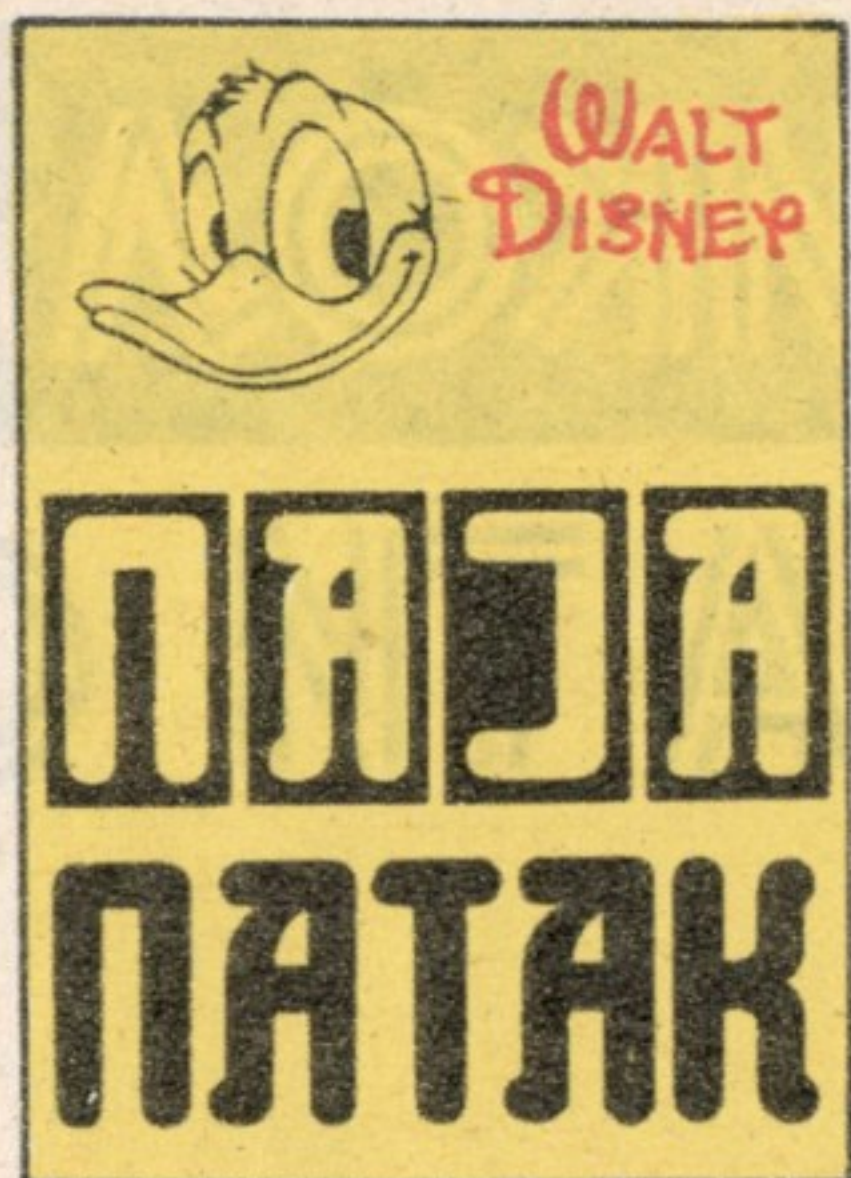
●●● разлика између дивљег зеца и кунића је огромна: „питоми зец“ рађа се после 30 дана, потпуно је голуждрав, слеп, беспомоћан

и не може без мајке. Тек после 15-20 дана излази из гнезда. Дивљи зец се рађа после 60 дана, има крзно и већ после 2-3 дана способан је за самосталан живот.

●●● славна француска глумица Симона Сињоре, која је освојила два „Оскара“ и једног „Цезара“, врскала је у говору и због тога ни у једном филму није говорила својим гласом, увек је преко њеног био насинхронизован туђ глас.

Илустровао Зоран Петковић - Петко

KJD092-1 / U.S. #14

**Црвени
филм
о**

**обојеној
браћи**

Кошмар?
Не, мада у једном тренутку...

Зграда Коминтерне, јула 1932.

— А онда цела челичана крене у побуну! Црни радници се дижу, све пламти! — мали буцмасти Рус зажареног погледа и црвених образа падао је у ватру.

Ленгстон Хјуз одсутно скрену поглед на Стаљинове слике на зиду.

— И? Како и? — нестрпљиво се умеша надобудни млади Јунгханс. — Па ту почињу масовне сцене! Као редитељ вам гарантујем — ту су Руси недостижни!

Хјуз у очајању загњури лице у шаке.

— Какве сад масовне сцене? — упита немоћним гласом, лица пребледелог за Црнца.

Рус га погледа с неверицом.

— Како какве? Па, синдикасти белаца са Севера придружују се црној браћи чим добију помоћ преко радио-станице! То је безмало најпривлачнија сцена филма!

Хјуз пожелеле да удари главом у зид. Било чијом...

— Како безмало?

Рус се надмоћно налакти преко стола и, подригујући вотку од прекјуче, рече најприроднијим гласом:

— Онда у помоћ стиже Црвена армија...

— У Бирмингем, Алабама!

Рус и Јунгханс се погледаше и слегнуше раменима.

— Што да не?

Хјуз удари челом о масивни сто и гласно зајеца.

Боже, како сам у ово упао, размишљао је, пузећи до излазних врата са сценаријом под мишком.

Није прошло ни неколико месеци како се с невероватним ентузијазмом, с кофером у једној и збирком цез плоча у другој руци, укрцао на пароброд „Европа“ за Бремерхаузен, последња станица — Москва...

Црно-бело у колору

Брига европских комуниста, после преврата у Русији 1917. године за судбину свих потлачених и презрених на свету, посебно је била усме-

ЦРНИ НИКОЛАЈ, ПАТИ СИ

**Црнци на пла-
жи? Да! Голи?
Да! Американ-
ци? Да! Усред
СССР-а? Да! За
време Стаљи-
на? Да! Импери-
јалистичка ин-
вазија? Не... Пар-
тијски радници
на одмору...**

рена на САД. Мало је недостајало да рођење у сузама проливеним над судбином америчких Црнаца постане редовна дисциплина на спортским сусретима у оквиру састанака Коминтерне.

Почело је од идеје европских комуниста о стварању Црне републике на југу САД која је, осим уздржаности америчке Комунистичке партије, изазвала неуздржано ваљање од смеха управо америчких Црнаца.

Како некога убедити да је потлачен, уколико он то сам не примећује?

Коминтерна није одустајала. Решење је типично америчко: филм! Црно-бели о црнима и белима, наравно уколико су „црвени“. Филм би обрадио тежак положај обесправљених Црнаца у САД, финансирала би га Коминтерна, а снимао би се у СССР-у!

Коминтерна потеже своје везе са комунистички настројеним организацијама у САД и, 14. јуна 1932, једна од најчуднијих екипа овог столећа креће на пут за Москву.

Састав екипе ни по чему није одавао утисак партијске ћелије. Напротив, нико од чланова није имао искуства са физичким радом. Радило се о екипи од 21 Црнца и Црнкиња који су, осим што су се ту и тамо јавно изјашњавали за црначка права, мање — више били аутсајдери бродвејских представа.

ЦРНАЦ!!

Ленгстону Хјузу, тридесетогодишњем већ познатом црном писцу, била је намењена незахвална улога писања коначне верзије сценарија, унапред припремљеног у Коминтерни.

Ја сам за плес!

Следећег дана, на улазу у канцеларију, мимоишао се са плавооким момком са црном кудравом периком, лица неуједначено црног, као да је упао у ималин.

— Не обраћајте пажњу, товариш Хјуз. То је првобитна идеја. Сада имамо праве Црнце. Николај је, једноставно, закаснио на аудицију...

Хјуз се немоћно сручи на столицу.

— Нема љубавних сцена — рече јетко, пре него што га је ико ишта питао и баци текст сценарија на сто.

— Ах, како да не — однекуд се докотрља пуначки Рус. — Син власника челичане на породичној свечаности приморава младу црну слушкињу да плеше с њим...

Ваљда илустрације ради, устаде, затегну свој мали сакко до висине пупка, загледа се сетно у даљину и направи неколико плесних корака.

— Син власника? Белац?

— Да.

— Усред Алабаме? — Хјуз као да је почео да ужива у овоме.

Рус и Јунгханс слегнуше раменима као и претходног дана.

— Уз црначку духовну музику?

— То!!! — углас се сложише обојица.

— И балалајке — додаде полугласно, питајући се докле ово може да иде.

— Ако инсистирате — сустиже га одговор док је отварао врата да изађе. — Уосталом, све измене ће бити урађене док ви будете у Одеси.

Ово није очекивао.

Слике с плаже

Оно што је Хјуз могао да претпостави јесте да се досадашњи боравак у Москви и екипи и Русима попео наврх главе иако је све почело давно.

После величанственог дочека на станици Николајевски у црним лимузинама довели су се у хотел „Гранд“. Цепова пуних бонова за рационасану исхрану и увек у предности у редовима пред продавницама, осећали су се сјајно.

Међутим, чекање на сценарио и тотални нерад учинили су своје. Нервоза је расла, а квалитет хотелске хране опадао (боршч, и опет боршч), па нису помагале ни дуге, ро-

мантичне пловидбе реком у друштву шармантних Московљанки.

Хјуз није знао да је влади СССР-а стигла оштра нота владе САД, поводом мешања СССР-а у унутрашње ствари Сједињених Држава. Од филма су полако сви дизали руке...

Док се ствари не слегну, упућени су на „одмор“ у Одесу.

Руске купачице у луксузним купаћим костимима данима су уживале у несвакидашњем призору разузданог купања и сунчања тамнопуте екипе по пешчаним плажама Одесе. Црнци и Црнкиње били су заиста ретка појава на руским плажама. Још да су имали костиме...

Ноћу би у елитном клубу заједно уживали у раскалашном и разголићеном плесу Џона Бовингтона, авангардног балетског плесача и чувеног нудисте, дугогодишњег досељеника из САД.

Уживали су сви, осим Хјуза.

Само је он знао да је Коминтерна управо Бовингтона предвидела за улогу „вође белих синдиката са севера“!

Истог дана када су новине објавиле вест о „одлагању“ снимања, екипа је добила позив да се врати у Москву.

Повратак у САД био је само питање дана.

Блуз за Николаја

У канцеларији су, осим белог Руса и Јунгханса, била још двојица униформисаних, вероватно из КГБ-а.

— Товариш Хјуз...

Наглим покретом руке, изненађујућим и за њега самог, Хјуз пресече Руса.

— Знам све. Да будем искрен, филм ионако није био ни за...

Тог тренутка, као никад у животу, проклео је своје недовољно знање руског језика.

— ... Ни за шта! — настави, а Рус спласну с олакшањем.

Хјуз баци сценарио на сто, окрену се и изађе.

На излазу налете на плавооког Николаја, бледог лица и без перике, који је на леђима носио огромне сандуке с вотком.

— Како је, Николај?

— Ето, радим к'о Црнац...

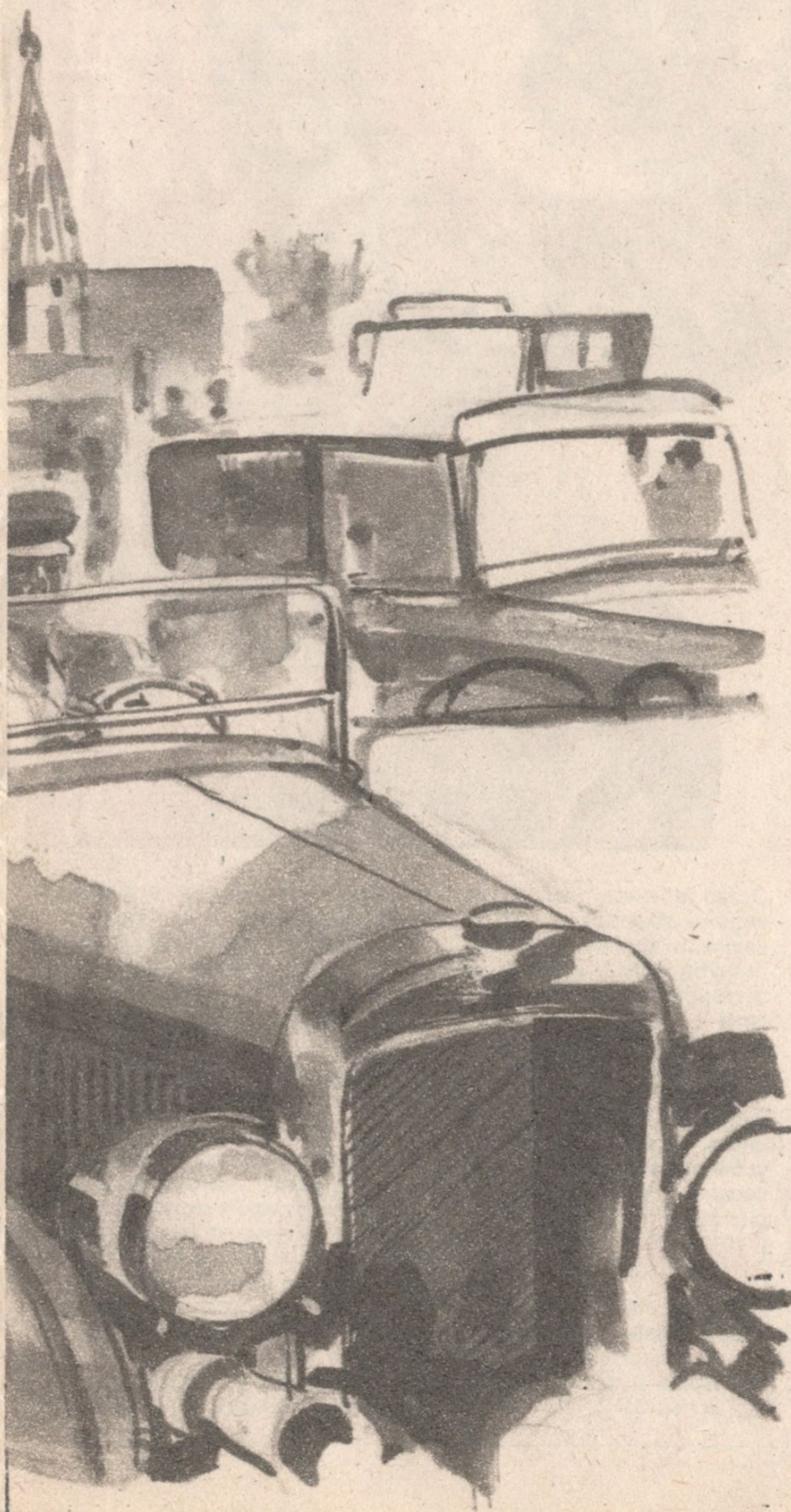
Хјуз се насмеши и продужи.

— Ко ти је овај? — упита га Френк Монтеро, члан екипе.

— Наш човек... — одговори Хјуз одсутно.

Железничка станица Николајевски никада му се није чинила ближем него те вечери.

Мишел Јовичић

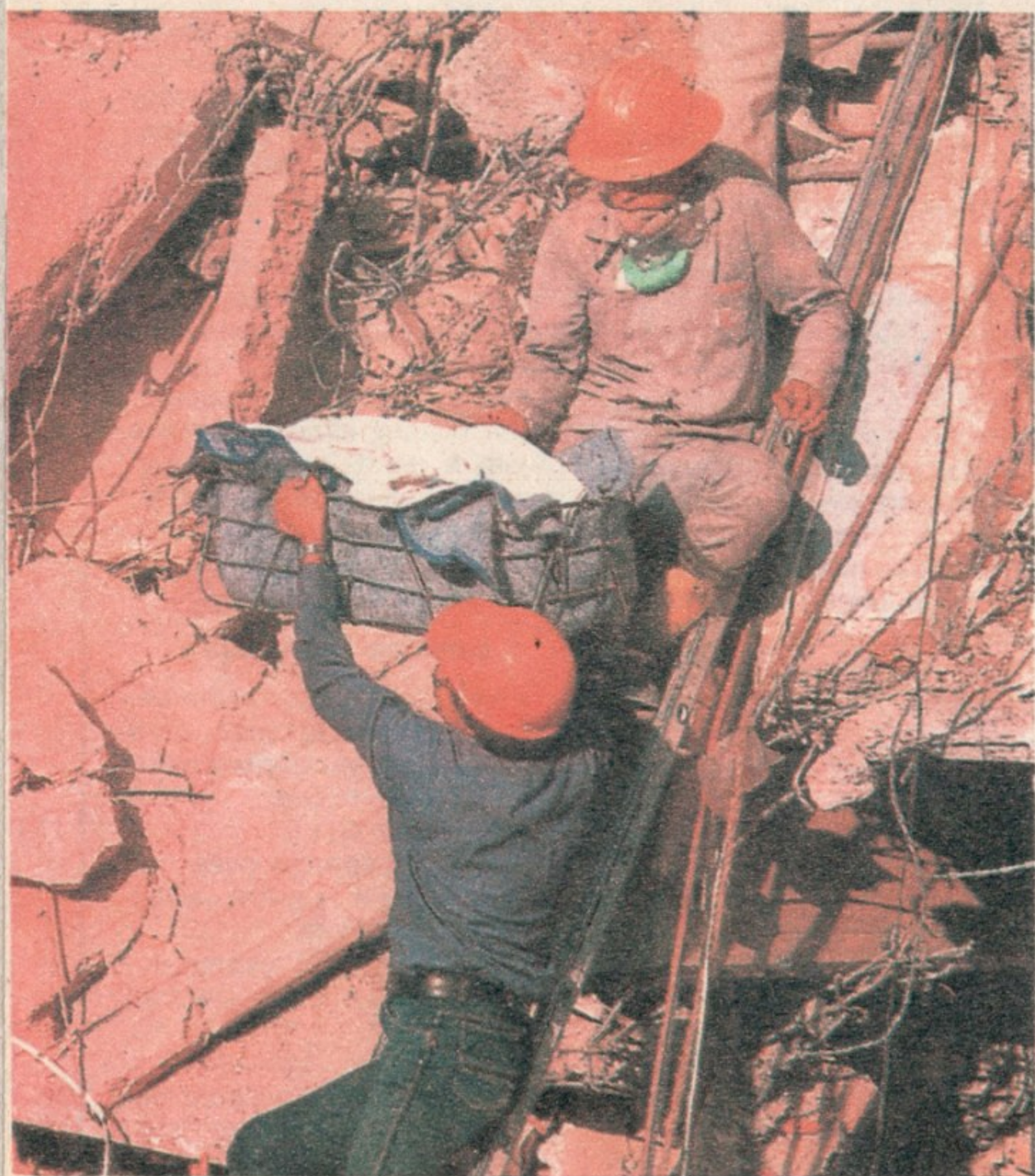

Илустровао Брана Јовановић

**СНАГА ЧУЧИ
СКРИВЕНА
У
НАМА**

СВИ СМО

После катастрофалног земљотреса у Мексику 1985. једна беба провела је затрпана у рушевинама пуних 9 дана и остала жива! Спасло ју је управо то што није била свесна опасности.

Кад се нађу у опасности, многи изненаде и околину и себе. Као онај младић који је подигао 800 килограма да би испод дизалице извукао пригњеченог оца

Прошлог септембра крај острва Уто у Балтичком мору, на путу из Талина у Стокхолм, потонуо је ферибот „Естонија“ зато што су, како је истрага касније утврдила, попустиле спојнице на прамчаним вратима. Већина од 1049 путника налазила се у утроби брода с којим је заједно отишла на дно, а од оних који су се нашли у води или скочили да се спасу нађена су тела 58 настрадалих док је њих 138 успело да преживи. И то пошто су у мору, чија је температура износила једва 10°C провели пуна четири сата!

Шта рећи за младог Финца кога је 1974. затрпала лавина?

Остао је испод снега читавих недељу дана пре но што су га нашли и вратили у живот. У тренутку кад је ископан температура његовог тела износила је невероватних 25°C! А медицина каже да људски организам једва може да преживи и 33°C. Већ после једног сатаведеног испод снега, пише у медицинским уџбеницима, шансе затрпаног сасвим су мале, а након четири сата – оне су равне нули.

Спас се зове стрес

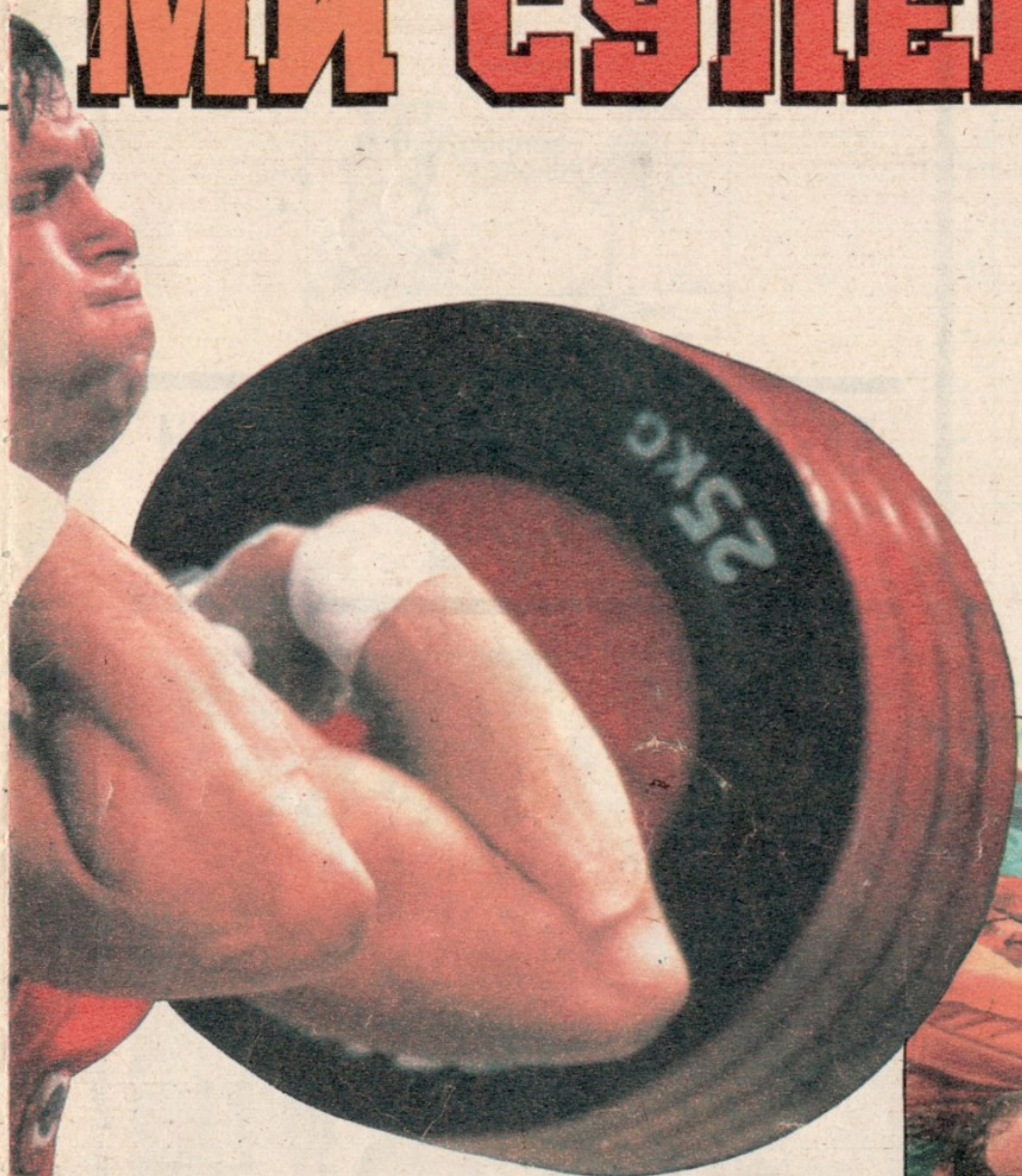
Или случај сељака из покрајине Мајен на северозападу Француске кога је 1986. прегазила дизалица, а његов син успео да је помери и ос-

лободи га. Тежина возила: 800 килограма, или четири пута више од терета који (истина, изнад главе) подигне првак света у дизању тегова!

Како објаснити ове „луде“ подвиге и рекорде. Шта је то што човека просечне снаге претвара у супермена?

Истраживачи су утврдили да неке особе, кад им живот виси о концу, често померају границе људских могућности. У томе им помаже механизам стреса. Али, шта је стрес? По енциклопедијама „експлозивна реакција организма, или максимално искоришћење постојећих одбрамбених и механизма прилагођавања којима организам и психички

МИ СУПЕРМЕНИ

Врхунски дизаџи тегова су људи изванредне снаге, али не само то. Добро увежбани, они су у стању да управљају стресом, „експлозивном“ одбраном организма, што им омогућава да сакупе сву своју снагу и подигну терет са тла.

Космонаути пролазе врло оштре припреме. Бацају их у ледену воду, излажу великој топлоти, умору. Циљ ових тестова: развити у сима самоконтролу да би лакше поднели поремећаје изазване бестежинским стањем.

и физички настоји да превлада неку опасност или реши неки нарочито тежак задатак. Укратко, стрес је нека врста подешивача који наше тело прилагођава деловању околине.

То изгледа овако. Пред нападом хладноће, топлоте или кад је угрожен неком другом опасношћу, организам почиње да лучи разне хормоне који нам омогућавају да се бранимо. Тако стрес може изазвати надбубрежну жлезду да лучи адреналин који убрзава рад срца, проветравање плућа и ширење бронхија или да повећа количину глукозе у крви разлажући резервни гликоген из „магацина“ у јет-

ри. Захваљујући свему томе, мишићи су боље исхрањени, снабдевени већом енергијом (глукоза) и кисеоником. Стрес тако за неколико секунди даје већи учинак нашим мишићима. А ако напори потрају дуже, као код маратона, тај исти стрес је у могућности да покрене ослобађање ендорфина, природне дроге која ублажава бол.

Све у свему, стрес је у ситуацијама опасним по живот човеков пријатељ. Јер, док страх (који често ухвати човека кад се нађе у невољи) потпуно поништава нашу снагу, стрес је удесетостручује.

Професор Николас Фишер већ више од десет година

проучава откуд снага оболелима од неизлечивих болести да победе или шта је покретало оне који су преживели концентрационе логоре. По његовом мишљењу, кључ за „необјашњива преживљавања“ треба првенствено тражити у менталној енергији. Кад се човек нађе у суровим условима, суочен с грубом силом или непремостивим тешкоћама, каже Фишер, убичајена правила свакодневног живота престају да важе.

Како ће се ко од нас држати у погубљеној ситуацији, немогуће је предвидети. Има ли веће шансе врхунски спортиста или неки мршавко на кога би се кладилa само ње-

гова мајка, тешко је рећи. Јер, кад се нађемо изa једне „црте“ – тврди Фишер – сви смо физички једнаки, а оно по чему се разликујемо је способност, или неспособност, да скупимо снагу пред опасношћу од које, чини се, нема одбране. При том ни воља није за потцењивање.

Кад се четрдесетпетогодишњи боксер Џорџ Форман сусрео са Мајклом Мурером у борби за титулу светског првака, нико му није давао никакве шансе. Чак се предвиђала права кланица... Мурер је имао 20 година мање и био одлично физички припремљен, док се Форман у-

КОЛИКО ЧОВЕК МОЖЕ ДА ИЗДРЖИ

ГЛАД И ЖЕЂ

Одрасла особа, ако се физички не троши, може да издржи да не узима течност и не једе ништа 15 дана. Деца поднесу до 12 дана. Штрајковање глађу могуће је продужити на читавих 45 дана под условом да се узима помало воде. Оштећење због дехидрације (губљења течности) у организму почиње да се осећа врло брзо, после 4-5 дана зими, лети већ након једног дана. Без воде се све ћелије организма парализују... То је прва слаба тачка човекове издржљивости. Па ипак, има изузетака: затворен па „затурен“ у једном аустријском затвору, један човек је 1979. године успео да издржи 18 дана без јела и пића пре него што су га се сетили и повратили у живот.

ТОПЛОТА

Према истраживањима која је спровела француска армија, човек обучен нормално, ако је ваздух сув, може да остане у рерни у којој влада температура од 120°C – 10 минута, а на 115°C – 30 минута. Изнад 120° С топлота постаје неподношљива, човек дехидрира и почиње да гори. Ту никаква отпорност ни снага не могу да му помогну.

ХЛАДНОЋА

У нормалним околностима човек телесну температуру одржава равнотежом између производње и губљења топлоте. Кад треба да се бори против хладноће, организам повећава стварање топлоте уз помоћ рефлексних покрета – дрхтавицом. Мишићи коже се стежу и стварају топлоту. Истовремено тело смањује губитак енергије сужавањем периферних крвних судова. Како је на површини све мање крви, побледимо као крпа. Понекад, међутим, ово аутоматско подешавање температуре није довољно да се одупремо хладноћи. Кад температура тела спадне испод 30°C, хипотермија се за неколико сати завршава смрћу: ћелије престају с радом, а прве страдају оне у мозгу. Па ипак, забележени су неки случајеви спасених испод лавине чија је температура тела пала и испод 25°C!

САН

Неспавање може да потраје 60 сати пре него што ослабе наше физичке и психичке способности. Ако је на неко ТРЕС из спољног света наш организам одговорио јаким стресом, мозак нам је исувише подстакнут и после не можемо да заспимо. Изгледа да су 72 сата за већину крајња граница. После тога јавља се умор, раздражљивост, а врло брзо и неповратна нервна оштећења. На крају још једно „ипак“: постоји сведочанство о случају човека који уопште није спавао, а живео је и сасвим нормално радио као грађевински предузимач у Калифорнији крајем прошлог века.

јио и био слабо покретљив... У првих десет рунди само је примао ударац за ударцем. Видно уморан, задихан, стајао је као укопан на средини ринга... Па ипак, причао је касније, био је сигуран да ће оборити свог противника. То се и догодило у 11. рунди пред очима запрепаштене публике. Снагу је извукао из свих некадашњих мечева у којима је побеђивао што га је штитило да се не обесхрабри, и из једног ударца, једног јединог у који је сабио сва своја надања.

Ја да умрем? Не долази у обзир!

Стрес, воља и нада објашњења су необјашњивих победа. Један пекар, затрпан за време земљотреса у Агадиру, толико је био присебан да је штедљиво јео своје хлебчиће и грејао се подстичући ватри-

цу трескама једва дебљим од чачкалице. На тај начин успео је да се, без панике, одржи у животу пуне три недеље пре него што су га нашли спасиоци. „Треба се усмерити на оно што се има – каже Фишер – а не на оно што је изгубљено. То је грешка коју многи чине и падају у очај што често значи и крај“.

Може да помогне и машта, крајње неочекивана као у случају жене која је затрпана за време земљотреса у Јерменији 1988. Уверена да је избио рат и да су јој бомбе срушиле кућу, она је пре него што ће стићи спасиоци мислила само на то како да се што боље сакрије плашећи се – како је касније испричала – да ће је војници убити. Тамница од шута постала је у њеној машти сигуран заклон. И стварно јој је спасла живот.

Припремила: В. Милићевић

БАКА ЖАНИ ПОПРАВИЛА ЛИЧНИ РЕКОРД

Илустровала Бојана Димитровски

Док научници и квазинаучници трагају за тајном бесмртности или бар дуговечности, бака Жани Калмен из француског града Арла пуни годину за годином – минулог 21. фебруара прославила је 120. рођендан. Тиме је бака Жани поправила свој лични светски рекорд и поставила још један. И даље је најстарија жива женска особа на свету, али сада са 120 година, а уз то постала је и најстарија жена на свету која за то има и доказ.

Новине су често пуне прича о дуговечним особама које се, наводно, сећају догађаја из далеке прошлости и тврде да су најстарије на свету. Међутим, када им затражите крштеницу или неки други доказ о датуму рођења, објашњавају да су ти папири нестали у ратним вихорима, пожарима или да, једноставно, у то време свака рођена беба није морала да буде унета у црквене или световне књиге рођених. Бака Жани, међу-

тим, има доказ „црно на бело“ и, ако је здравље послужни, до краја ове године постаће и најстарија особа уопште, рачунајући мушкарце и жене јер, према „Гинисовој књизи“, апсолутни рекордер је Јапанац Шигешијо Изуми који је 1986. умро преживевши 120 година и 237 дана.

Наравно, бака Жани не размишља о томе да достигне господина Изумија, али воли када је „Гинисова“ екипа и градске власти Арла посете за рођендан. То је прилика да се присети своје младости – сусрета са Винсентом ван Гогом, који је, тврди, био ружан, као грех, дана када је као двадесетогодишња девојка ишла на премијеру првог филма – Лимијеровог „Поливеденог поливача“...

Мада јој је вид ослабио, а и теже се креће због чега све више времена проводи у инвалидским колицима – бака Жани је сачувала бодар дух.

– Бог је заборавио на мене и мени је остало да чекам смрт и – дочекујем новинаре

– изјавила је у интервјуу за француску телевизију додајући да ће радо одговарати на њихова питања и на свој 130. рођендан.

Иначе, бака Жани је удовица већ више од пола столећа. Њена једина кћи умрла је 1934, а њен унук 1963. године. Међутим, откако се сазнало за њену дуговечност, никад није сама. Окружена је пажњом особља и становника старачког дома у Арлу, од којих би многи могли и прауници да јој буду, а чести гости су и новинари из многих земаља. Заиста, бака Жани може да им исприча о многим преломним тренуцима новије историје које је видела „уживо“. Уосталом, рођена је пре него што је zazвонио Белов телефон, пре него што је засијала Едисонова сијалица, док су аутомобили и авиони још били само пукe маштарије...

Маје као мостоградитељи

Вековима се сматрало да су италијански градитељи у средњем веку били први који су имали и знања и техничких могућности да се упусте у изградњу дугих мостова без потпорних стубова. Међутим, једно недавно откриће победило је тезу да су Италијани у тој области држали примат.

Дубоко у мексичким шумама, некадашњем делу моћног краљевства Маја, нађени су остаци висећег моста. Распон између његових стубова износио је чак 183 метра. Непобитно је утврђено да је мост подигнут у седмом веку нове ере, а остаци носача читаве конструкције, према речима Џејмса О'Коена, искусног мостоградитеља сведоче да су Маје знале о грађењу више но што је досад и могло да се помисли. Уосталом, тек седам векова касније – 1377 – у Италији је саграђен мост са већим распонем између стубова носача...

И над снешком има снешко

Десет дана рада и 30 тона снега утрошили су становници јапанског градића Окура, који се налази 300 километара северно од Токија, да би направили највишег снешка белића на свету. Снешко је, према извештају Агенције „Кјодо“, што је потврдила и „Гинисова“ комисија 11. марта ове године, био висок 29,43 метра.

Тиме су јапански снешкоградитељи за метар и 56 центиметара надмашили своје претходнике из Швајцарске, који су до тада словили као творци највишег снешка на свету.

Ж. Б.

МА ШТА КАЖЕШ

ЕЛ КОРДОБЕС, А КО ТО БЕШЕ?

Млади андалузијски тореадор Хесу де Убрике, нови идол публике која побожно пуни арене широм Шпаније, коначно је угрозио славу до сада неприкосновеног торера Мануела Бенитеза званог Ел Кордобес... Хесу је, наиме, успео да у једној години одигра 153 кориде према 120 колико је износио рекорд Ел Кордобеса. „Не бих да се хвалим, али шта да вам кажем... не верујем да више ико може да ме надмаши“, изјавио је двадесетогодишњи Хесу са самоувереношћу својственом његовим годинама. Да би дошао до бројке од 153, Хесу је неки пут дневно учествовао на по пет кориде. ■

ПРЕСКУПИ МАУНТ ЕВЕРЕСТ

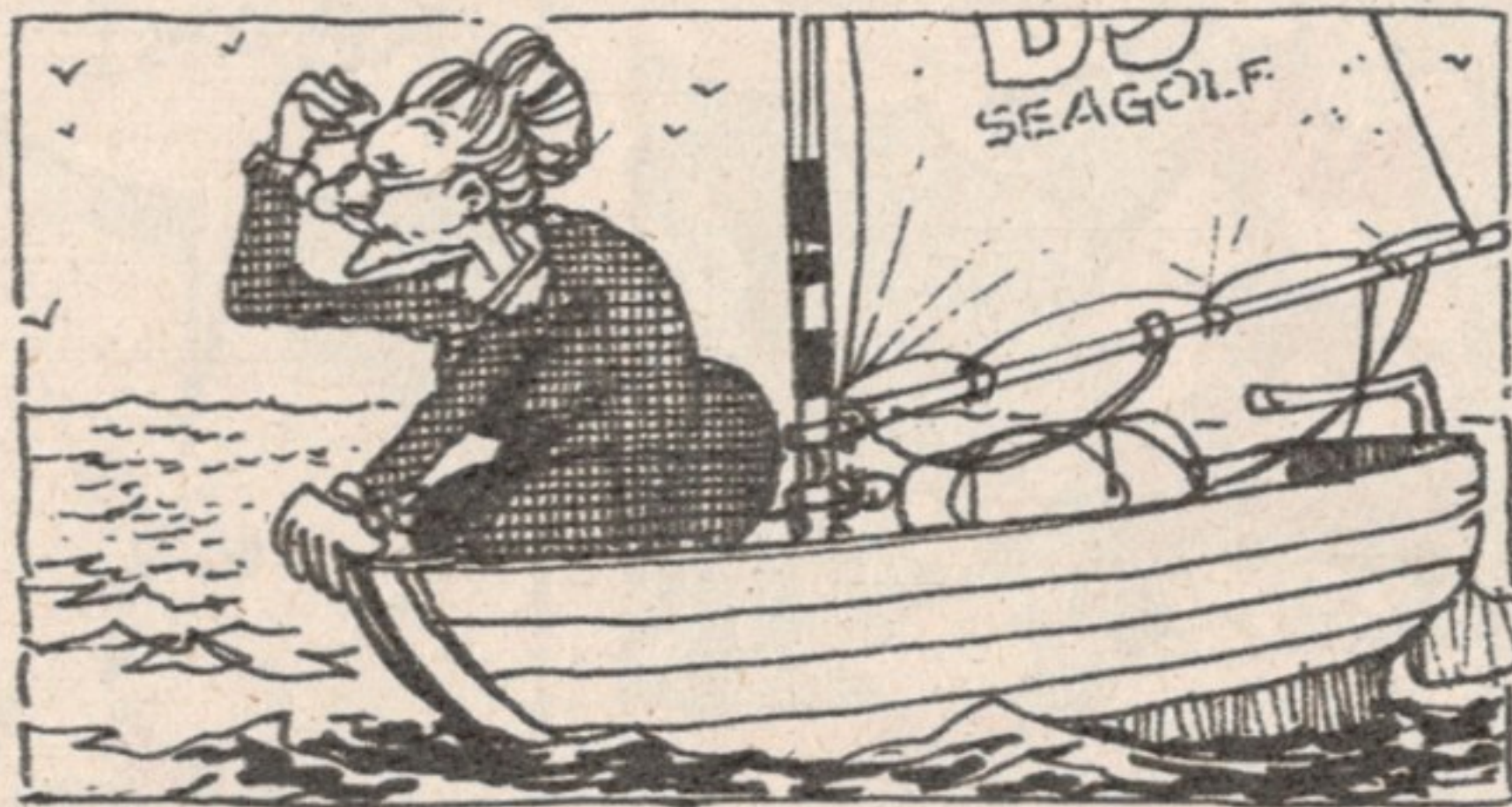
Нисте ваљда мислили да је пењање на Маунт Еверест бесплатно, јер није. Фебруара прошле године једна британска експедиција, знајући тачно колико кошта пењање на највиши врх на свету, покушала је да изигра непалске власти тако што је као циљ експедиције лажно навела један од нижих врхова Хималаја за шта се, иначе, плаћа и мања надокнада...

Углавном, испоставило се да пословично штедљиви и

дискретни Енглези нису увек, а камоли у извесним ситуацијама, онолико дискретни колико би човек могао да помисли. Енглези су се, наиме, кад су се нашли надомак Маунт Евереста, уместо да крену једним правцем, упутили равно ка највишој тачки на кугли земаљској уверени да су се довољно удаљили од нулте географске висине да би могли да раде што год им је воља. Преварили су се. Пукла је брука, а пала је и прилично висока казна за покушај преваре. „У лажи су кратке ноге“, је л' тако? Чак и кад су алпинистичке. ■

НИКАД КАСНО, А У 79. ОДЛИЧНО...

Мери Харпер успела је да сама преплови Атлантик у једрилици. Дигла је сидро на обали Нове Земље, острва у Северном леденом океану, и након месец дана пловидбе стигла до Ирске. Никакав рекорд има ли се у виду да је Лорен Бурњој исто растојање превалио за седам дана и два сата. Мери је, међутим, у том тренутку имала 79 година чиме је доказала да заиста никада, тако рећи, ни за шта није касно. ■

КВАЛИТЕТ ЖИВОТА

За свој трећи рођендан папагај Блуи из Литерленда, недалеко од Бутлеја у енглеској грофовији Ланкашир, добио је минијатурни телевизор у боји. Птица сада може сама да гледа емисије које највише воли – нарочито параде, вести, филмове о природи, астрономији и „Династију“, премда поклон није добила због себе, односно из чисте несебичности њених власника.

Власници сада могу најзад да уживају пред својим телевизором у миру. Досад су програм могли само да гледају, али не и да чују. Гледајући телевизију заједно са њима Блуи није затварао кљун. ■

СПАВАЧ МИТРАЉЕЗАЦ

Аустралијанац Ален Паркер, возач камиона четрнаестотонца, великодушан је човек. Кад му се сусетка, којој су крчили кућу, пожалила због неугодног мириса који је потицао од свеже боје предложио јој је: „Само изволите. Дођите да спавате у мојој дневној соби.“

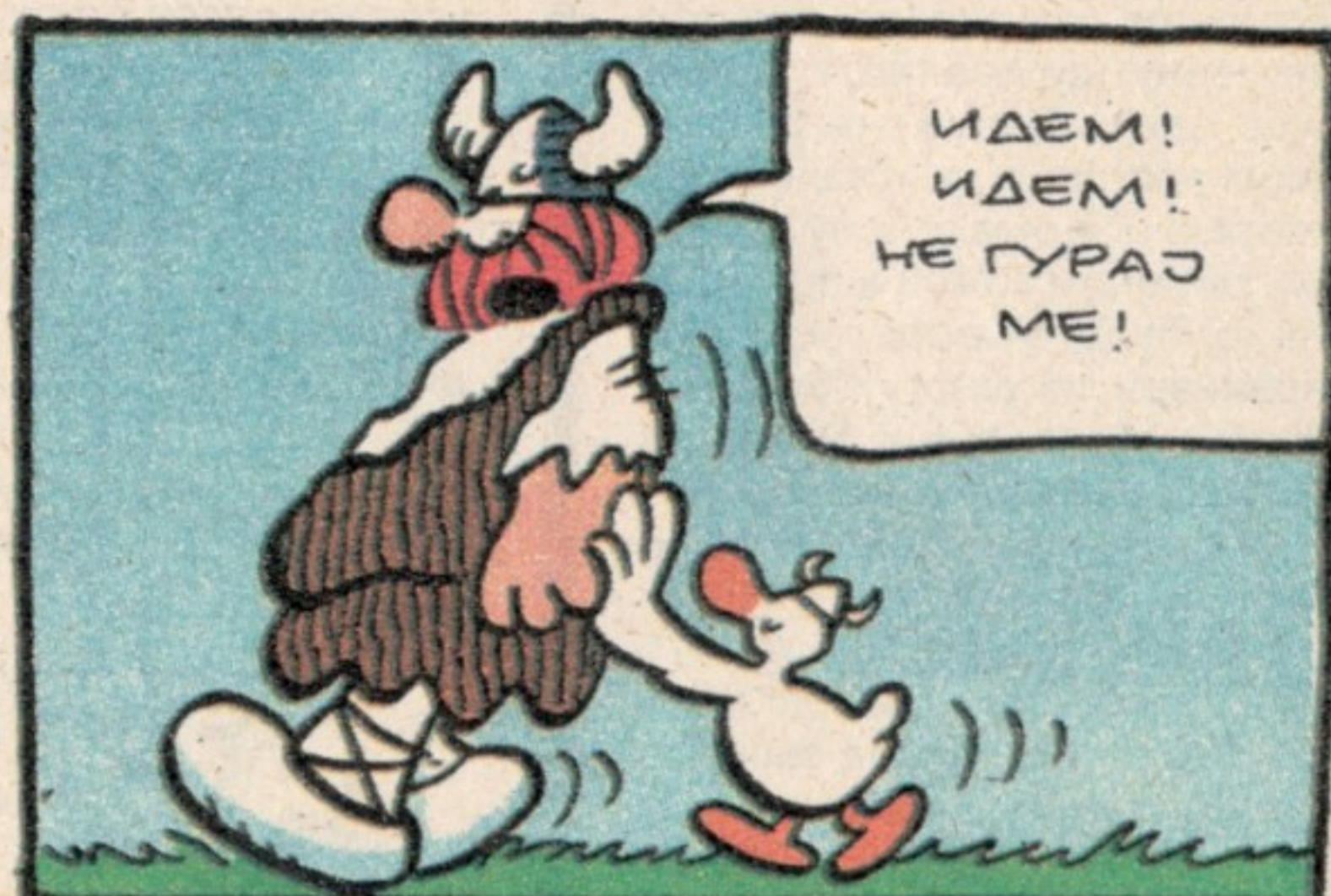
Следеће ноћи догодила се драма. Сусетка се нагло пробудила зачувши из Аленове собе пуцњаву митраљеза. Појурила је у салон, подигла телефонску слушалицу... Неколико минута потом тридесет елитних стрелаца опколило је кућу. Сат и по – већ су сви суседи били узбуђени – глас преко звучника позивао је стрелца да се преда.

Напослетку, запањени полицајци угледали су Паркера како излази у пиџами, очигледно пробуђен из дубоког сна. Мирно је објаснио да својим хркањем, из непознатих разлога, опонаша митраљеске рафале. ■

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК 9

DIK
BROWNE

ХОГАР СТРАШНИ

БЕРЛИН, 9. МАЈА, ПРЕ 50 ГОДИНА

ДАН
КАДА
ЈЕ
СВЕТ

ПЕВАО

Нацисти нису поверовали немачкој пословици која каже: „Водити рат исто је што и коцкати се: коцка обично падне друкчије него што смо желели”

Била је то вест над вестима. За насловне стране готово свих светских дневника, за прекид програма радио-емисија. Скоро шест година ишчекивана и, коначно, тог дана, тачно у 00.40 часова досањана

Д описник московске „Правде” овако је исписао: „Предграђе Берлина Карлсхорст улази данас у историју. Овде је гробница Хитлерове Немачке. Овде је крај рата”.

Потписивање акта о капитулацији одиграло се у згради бивше немачке школе војних инжењера. У сали официрске мензе. Четири заставе на зидовима – совјетска, америчка, британска и француска – симбол су другарства по оружју. У салу улази маршал Совјетског Савеза Георгиј Жуков, главнокомандујући маршал ваздухопловства краљевских ваздухопловних снага сер Артур Тедер, генерал Спац,

адмирал Баро, генерал Делатр де Тасињи и чланови совјетске, америчке, британске и француске делегације.

Историјски час је дошао.

Мало је људи у сали, мало је речи проговорено. Али, иза ово мало речи леже дуге године рата. Маршал Жуков, у пратњи главнокомандујућег маршала ваздухопловства Тедера, објављује на руском да су опуномоћеници немачке Врховне команде стигли да приме одредбе безусловне капитулације.

– Уведите представнике немачке Врховне команде – рекао је маршал Жуков ордонансу.

ДАН КАДА ЈЕ СВЕТ ПЕВАО

Берлин, маја 1945... Хитлер више не станује овде...

Немачки генерали улазе у салу. Први улази генерал-фелдмаршал Кајтел. Он покушава да се држи достојанствено, па чак и поносно. Он носи своју маршалску палицу пред собом и одједном је спушта. Покушава да изгледа импозантно, али црвене пеге појављују се на његовом лицу. Њега прате генерал-адмирал Фон Фридебург и генерал-пуковник Штумф. Они заузимају места која су им одређена. Иза њих стоје ађутанти.

Маршал Жуков и главнокомандујући маршал ваздухопловства Тедер објављују:

— Сада ћете потписати акт о безусловној капитулацији.

Ове речи преводје се Немцима. Кајтел их одобрава и главом:

— Да, да, капитулација.

Кајтел показује акредитиве немачке Врховне команде за потписивање акта о капитулацији. Документ је потписао гро-адмирал Дениц. У њему он овлашћује генерал-фелдмаршала Кајтела да потпише акт о безусловној капитулацији.

Маршал Жуков и маршал Тедер питају:

— Имате ли у рукама акт о капитулацији, познајете ли садржај акта, пристајете ли да потпишете акт.

— Да, пристајемо — одговара Кајтел.

Он отвара своју кожно торбу са документима, ставља монокл на око, узима перо и спрема се да потпише акт. Маршал Жуков га зауставља:

— Ја предлагем да представник немачке Врховне команде дође овамо код стола и да овде потпише акт.

Он означава место где фелдмаршал треба да стане. Кајтел се диже и прилази означеном месту. Црвене пеге поново избијају по његовом лицу. Он седа за сто и потписује све примерке акта о капитулацији, један за другим. То траје неколико минута. Сви ћуте и само фотографски апарат шкљоца.

Пошто је потписао капитулацију, фелдмаршал Кајтел се диже и гледа око себе. Нема шта да каже а и не очекује ништа. Одједном се насмеши, али то испада као гримаса. Он намешта монокл и враћа се код стола немачке делегације. Али, пре него што је сео, он показује поново своју маршалску палицу и затим је ставља на сто.

Затим су акт о капитулацији потписали генерал-адмирал Фон Фридебург и генерал-пуковник Штумф. Све се то одиграло у потпуној тишини, без иједне речи. Затим су опуномоћеник Врховне команде Црвене армије маршал Жуков и опуномоћеник Савезничких експедиционих снага маршал Тедер као и сведок генерал Спац и представник француске делегације генерал Делатр де Тасињи ставили своје потписе на документ.

Чланови немачке делегације могу сад да напусте салу. Немачки генерали се дижу и излазе. Сви који присуствују овом историјском чину радосно честитају један другом победу.

Рат је завршен. Победа! Човечанство може да одахне.

Истога дана, око подне, у Београду је одржан величанствени митинг. Уз цвеће, песму и почасне плотуне. Слично је било у Валуеву, Крагујевцу, Цетињу. Новине су известили да се Дан победе у Сан Франциску прославља прековременим радом. Нашло се места и за белешку о одушевљењу у Београду а поводом ослобођења Загреба, с песмом и поклицима братском хрватском народу а уз топовске салве и стотине разнобојних ракета.

Ми ни тада нисмо као други. На северозападу земље ратујемо још недељу дана, до 15. маја. Још крви, зноја и суза...

У новинама најчитанија рубрика под насловом: „Траже се“... Угљеша Ј. Брковић, рођен 1903. у селу Вранићи код Чачка, од четника мобилисан крајем септембра 1944, заробљен од стране партизана 30. септембра 1944. код Александровца, наводно се сазнаје да се налази у НОВ. Моле се другови и другарице да, ако шта знају о именованом, известе Миљана Брковића, с. Вранић код Чачка или Јовишу Брковића, Краљево, Војводе Путника 4...

У „Малим огласима“... жена је изгубила буђелар с новцем и документима и моли поштеност налазача да га врати на адресу Зорина 78, стан 1... Али и „персијски тепих и оне из Смирне купујем. Плаћам пуну вредност. Поенкарева 32/1, лево, пре подне“.

Љубитељи филма у „Колосеуму“ могу да виде совјетски филм „Лењин у октобру“, од 18 часова. Ко хоће и пре у биоскопу, у „Булбударцу“ се, од 2.30 и 4.30 часова приказује амерички „Тарзан и његова другарица“.

Важна је и следећа обавест: „Служба добровољних давалаца крви позива доле именоване да се пријаве Заводу за трансфузију крви у згради Централног хигијенског завода, Булевар ослобођења 18... (следе имена десет особа с адресама)... Ујутро не доручковати масну храну. Моле се именована лица као и сви нови даваоци крви да понесу са собом једну кесу за шећер и боцу за пола литра уља...“.

Пољско национално веће затражило је да савезници пољским властима предају Франка, бившег генералног гувернера Пољске, који се сада као заробљеник налази у западној Немачкој. Ова одлука донесена је после проналаска гомиле људског меса и костију у Хигијенском институту у Данцигу које су припадале пољским патриотима. Немци су правили сапун од лешева пољских родољуба.

А како јавља Асошијетед прес, у једном месту на северу Италије ухапшена је удова Ракела Мусолини са двоје деце...

Маршал Тито упућује, поводом Дана победе, телеграме честитке маршалу Стаљину, премијеру Черчилу и председнику Труману.

Американци упозоравају Јапанце да ће против њих употребити много опасније бомбе него оне што су избацили на Рајх...

Новине извештавају да ће се „поводом извојевања победе и свршетка победоносног рата у свим београдским црквама и Саборној цркви одржати на дан 10. маја у 11 часова свечано благодарење“.

У Београду је обновљено породилиште у Крунској улици. Једна жена, преко новина, тражи дојкињу, здраву и спремну...

Најсуровији рат у историји људске цивилизације врло брзо је претворен у бројке, неумољиве и на изглед хладне. У њему је учествовала 61 земља са 2,1 милијардом становника (96 одсто светског становништва) који су живели на пространству од 131,5 милијарди квадратних километара (96 одсто Земљине површине). Борбеним дејствима захваћена је територија 40 земаља, а у рату — у склопу оружаних сила — учествовало је око 110 милиона људи.

Потпуних података о људским жртвама нема, али на основу оних којима се располаже, рачуна се да је животе изгубило око 50 милиона људи, од тога 31 милион цивила од чега је у концелогорима убијено око 12,5 милиона, више него што је страдало војника. Државе антифашистичке коалиције претрпеле су далеко веће губитке, само је цивила преко 28 милиона погинулих (94 одсто свих погинулих цивилних лица).

По земљама, највеће укупне губитке имао је СССР — око 20 милиона (9 милиона војника и 11 милиона цивила), затим Кина — 10,310.000; Пољска — 6,000.000; Немачка — 4,600.000. Процентуално, највеће губитке поднела је Пољска (17,31 одсто од укупног броја становника), затим

СССР – 11,4 одсто; Југославија – 11,2; Грчка 7; Немачка 5,8 одсто.

Штете од ратног разарања процењене су на 260 милијарди долара, само у Европи, а стварни расходи за вођење Другог светског рата износили су 1.384 милијарди долара.

У Југославији је, што у борбама што у логорима, погинуло и убијено око 1.706.000 људи. Окупатор је изгубио 410.000 војника.

Поред Совјетског Савеза и Пољске, наша земља је претрпела највећа материјална разарања. Према подацима поднетим на Међународној репарационој конференцији у Паризу 1945, после детаљне процене, укупна ратна штета процењена је на 46,9 милијарди долара. Од тога је Немачка начинила штету од 35.858 милиона; Италија – 9.850; Мађарска и Бугарска – 1.192 милиона долара. Од целокупне ратне штете, Југославији је – на разне начине – надокнађено свега око 50 милијарди девизних динара или – 2 одсто.

Немогуће је, разуме се, било процени-ти и надокнадити штету учињену шестоап-рилским бомбардовањем Београда, када је уништена Народна библиотека, једна од најбогатијих у југоисточној Европи, са целокупним књижним фондом, те библио-тека Војне академије с књижним фондом од око 35.000 свезака... Уз то, у рату је уништено 450 а оштећено 800 православних цркава, срушено је и 120 католичких богомоља, 750 џамија и 106 синагога. У манастиру Раваница је, на пример, стано-вала немачка војска, а од цркве је начи-нила магацин муниције...

Рат, онај прошли и велики, остао је и другачије упамћен. Преселио се у документа, сећања преживелих, књиге, песму, филм. За наук, да се никада више нешто такво не понови. Да ли је баш увек историја учитељица живота или смо ми већином стални понављачи.

Следе сличице, тек један каменчић за велики мозаик времена кад је слободо-љубиви свет веровао да се фашизму може и мора стати за врат...

Прво су кренули на споменике. (Не-давно је то поновљено поред Ан-дрићеве ћуприје на Дрини!) Првог јуна 1941. усташе су насред Треби-ња о грану платана обесиле брон-заног Његоша, први песников споменик код нас који је свом завичају даровао је-дан други песник – Јован Дучић. С плат-неом врећом преко главе и попрсја ле-лујао је петнаестак дана онај који је певао о страху од „зла домаћег“. Под окри-љем ноћи скинули су га месни чистачи улица Бајро Ђугомовић и Јово Кораћ и сакрили, до краја рата.

Исте године, потомци славног Рима су после изгубљене битке против партизана на Браићима изнад Будве сишли у град и изрешетали споменик Стјепану Митрову Љубиши...

Након вежбања на бронзи, кренуло је нешто дотада незапамћено у ис-торији људског ума. Јасеновац, Госпић, Ђаково, Сисак, Лобор-град, Лепоглава, Стара Градишка. Непоуздане бројке говоре о око 800.000 смрти у концлогорима. Поуздан податак постоји само за период од јуна до новем-бра 1942, а из евиденције је служби НДХ. Тада је, по њима, заклано, убијено ма-љем, спаљено или удављено преко 250.000 људи, жена и деце. Дневно – 1667 душа; 70 на сат.

„Док су разговарали, посматрао сам котарицу од трске која се налазила ле-во од Поглавника, на писаћем столу. По-клопац је био уздигнут, видело се да је котарица пуна морских плодова. Тако је бар мени изгледало. Рекао бих да су то остриге, али ишчупане из својих шкољ-ки, онакве као што се понекад виђају изложене на послужавницима код Фор-тнам енд Месон на Пикадилију, у Лондо-ну. Казертано ме погледа и оком даде знак:

– Да ли би ти пријала добра чорба од остриге?

– Јесу ли то далматинске остриге? – упитах поглавника.

Анте Павелић подиже поклопац кор-пе и показујући ми те морске плодове, ту лепљиву и пенасту масу, рече, сме-шећи се, оним својим осмехом, добрим и уморним:

– То је поклон од мојих верних уста-ша, то је двадесет килограма људских очију...”

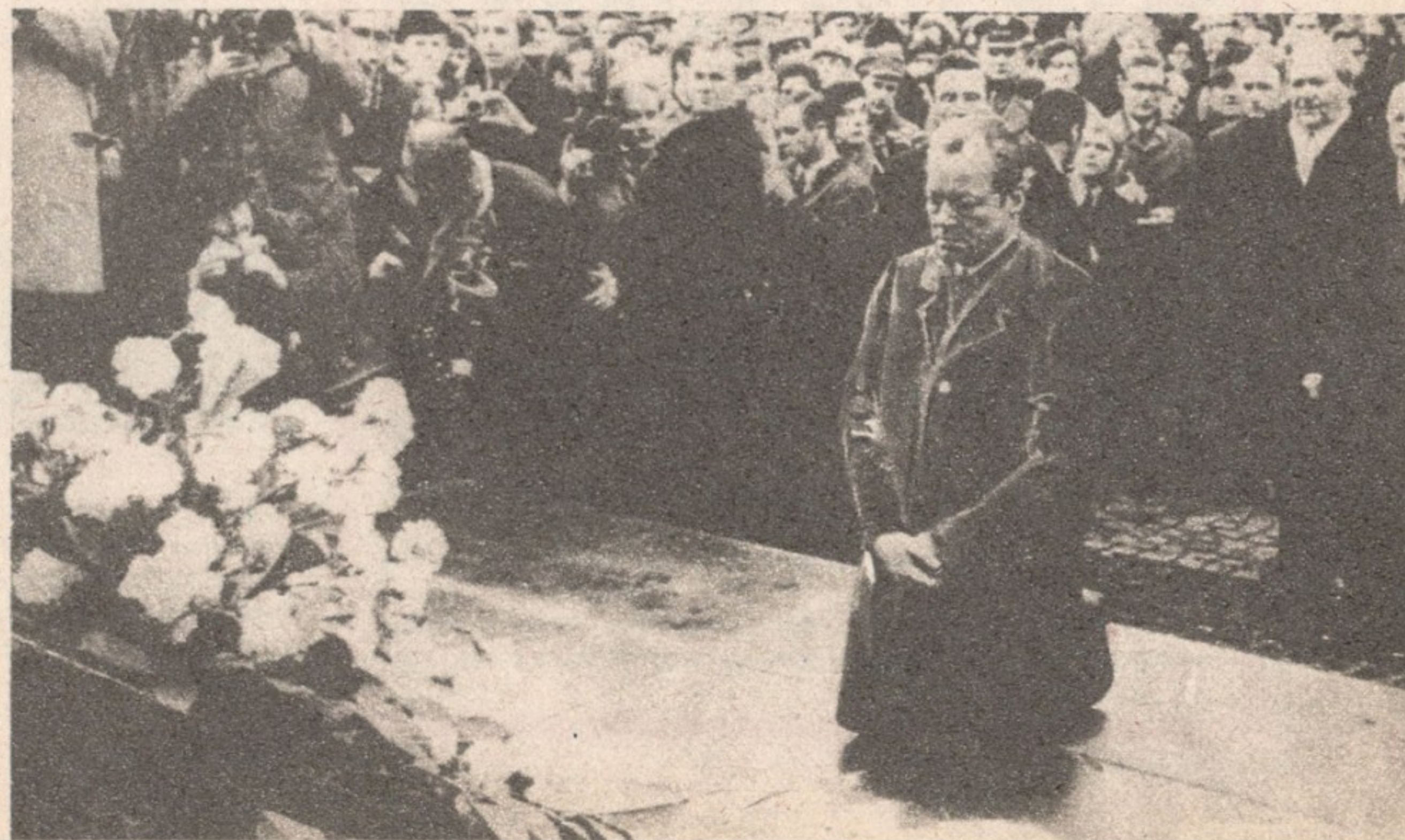
Сцена је преписана из књиге италијан-ског писца Курциа Малапартеа „Капут“. у то време ратног дописника из НДХ.

На Бањици, логору поред Београда, девојка Слобода Трајковић про-пустила је последњу прилику да спасе себе и целу своју породицу (родитеље, брата и млађу сес-тру). Одбила је да у замену за живот нај-ближих закаже састанак свом Иви Лоли Рибару како би му ОНИ наместили клоп-ку.

Иван Рибар је у једном трену, пред сам почетак Другог заседања АВНОЈ-а, саз-нао за смрт старијег Лоле и млађег сина Јурице. Његова жена Тоница, коју су фолксдојчери стрељали у Срему 1944, ни-кад није дознала за смрт Јурице. О Лоли-ној погибији је прочитала у једном билте-ну. Иво Лола почива на доњој тераси Ка-лемегдана. Мајка Тоница са братом Јури-цом и сестром Боженом сахрањена је на Новом гробљу у Београду. Доктор Иван Рибар (председник предратне Скупшти-не, председник оба заседања АВНОЈ-а и поратне Скупштине) покопан је на загре-бачком Мирогоју...

Ујуришу изнад Тјентишта погинуо је командант Треће дивизије Сава Ковачевић, за непуну два сата на Суђесци су страдали и његов отац Благоје, брат му Јанко и синовац Драган.

Немачки канцелар Вили Брант одаје пошту жртвама нацистичког терора, година 1970.

Тада су, већ другу годину, сваког ок-тобра, мајке из Крагујевца и Краље-ва у црнини долазиле, неме од бо-ла, на заједничке гробнице. Ђаци и професори заједно, и V₃ и VII₁ и про-фа из немачког и онај из историје. Петна-ест хиљада душа тог октобра 1941, и чете и чете ђака, ушле су у песму и отишле у легенду...

Београђани, Лесковчани, Подгори-чани, средином 1944. веровали су да слобода стиже с неба. Хиљаде бомби су изручене из савезничких авиона, као уништавају Немце. Ма-да никад није утврђен тачан број настра-далих, верује се да их је у Београду било много више него оног 6. априла 1941. Београђани, у ишчекивању слободе, тада су говорили:

– Ма то су неки пилоти новајлије, погре-шили момци. Није им замерити. Слобода је скупочена роба...

Триста хиљада тек стасалих омладина-ца, од 22. октобра 1944. до 14. априла 1945, отишло је у пробој Сремског фрон-та. Тридесет хиљада никад се није врати-ло...

Октобра 1958. група гимназијалаца, од 13 до 17 година, покушала је у аустријском граду Линцу да оне-могући представу „Дневник Ане Франк“, дневник јеврејске девој-чице, једно од најпотреснијих сведочан-става против нацизма. Уз звиждуке и ур-лање, чули су се повици:

– Доста! То је све лаж! Прекините! То је чиста клевета...

Новембра 1963. Симон Визентал, неу-морни ловац на нацистичке злочинце, ус-пео је да уђе у траг човеку који је у јед-ном амстердамском поткровљу крајем 1944. ухапсио петнаестогодишњу Ану Франк и целу њену породицу. Био је ин-спектор у бечкој полицији. Када су му за-претили суспензијом и премештајем на нижи положај због онога шта је учинио у рату, осорно је запитао само једно:

– Моја жена и ја купили смо пре месец дана нов намештај. Ко ће сад плаћати ра-те?...

Некако у то време, а могло је то би-ти и у било које друго, Бранко Миљковић је исписао: „Да ли ће слобода умети да пева као што су сужњи певали о њој?“...

Петар Милатовић

УКАЛУПИТИ ЉУДЕ, ПО СВАКУ ЦЕНУ

СВЕТ ЈЕ ЛЕПШИИ СА ЧЕТВОРКОМ

Теорија да тело
које нам је „да-
то” рођењем
одређује нашу
судбину давно
је одбачена,
али у моди је
нова. Енеаграм
нас дели на де-
вет типова

Добар дан, ја сам Девет-
ка! Можда ће овакав
поздрав ускоро бити
сасвим уобичајен. Човек ко-
ме сте се јавили знаће да сте
ви веома постојана особа од
које може да потражи утеху.

Вероватно у жељи да лак-
ше разумемо, и поднесемо,
свет око себе имамо потребу
(срећом, не сви) да укалупи-

КОЈИ СТЕ ТИП?

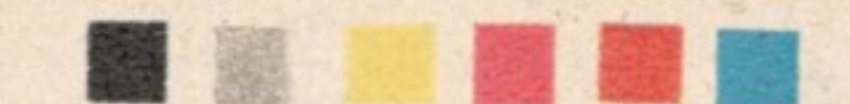
Важна напомена: уколико успете да се сврстате у једну од девет категорија, имајте једно на уму. Дате особине могу да се схвате позитивно или да се изроде у своју супротност.

1. Перфекциониста – савестан, разуман, критичан, крут.
2. Онај који даје – наметљив, окренут другима, склон уживљавању у туђе невоље.
3. Извођач – такмичар, ефикасан, опседнут спољашњим манифестацијама.
4. Романтичар – креативан, меланхоличан, окренут неухватљивим стварима.
5. Посматрач – отежана способност емотивности и везе са другим људима, мудар, у свом свету.
6. Онај који пита – опседнут сумњом, веран, уплашен, увек на опрезу.
7. Епикурејац – одан чулним уживањима, сензуалан, детињаст, весео.
8. Шеф – ауторитативан, борац, заштитник, увек спреман за борбу.
9. Посредник – постојан, стрпљив, пружа утеху, може да бежи од стварности уз помоћ алкохола, хране, телевизије.

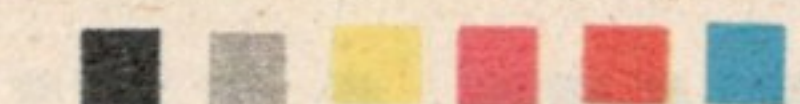

А да је налетео на Јединицу, размислио би да ли да с њом (уопште) разговара. Јер, Јединице знају да буду сувише критичне и неоподобне за дружење.

мо људе око себе. Астрологија нам је већ понудила решење – с Рибом се слажем, Шкорпије не подносим.

Али, пустимо звезде, оне су тако далеке и неухватљиве. Окренимо се оном што се искључиво заснива на дугого-

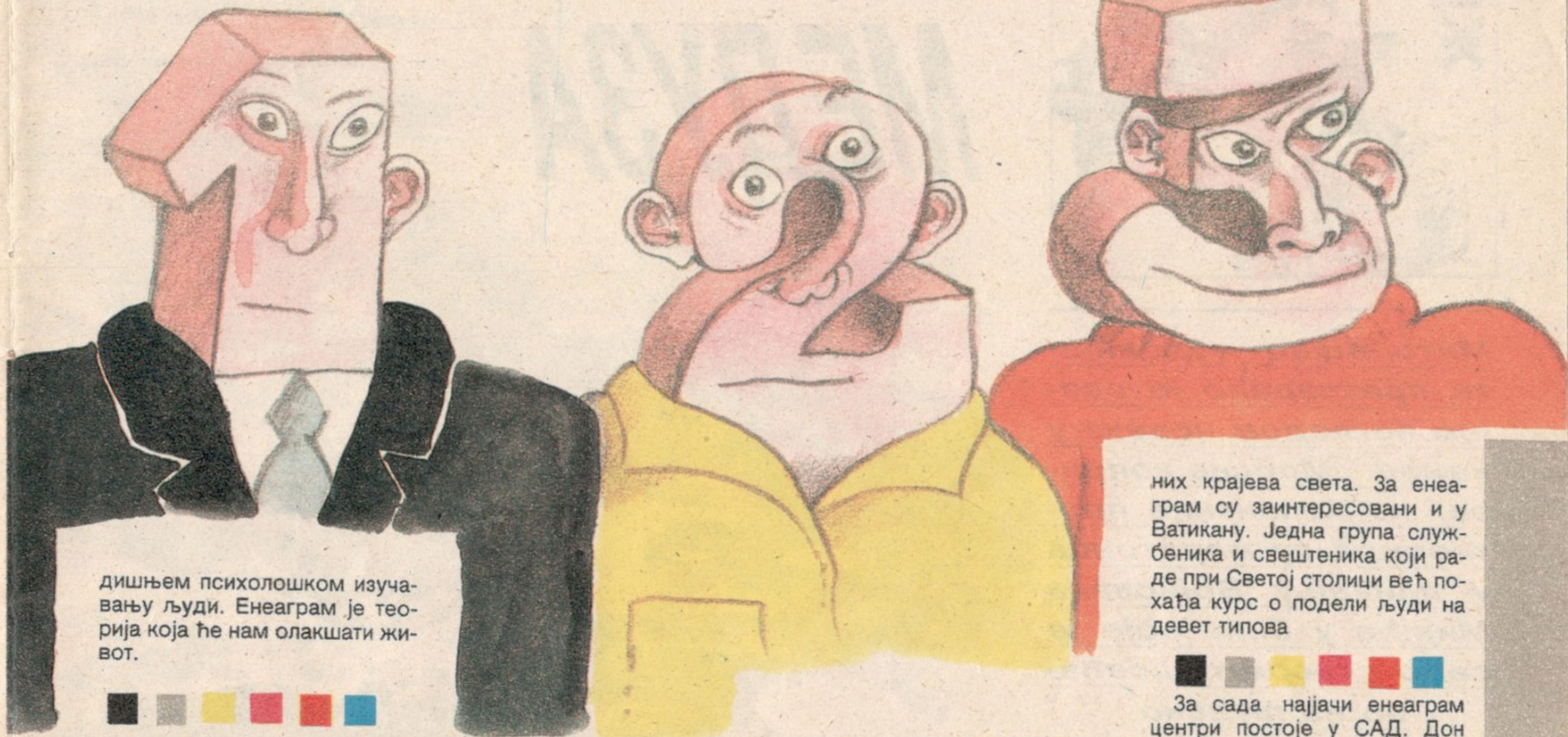
Личност сваког од нас развија се на основу искустава из детињства. Кад једном схватимо шта је то што нас „обележава“, то временом можемо и да променимо. Ако

О тој новој теорији постоји преко 30 књига које су продате у више од милион примерака, а већ се користи и у Америчкој обавештајној

Прошле године у месту Пало Алто у Калифорнији одржан је и Први међународни енеаграм скуп који је окупио преко 1.400 учесника из раз-

дишњем психолошком изучавању људи. Енеаграм је теорија која ће нам олакшати живот.

Зашто размишљати и лупати главу о неком пријатељу или пословном партнеру и трудити се да га што боље схватимо кад све може да буде

смо, рецимо, Двојка (онај који даје) то ћемо до краја живота и остати. Међутим, јасно је да дајемо из сасвим себичних разлога или да постанемо особа која несебично брине о другима.

служби. Агенти CIA покушавају да боље схвате понашање многих светских лидера сврставајући их у типове које даје енеаграм.

При Станфорд универзитету постоји чувена Школа бизниса. Студенти већ две године предано проучавају и теорију енеаграма која треба да им олакша касније пословне везе.

За сада најјачи енеаграм центри постоје у САД. Дон Ричард Ризо води њујоршки центар, а Хелен Палмер онај са седиштем у Берклију, у Калифорнији. И Ризо и Палмер тврде да ће то постати теорија будућности која ће, ослобођена расних и верских

крајње једноставно. Сврстамо га у један од укупно девет понуђених типова и тачно знамо шта од њега можемо, или не, да очекујемо.

Да нова теорија енеаграм, чији је назив кованица начињена од две грчке речи (девет и цртеж) није предмет жуте штампе и доконог света, јасно је по многобројним подацима.

предрасуда, бити примамљива за припаднике различитих нација, социјалних категорија, интелектуалних способности.

У Америчкој државној пошти енеаграм се већ користи као једно од помоћних средстава приликом примања нових службеника. Зашто запослити романтичну Четворку ако знаш да ћеш имати више користи од разумне Јединице?

В. С.

У ОКЕАНУ МЕДУЗА

Митолошко чудовиште претварало је својим погледом човека у камен. „Морске копри-ве” из Атлантика претвориле су маратонца у пливању Војислава Мијића у биће које је само стасом подсећало на људско

Када га је прва медуза дотакла својим меким пипцима пуним жестоког отрова, Војислав се начас само тргнуо и наставио да плива: разних непријатности и опасних сусрета имао је много пута пливајући у морима и океанима широм света. Али, сада су медузе готово са сваким метром биле све гушће. Чинило му се да је сав океан, унедоглед, прекривен њиховим прозирним клубуцима. Многи од стотинак учесника маратона без размишљања су одустали тражећи спас од те водене напасти у чамцима који су их пратили.

Шапчанин Војислав Мијић, један од најпознатијих светских пливача на дуге стазе, човек чија упорност изазива поштовање и међу најближим супарницима, мислио је другачије. До сада је одустајао само у изузетним околностима кад је у питању био сам живот. Било је и блиских сусрета са ајкулама, готово очи у очи, али га то није поколебало да настави напорну трку и што пре стигне до далеког циља.

Погледао је на тренутак испод себе, у тамну дубину Атлантског океана: на само пола метра од његовог тела лелујале су се медузе. Њихова сребрнаста тела, као крупни цветови, изгледала су нестварна према тамноплавој, готово црној дубини. Већ следећи тренутак опоменуо га је да су ти цветови и те како опасни.

Од око стотину маратона које је пливао до сада, Војиславу је нарочито остао у сећању овај код бразилског града Салвадора када се сатима борио не само са океаном, даљином од 16 километара и самим собом, већ и против огромних јата отровних медуза.

Пливај, само пливај!

Медуза је животиња из кола дупљара, а по хеленској митологији то је најмлађа и најлепша од три сестре Горгоне. У митологији, медуза је чудовиште које је на глави, уместо косе, носило сплет змија. Њен поглед претварао је жива бића у камен. Када је чувени јунак Персеј, син Зевса и Данаје, медузи Горгони одрубио главу, из њеног трупа искочио је крилати коњ Пегаз.

Истина, у вишечасовној борби против медуза Војислав није претворен у камен, али га и сада при сећању на тај маратон подилази језа.

Војислав Мијић стиже први на циљ, на хавајском маратону Ваикики – Перл Харбор

Илустрација Брана Јовановић

Салвадор је велики град на источној обали Бразила, односно западној Атлантског океана. Сваке године у време наше зиме, а бразилског лета, ту се одржава један од најпознатијих пливачких maratона. Тако је било и у фебруару 1991.

Ко зна одакле и због чега, огромно подручје Атлантика испред Салвадора за- поселе су медузе. Највероватније су то биле у науци познате аурелије, чија се јата често виђају с палуба бродова који пре- лазе Атлантски океан. Беличасти клобуци медуза плове или плутају помоћу ритмич- них дрхтаја. За сигурног посматрача тај приказ је нестваран, готово романтичан, али тешко пливачу који се нађе опкољен

ТРОСТРУКИ ГИНИСОВАЦ

Тридесетчетворогодишњи хемијски инжењер Војислав Мијић има супругу Јасми- ну, кћерку Маријану, сина Владишера, керушу Венди, а сви они велику љубав, пажњу и разумевање према његовом пливању.

Нико није могао ни да претпостави да ће тај некада вишњаста шабачки дечак златне косе не само побеђивати на познатим пливачким maratонима, већ и три пута ући у чувену „Гинисову књигу рекорда“. У Сави, где су се проводили безбрижни летњи да- ни, многи су од њега пливали боље и скакали вештије. Али, нису имали то што је посе- довао Воја.

Према мишљењу медицинских стручњака, нико од становника Југославије нема тако добру потрошњу кисеоника. Природа му је, уз то, подарила и урођену особину да његово срце у једном минуту направи само 50 откуцаја, што је био случај и код Вељка Рогошића, Мирка Сандића и Драгутина Шурбека, такође великана спорта. Међутим, друге одлике своје личности Војислав је изградио сам, а то су задивљујућа упорност и психичка стабилност. Без тога, он сигурно не би постигао успехе по којима је познат широм света.

Данас, 23 године после свог првог maratона, Војислав може да каже да је пре- пливао готово сав свет – по позиву организатора, он је редован учесник на чак 24 нај- познатија maratона од Хаваја до Ламанша. Иако је са висином од 182 центиметра и те- жином од 78 килограма ситан за пливачког maratонца, овај Шапчанин несаломиве во- ље чак је три пута освојио и Гинисов рекорд: године 1992, он је раздаљину од Сремске Митровице до Београда дугачку 138 километара препливао без одмора за 36,5 сати. Следеће године такође остварује подвиг и његово име поново се уписује у „Гинисову књигу“: плива Дунавом од Вуковара до Београда и тих 165 километара превалује за 24 сата и 10 минута. Ни прошла година није прошла без Гинисовог рекорда – 170 киломе- тара од Апатина до Београда препливао је за 28 сати. Изузетно топло време и готово вру- ће вода Дунава, због чега је кожа почела да му отпада, спречили су га да доплива до Београда. Али, Војислав верује да ће се и ове године наћи у „Гинисовој књизи“ кад, уверен је, преплива 228 километара од Апатина до Земунa, наравно без одмора.

„морским копривама“. Њихови бичеви, дугачки око пола метра, с отровом који као пламен готово пали кожу, дохватили су сваки делић Војислављевог тела.

Најочита маст којом се maratонци до- бро намажу, а која их штити од слане во- де, хладноће и пуцања коже, сада је била слаба заштита. Отров медуза продирao је у кожу и мишиће.

У почетку је Војислав осећао јак бол само на оном делу тела који је медуза до- такла својим лелујавим бичевима, али ус- коро се тај ужасни бол разлио по целом организму. На дотадашњим maratонима, кад је такође сатима био сам у води, пре- пуштен својим мислима, увек се плашио да не заспи и потоне, а то би имало траги- чан исход. Увек је успевао да будри са- мог себе мислећи на породицу и свој Шабац, јер њих није хтео да разочара. Али, сад је против себе имао бројне про- тивнике, горе од таласа и струја, ветра и хладноће, других пливача и сопствене са- моће. Знао је како да победи све ове су- парнике, али шта да уради против ко зна колико медуза?

– Пливај, Војо, пливај – понављао је сам себи.

И пливао је даље.

Ко је у огледалу?

Међутим, сваки следећи покрет рукама или главом задавао је нови, још јачи бол. Осећао је да му се лице изобличио од отрова медуза. Повремено би с муком погледао око себе и чинило му се да је сваки педаљ бескрајног Атлантика пре- кривен само њима.

Иако је скоро четири сата пливао кроз медузе, успевајући чак да одржи исти ри- там, овај упорни пливач није ни помислио да стане и прекине трку. Пораз против са- мог себе, знао је, дубоко би га погодио и пореметио. Покушавао је да мислима оде што даље од медуза и болова, али ипак није успевао. Оне су га немилосрдно и стално опомињале да су ту, неизбежне и такође упорне, наносећи му нове повре- де. Није желео ни да погледа своје тело: знао је да је ужасно црвено од ко зна ко- лико отрова који је убризган у њега. А ра- не од медуза нагризала је со. Од свега тога јавио се још један, веома тежак про- тивник – јака, упорна главобоља.

– Пливај, Војо, то ти можеш! – опет се и тешио и храбрио истовремено. Оно мало пливача који нису одустали давали су му нову снагу. То и обала, односно циљ, који је ипак био све ближе, оснажили су у ње- му осећај да је он ипак спортиста, пливач maratонац, један од оних људи који за- дивљују и снагом мишића и снагом воље.

Кад је осетио тло под ногама, Војислав у првом тренутку није могао да верује. Већ у бунилу од отрова медуза, изранав- љен и поднадуо, тетуралујући је дошао до прве екипе медицинске помоћи. Одмах је добио инјекцију, а затим је пребачен у болницу. Тек тамо је, погледавши свој лик у огледалу, схватио шта су медузе учини- ле од његовог тела, поготову лица. Чини- ло му се да види неког сасвим другог чо- века, чак непознато, фантастично биће које само стасом подсећа на људско. А што се резултата тиче, од стотину плива- ча, колико је стартовало, Војислав је сти- гао пети. Лежећи у болничком кревету, иако сав у ранама и боловима, ипак је био задовољан: још једном је победио кило- метре и себе, али сад и – медузе.

Иван Лончар

Привлачна моћ Девике

МЛЕЧНИ ПУТ НА СТРАНПУТИЦИ

На основу дугогодишњих проучавања кретања небеских тела, амерички астрофизичари Тод Лауер и Марк Поустмен дошли су до закључка да се Млечни пут нашао на — странпутици. Уместо да се, како се то од њега очекује, креће одређеним путем, он се под дејством неке тајанствене, изузетно снажне, силе сваке секунде приближи сазвежђу Девике за око 700 километара! Шта то Девика даје тако привлачну моћ, Лауер и Поустмен нису у стању да кажу, али претпостављају да се у њој налази неко невидљиво циноовско тело које је у стању да промени читаве галаксије

Откриће двојице америчких астрофизичара прети да сруши постојеће поставке о космосу. Ако су у праву, Сунчевом систему прети опасност да једног дана буде усисан!

и да их скрене с пута којим би иначе требало да се крећу.

Амерички астрофизичари нису, наравно, видели то тело, а на идеју да оно постоји дошли су на основу његовог посредног утицаја на галаксије. Наиме, проучавајући небеска тела удаљена од наше планете и до 500 милиона светлосних година, Лауер и Поустмен су уочили да постоји одступање у кретању преко 100 галаксија и да нека велика сила све њих помера у истом смеру. Ту огромну силу, по њима, даје тело које је десет квадрилиона пута веће од нашег Сунца, односно 10.000 пута веће од масе Млечног пута. Величина тог невидљивог тела које Девиком чини та-

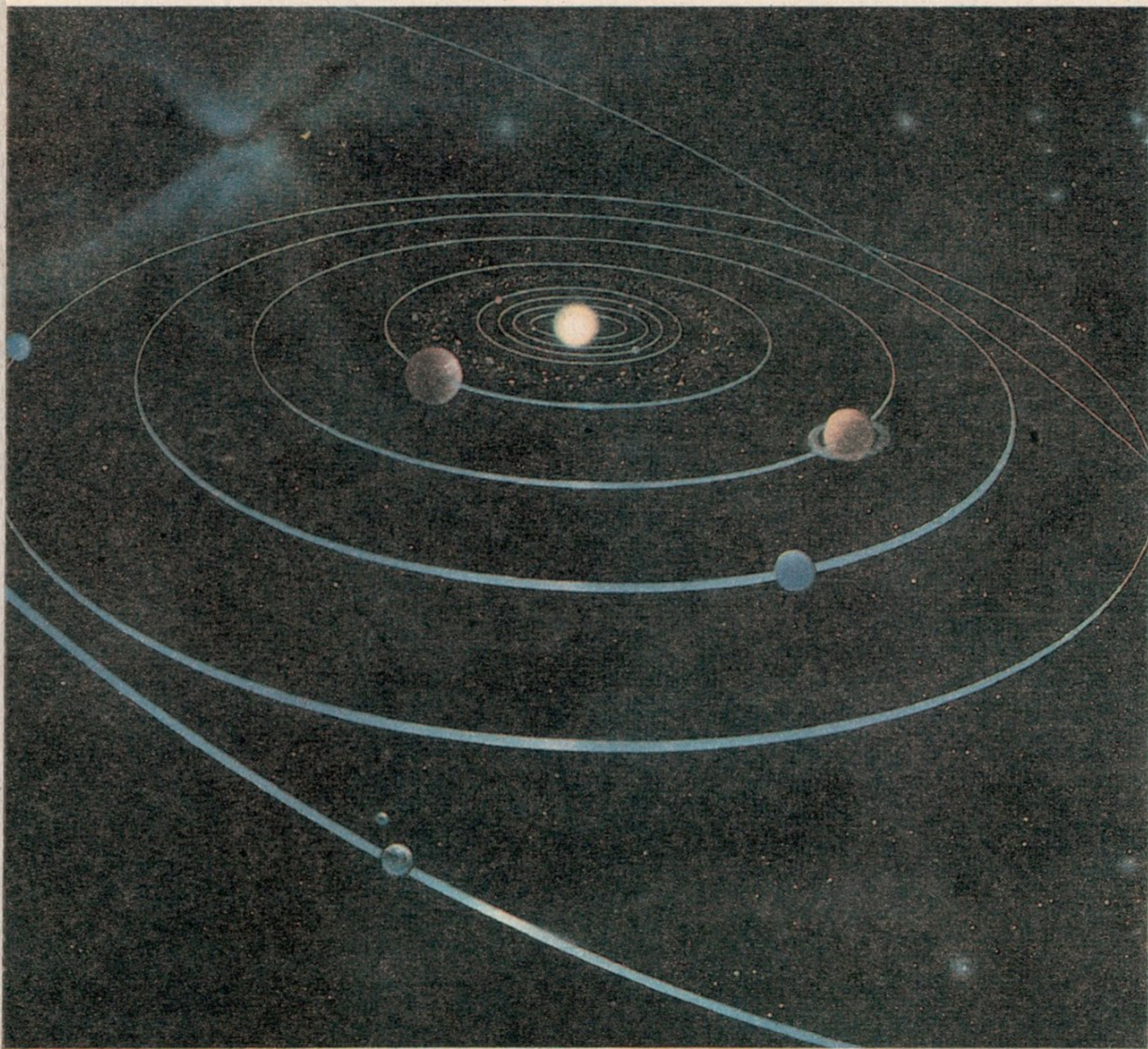
ко привлачном увелико надмашује димензије „великог усисивача“ како је астрофизичари називају. То су циноовске групе галаксија које, по мишљењу неких астронома, утичу на кретање нама суседних сазвежђа.

Идеја о космичком „усисивачу“ настала је пре неколико година када су научници покушали да објасне узрок скретања неких галаксија. По логици ствари, то је могла да буде само нека снажна гравитациона сила. Оно у чему нема логике јесте да се Млечни пут креће ка Девизи, а да се при том „усисивач“ о коме је реч налази јужније, близу сазвежђа Кентаура. Управо је тај недостатак логике и навео Лауера и Поустмена да закључе да се негде у Девизи крије много јачи „усисивач“, дакле већи од свих до сада откривених. Ту његову снагу вероватно чини огроман број галаксија, много већих од оних за које се до сада знало.

По мишљењу двојице Американаца, али и неких других њихових колега, у сазвежђу Девике постоји висока концентрација такозване тамне материје од које је, по неким теоријама, сачињено чак 90 одсто космоса. Међутим, има и оних који мисле да је у питању нешто сасвим ново, нешто са чим се наука још није сретла. Има, свакако, и скептика међу које спада и амерички стручњак за космос Марк Дејвис. Теорију својих колега он сматра противуречном свим осталим значајним открићима на пољу астрономије. Сличног је уверења и италијански астроном Ремо Руфини који сматра да је просто немогуће да тако огромно тело није откривено много раније. Нешто тако велико, каже он, „одало“ би се много пре, и то не само посредним утицајем.

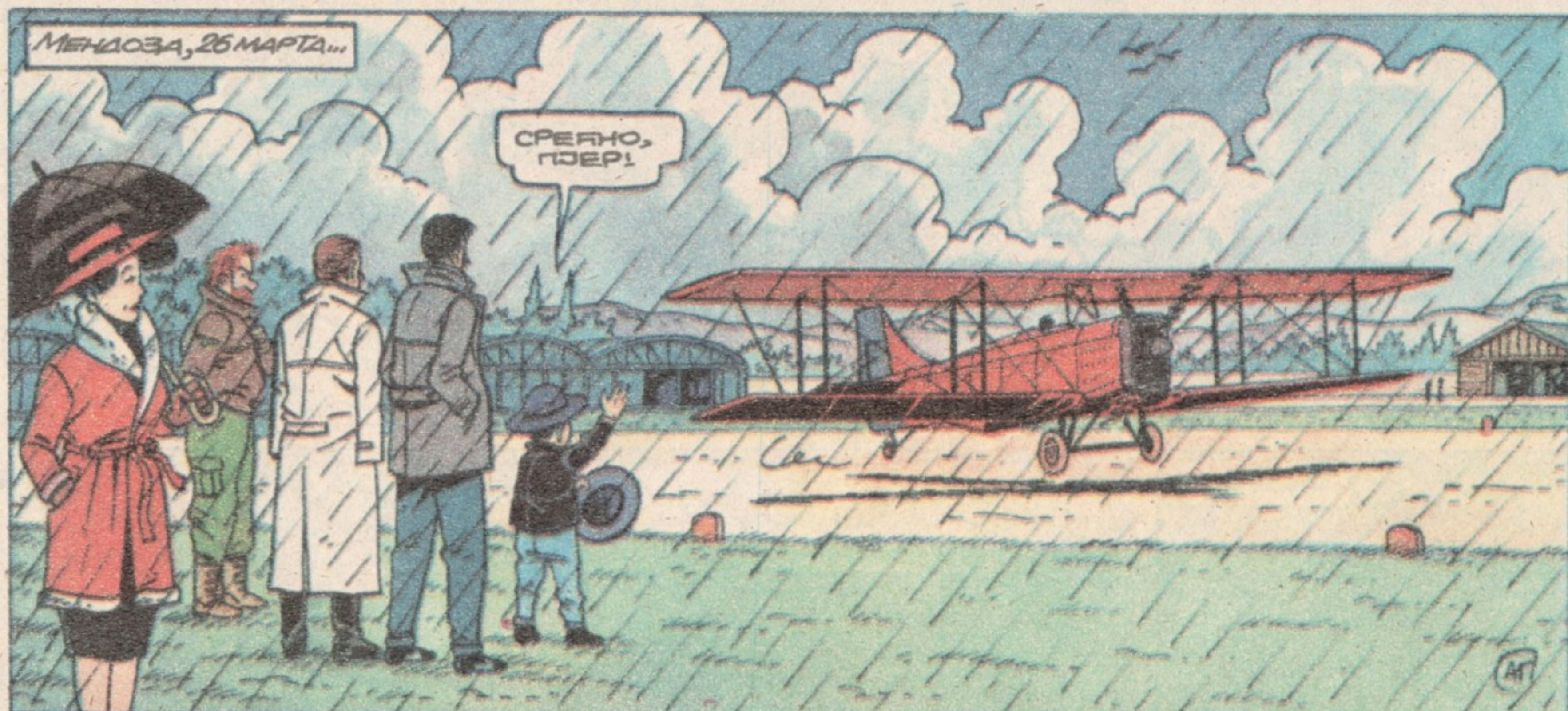
Све у свему, невоља је у томе што присуство тако циноовске масе не може да се објасни на основу постојећих теорија о настанку космоса: оно излази из оквира досадашњих сазнања. Осим тога, у потпуној је супротности са подацима које је послао сателит „Коуб“. По њима је зрачење, настало као одјек Великог праска, равномерно, што значи да би и ширење материје морало да буде равномерно.

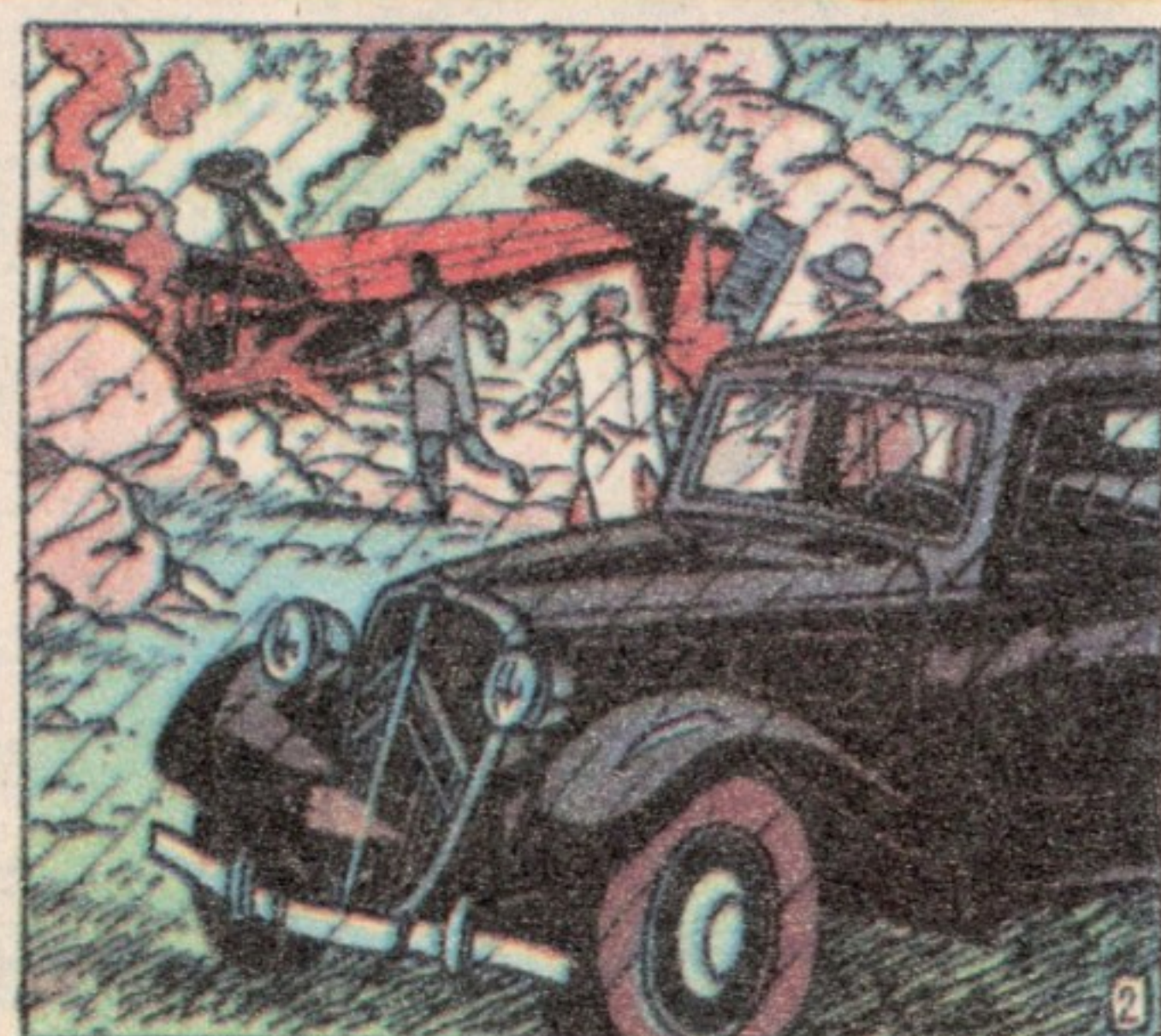
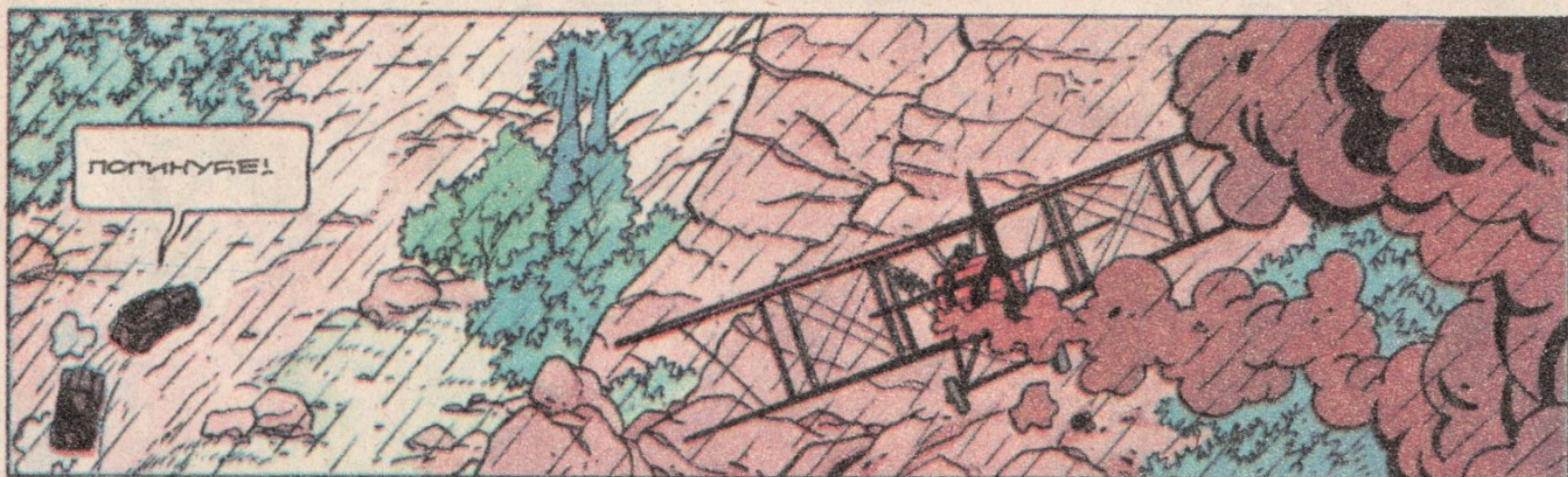
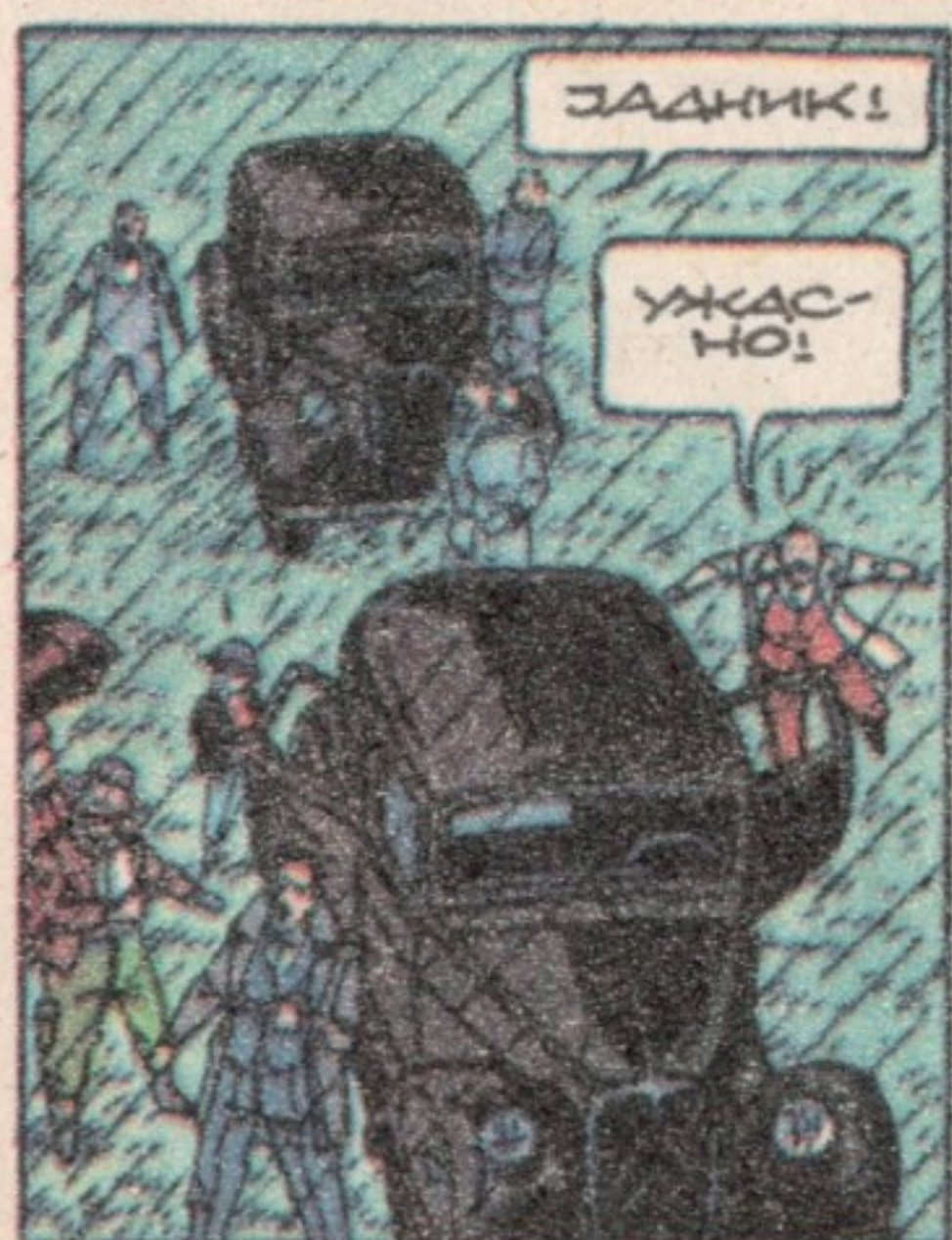
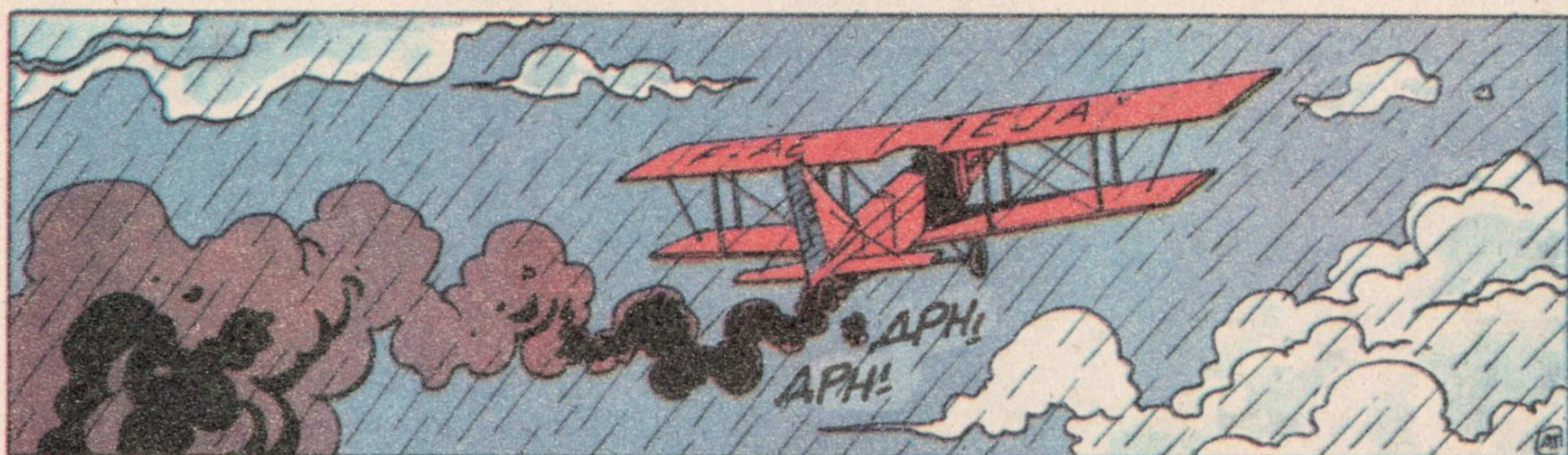
Хоће ли се постојеће поставке о космосу и његовом ширењу окренути тумбе, остаје да се види. Ништа није немогуће. Уосталом, Девизи би сасвим пристајала моћ која јој се приписује: можда избор њеног имена и није пука случајност.

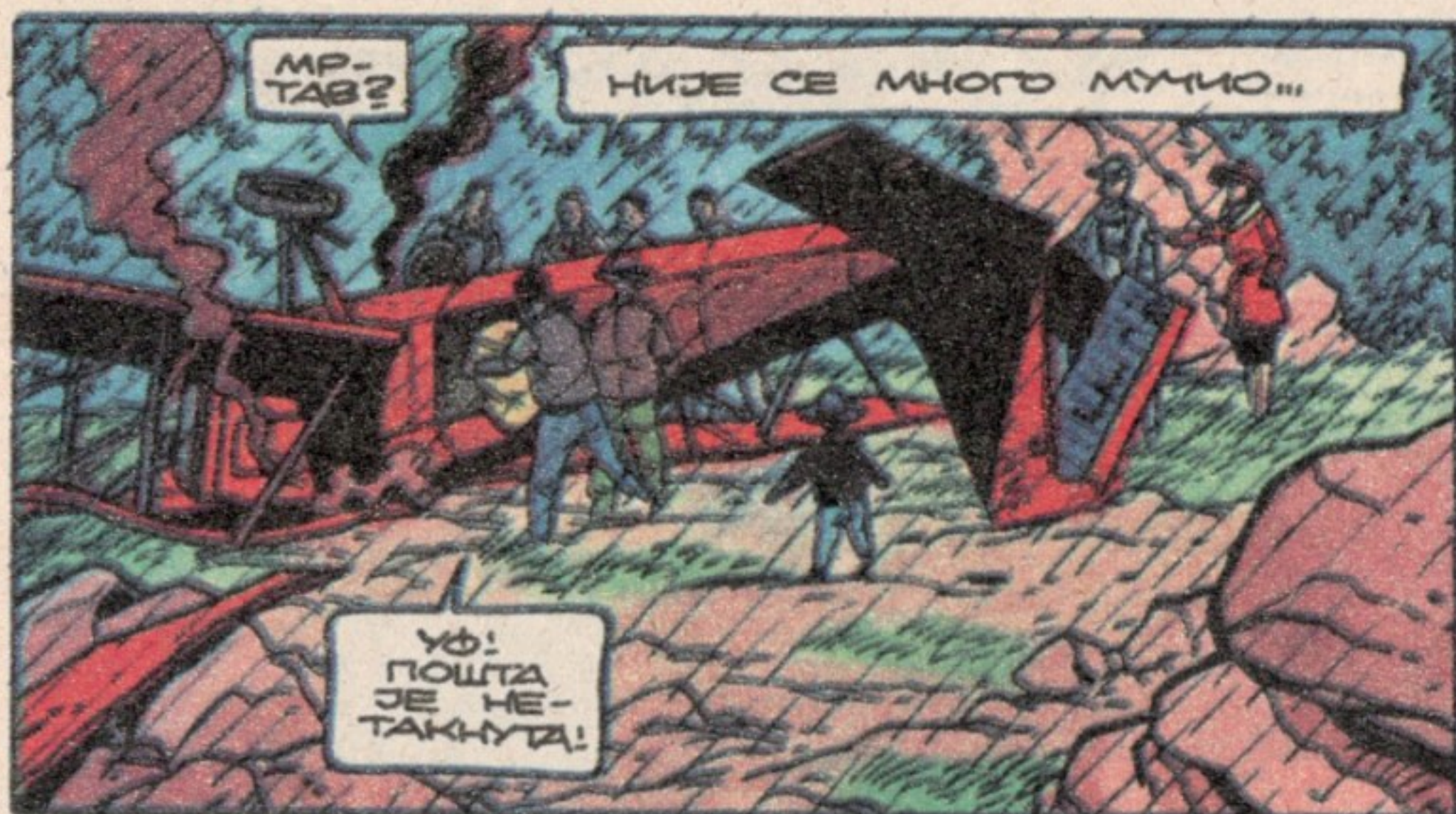

Монро **Баволов Теснац**

ЦРТА: ТАЈМАНС ПИШЕ: ДИ ЅОРЅО

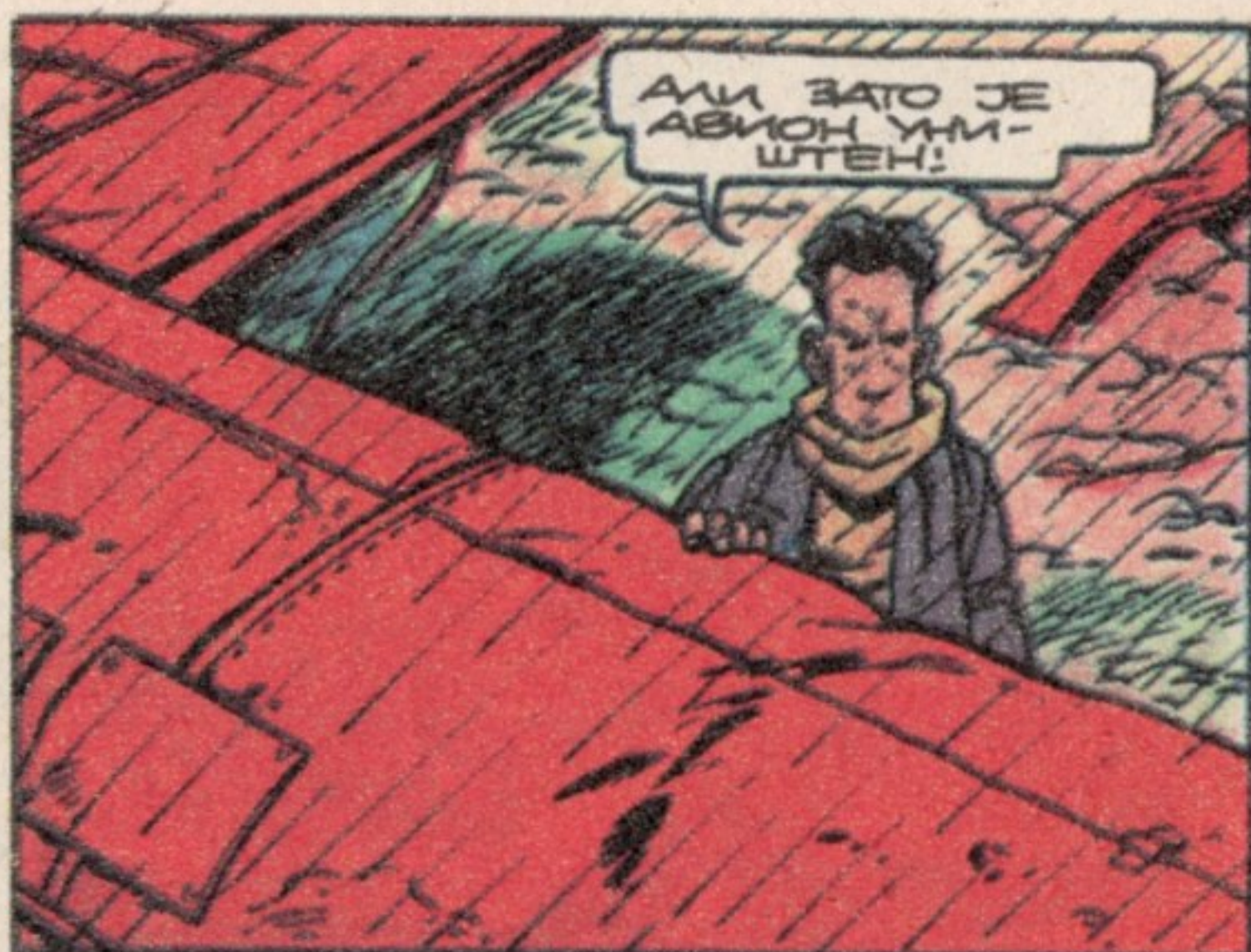

МР-
ТАВ?

НИЈЕ СЕ МНОГО МУЧНО...

УФ!
ПОШТА
ЈЕ НЕ-
ТАКНУТА!

АЛИ ЗАТО ЈЕ
АВИОН УМ-
ШТЕН!

БАШ НАС
ПРАТИ НЕ-
СРЕБА!
МОТОР ЈЕ
НЕДАВНО
РЕМОНТО-
ВАН!

?!

ДА, АЛИ У
ПИТАЊУ ЈЕ
САБОТАЖА!

ШТА?!

САБОТА-
ЖА!

НЕМО-
ГУРЕ!

ТРЕБА
ОТИЋИ
У ПО-
ЛИЦИ-
ЈУ!

НЕ! ТИМЕ
САМО
ГУБИМО
ДРАГОЦЕ-
НО ВРЕ-
МЕ!

У СВАКОМ СЛУЧАЈУ,
КО ГДА ЈЕ ТО УРАДИО,
ЏАБЕ СЕ МУЧНО!

ШТА ТО
ЗНАЧИ?

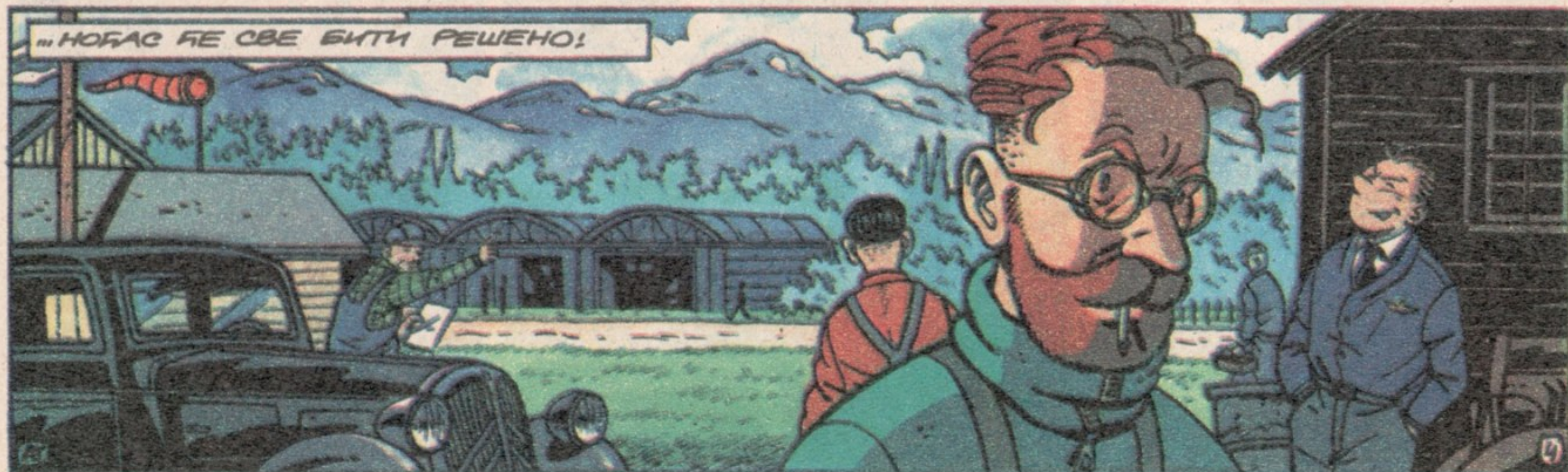

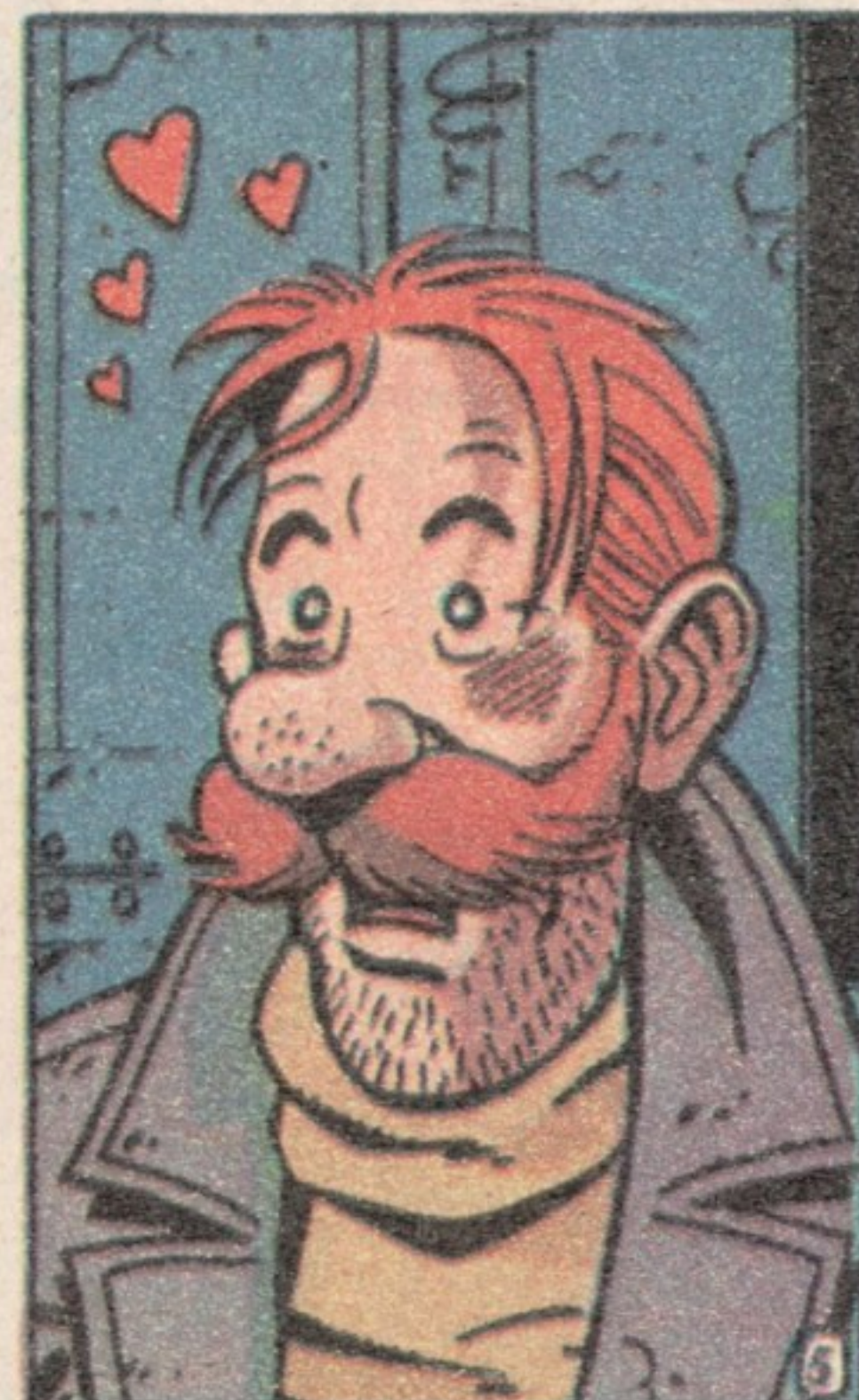
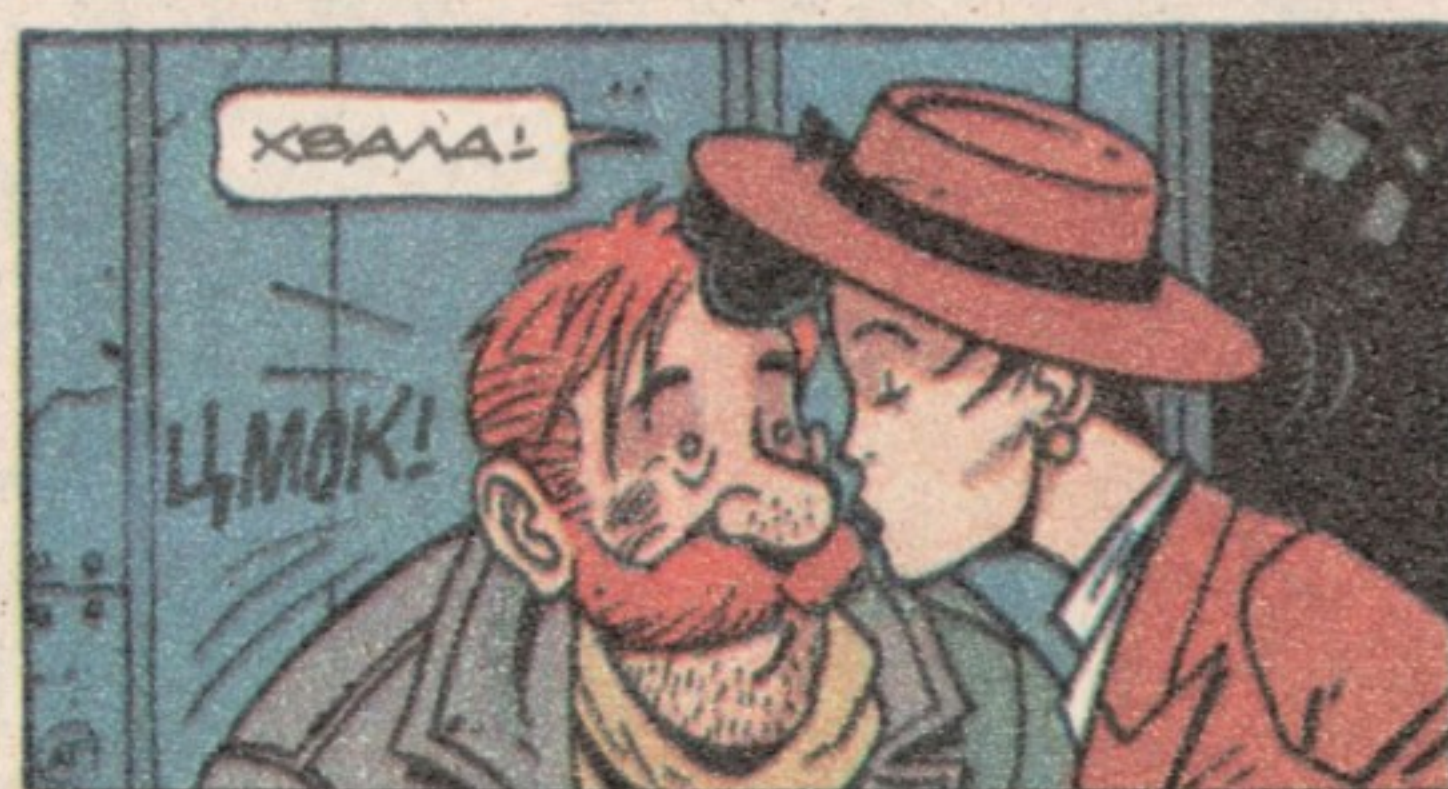
ТИМ БУТАНГАМА
НИЈЕ БИО ВА-
ЖАН АВИОН,
ВЕћ НЕШТО
ШТО ЈЕ ПРЕ-
ВОЗНО!

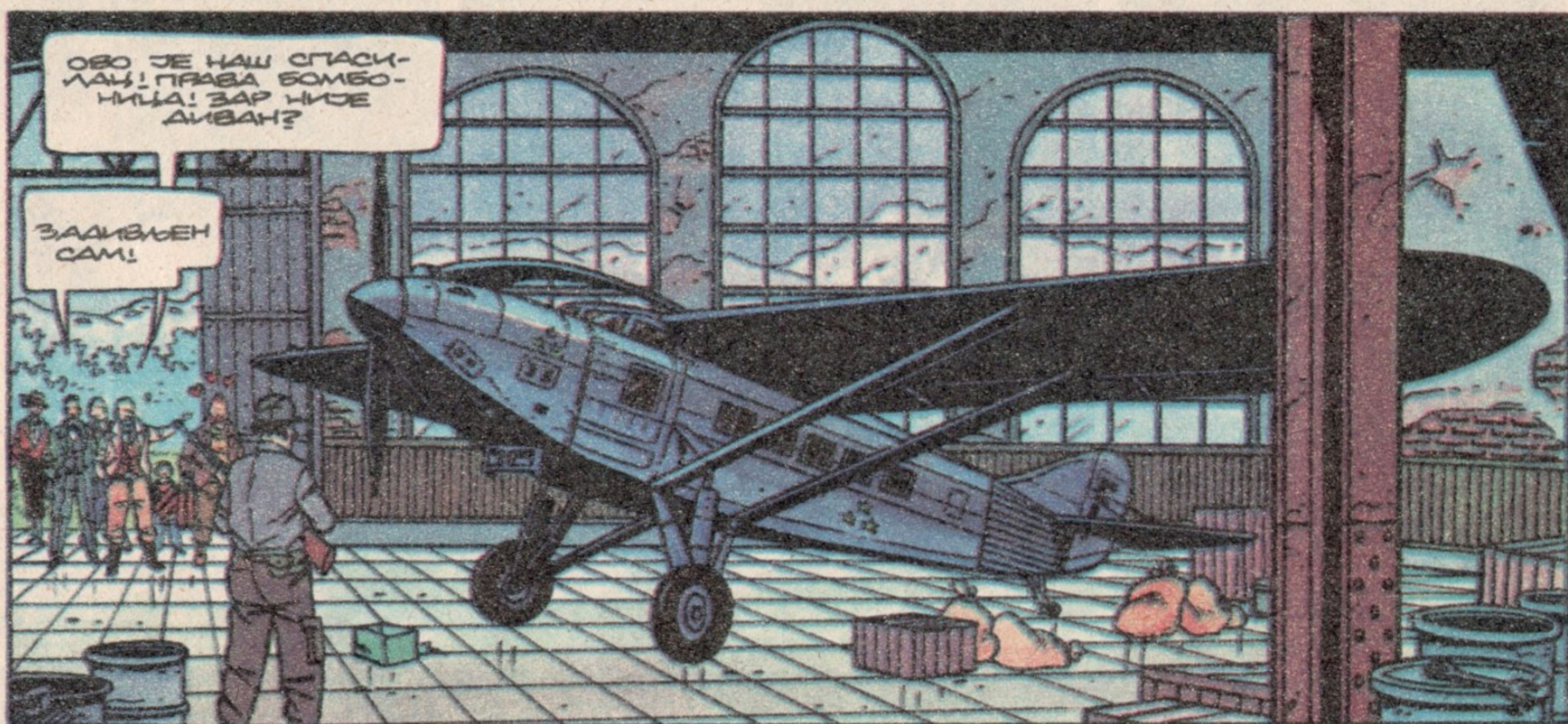
ШТА ЈЕ
ТО
НЕШТО?

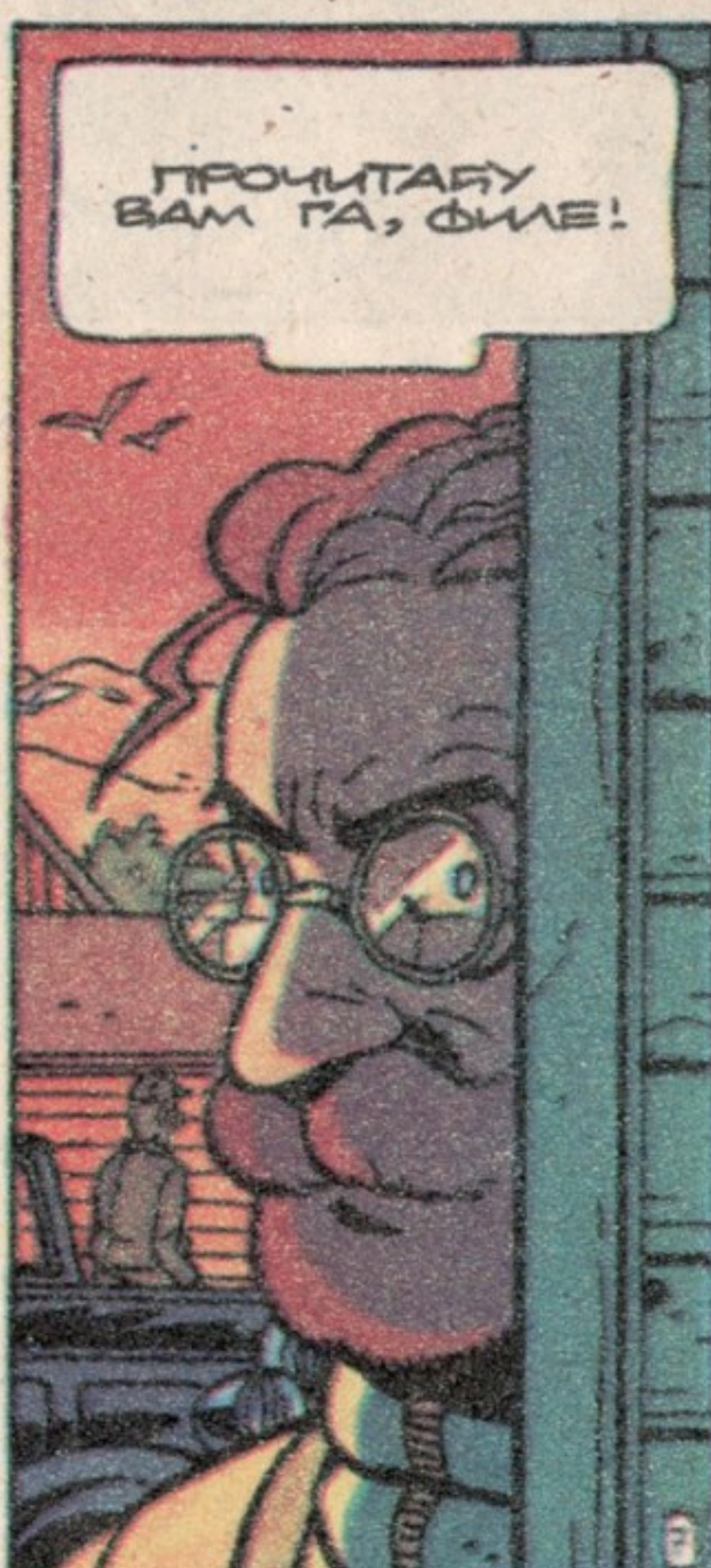
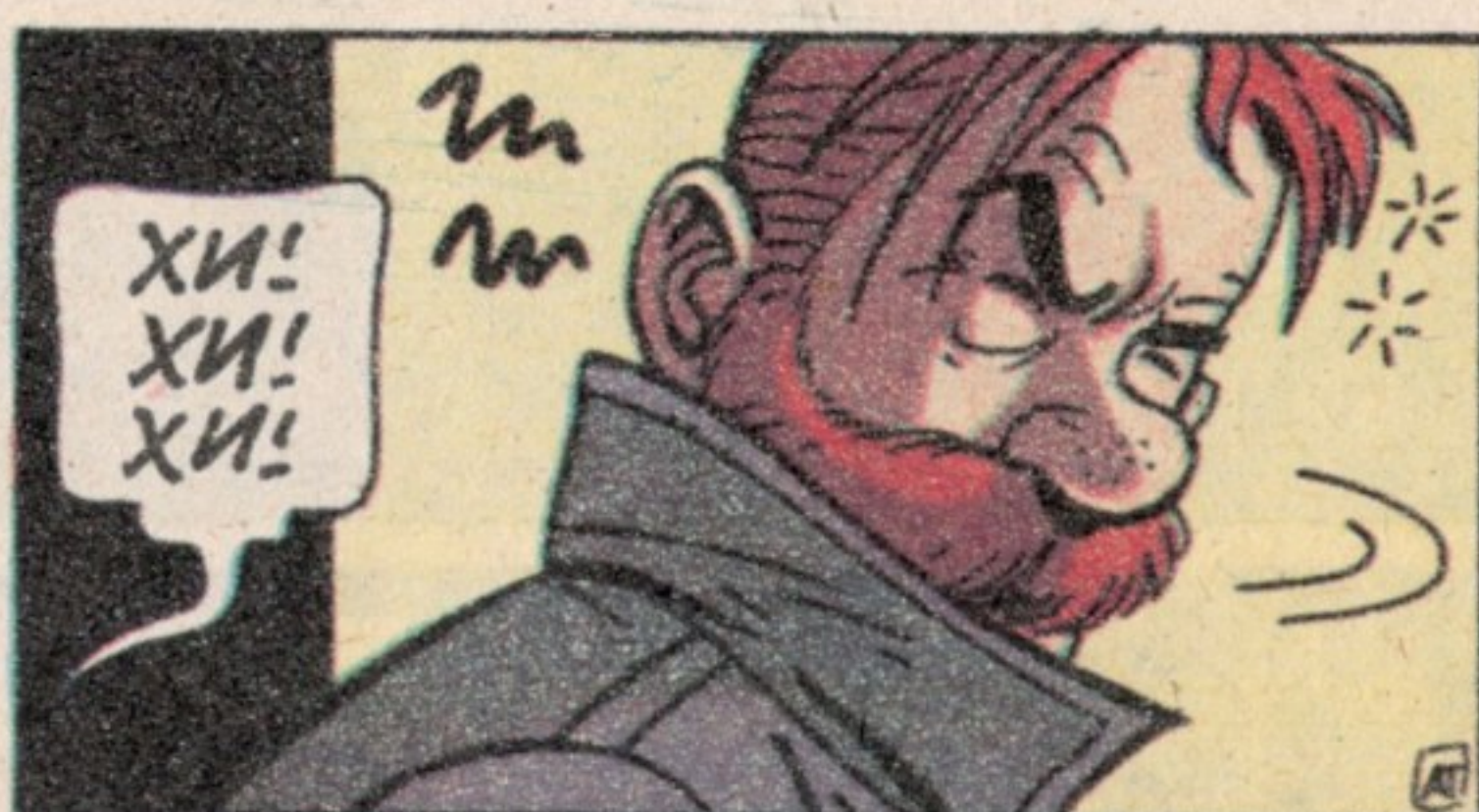
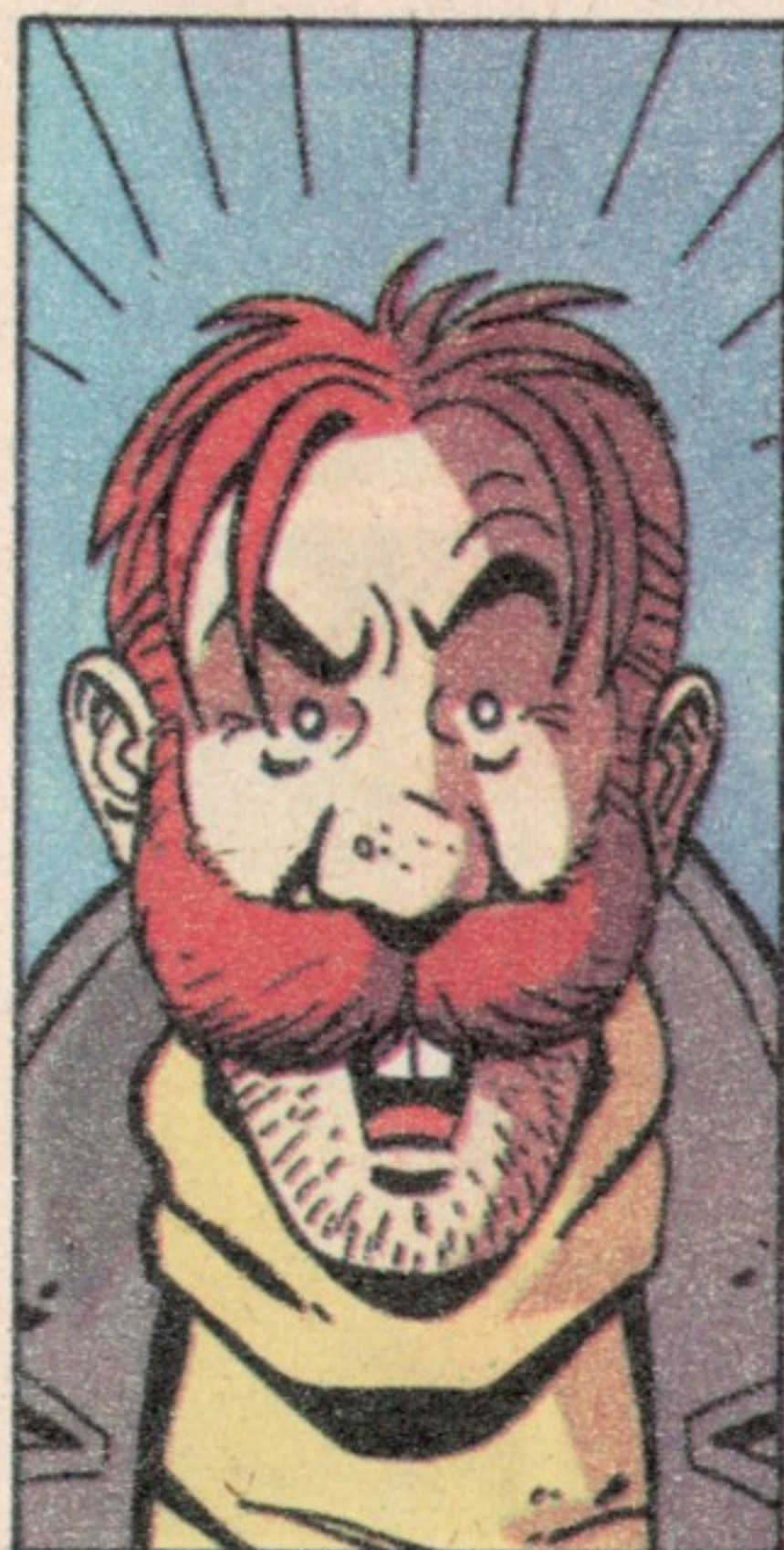

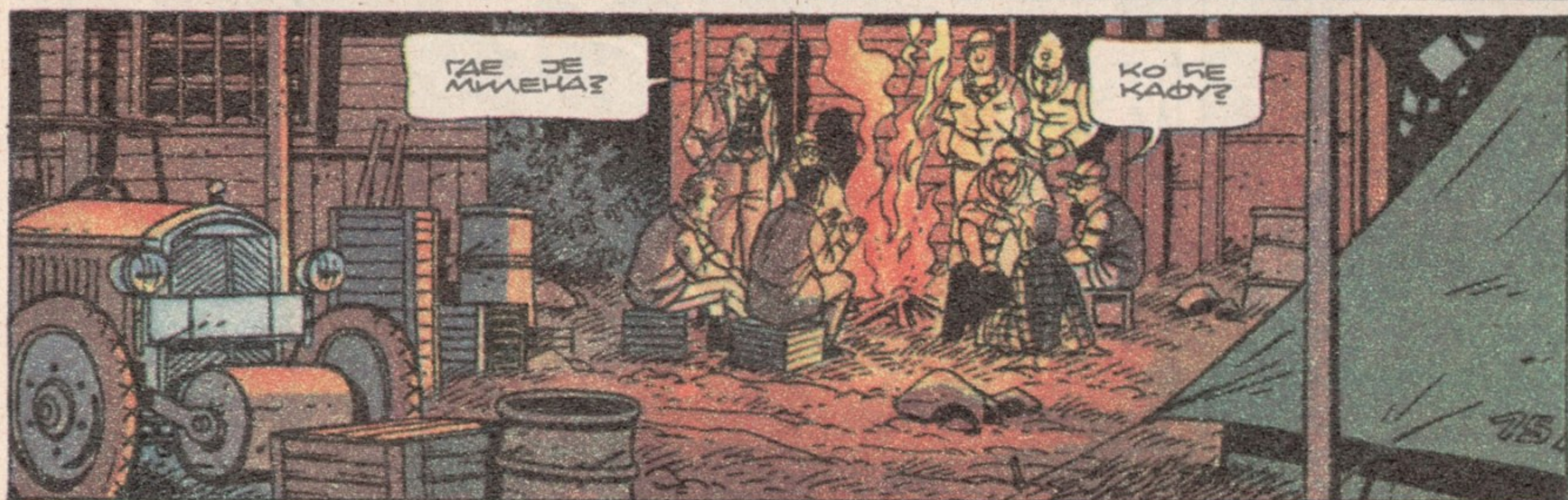
ШТА ИХ ИНТЕРЕСУЈЕ?

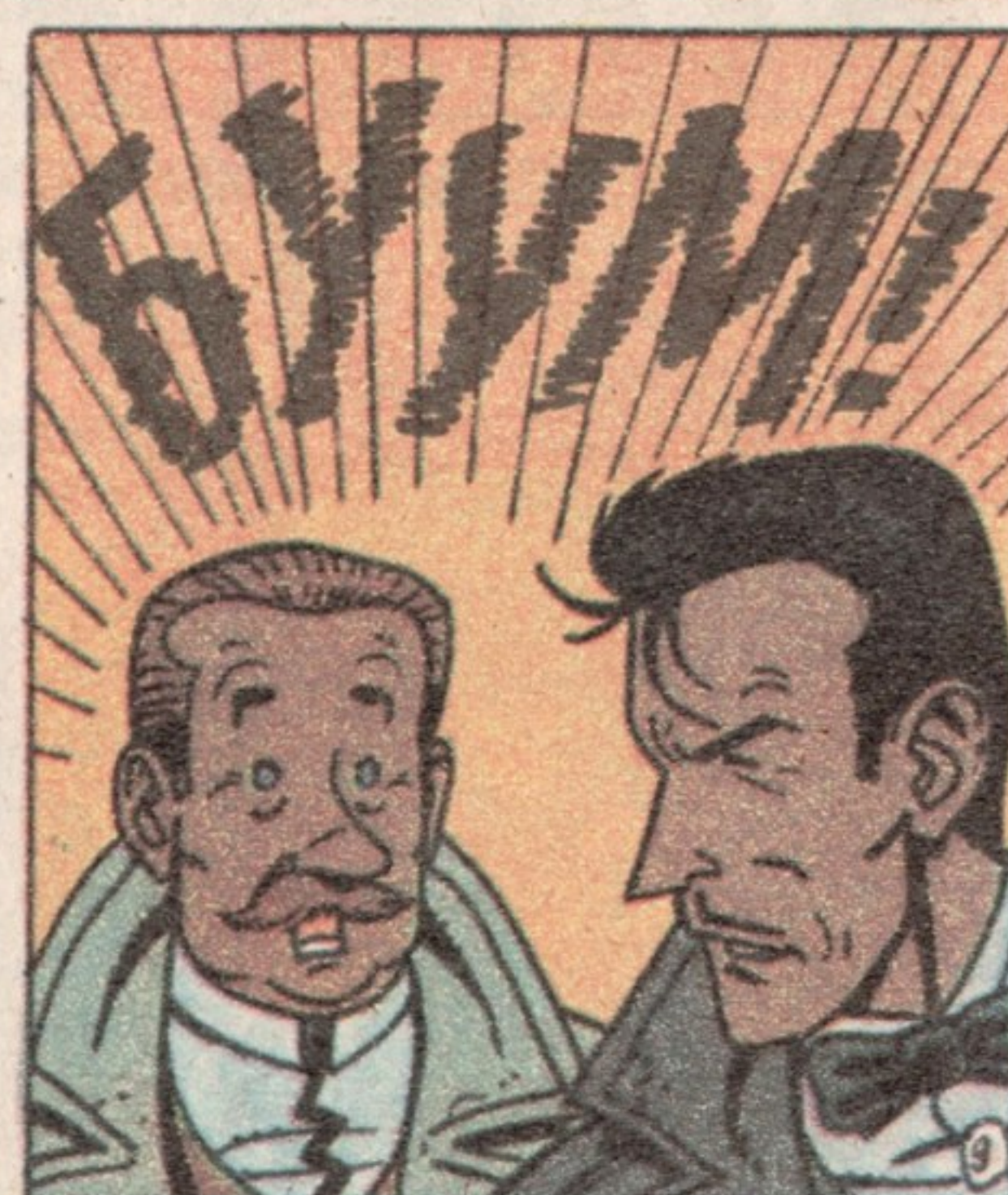
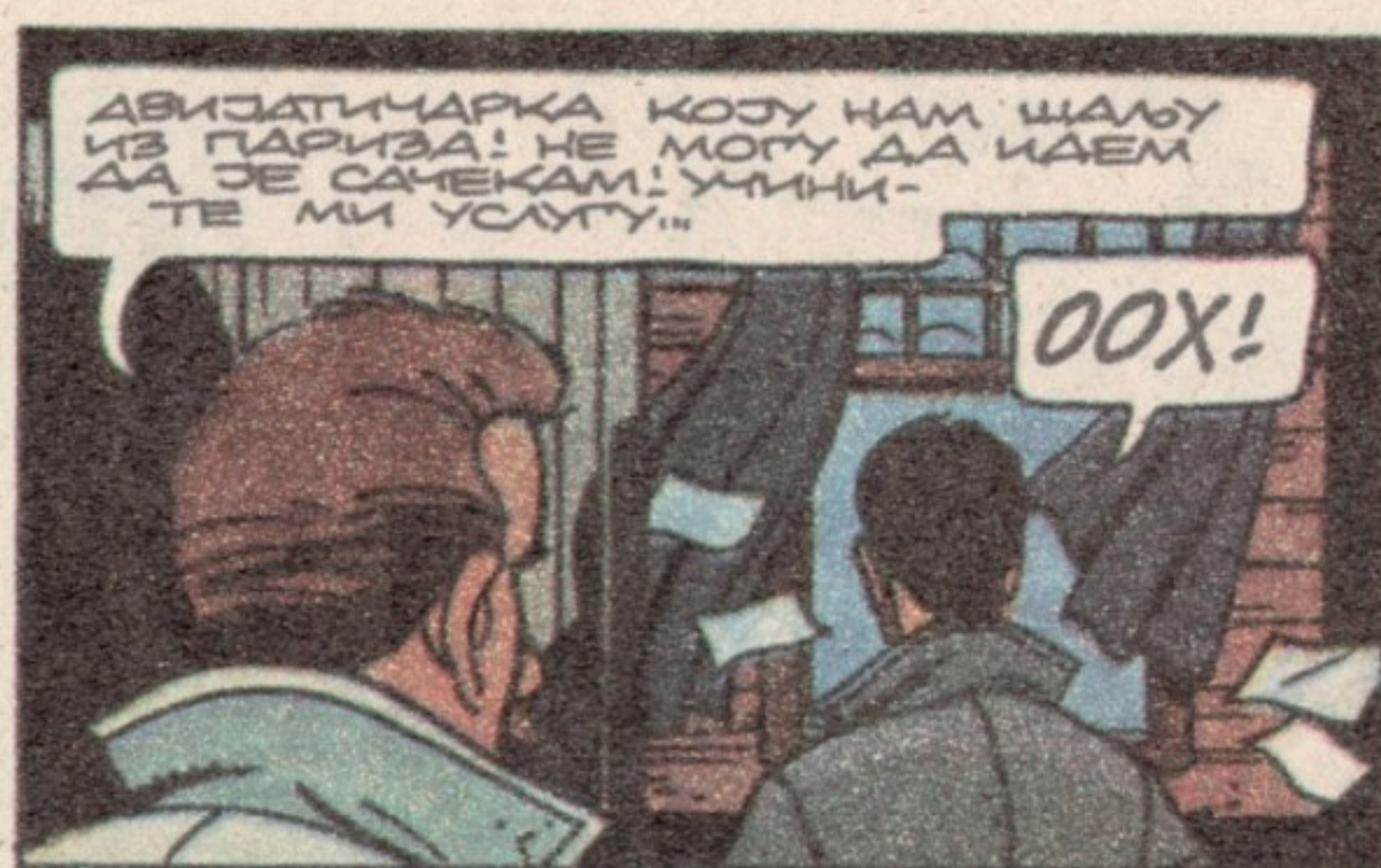

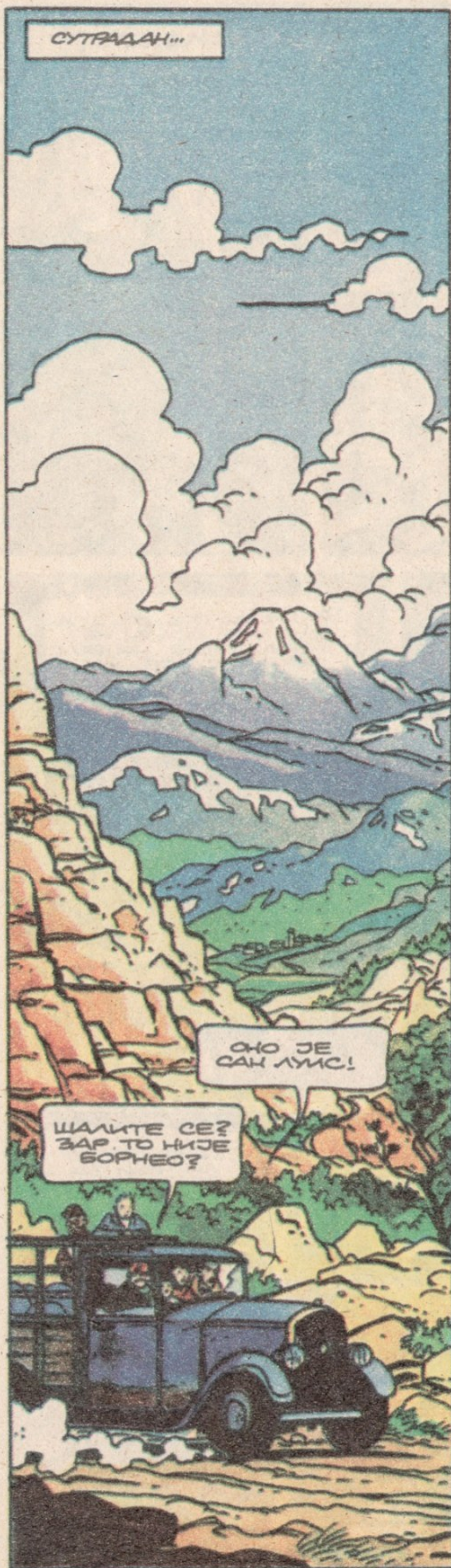

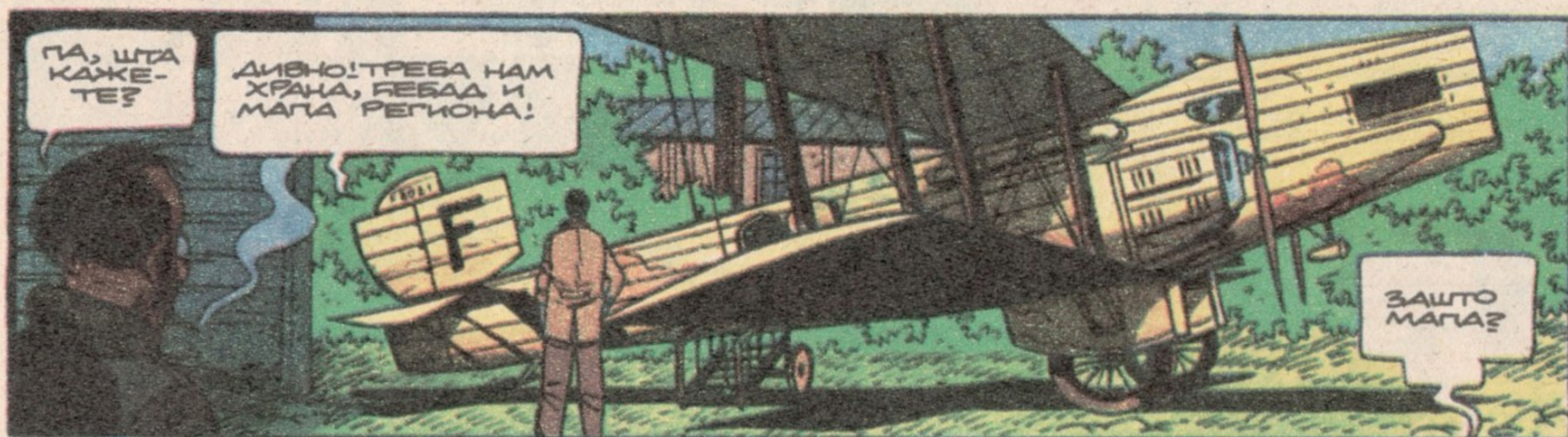

ПА, ШТА
КАЖЕ-
ТЕ?

ДИВНО! ТРЕБА НАМ
ХРАНА, РЕБАД И
МАПА РЕГИОНА!

ЗАШТО
МАПА?

РЕЦИ ВЕК ЈЕД-
НОМ ШТА СИ
НАУМИО?

ЈУХУУ!
АВИОН!

НЕМАМ
ВРЕМЕНА!
ПОМОЗИТЕ
ДА УТОВАРИ-
МО ВРЕМЕ!

АВАДЕСЕТ И ПОСЛЕДЊИ!

ПРИЈАМО БИ МИ
ЈЕДНО ПИРЕ!

И ШТА
САД?

ПРЕНОСИЋЕМО ОВДЕ, А УЈУТРО КРЕ-
МО ПРАВО НА
ЈУГ!

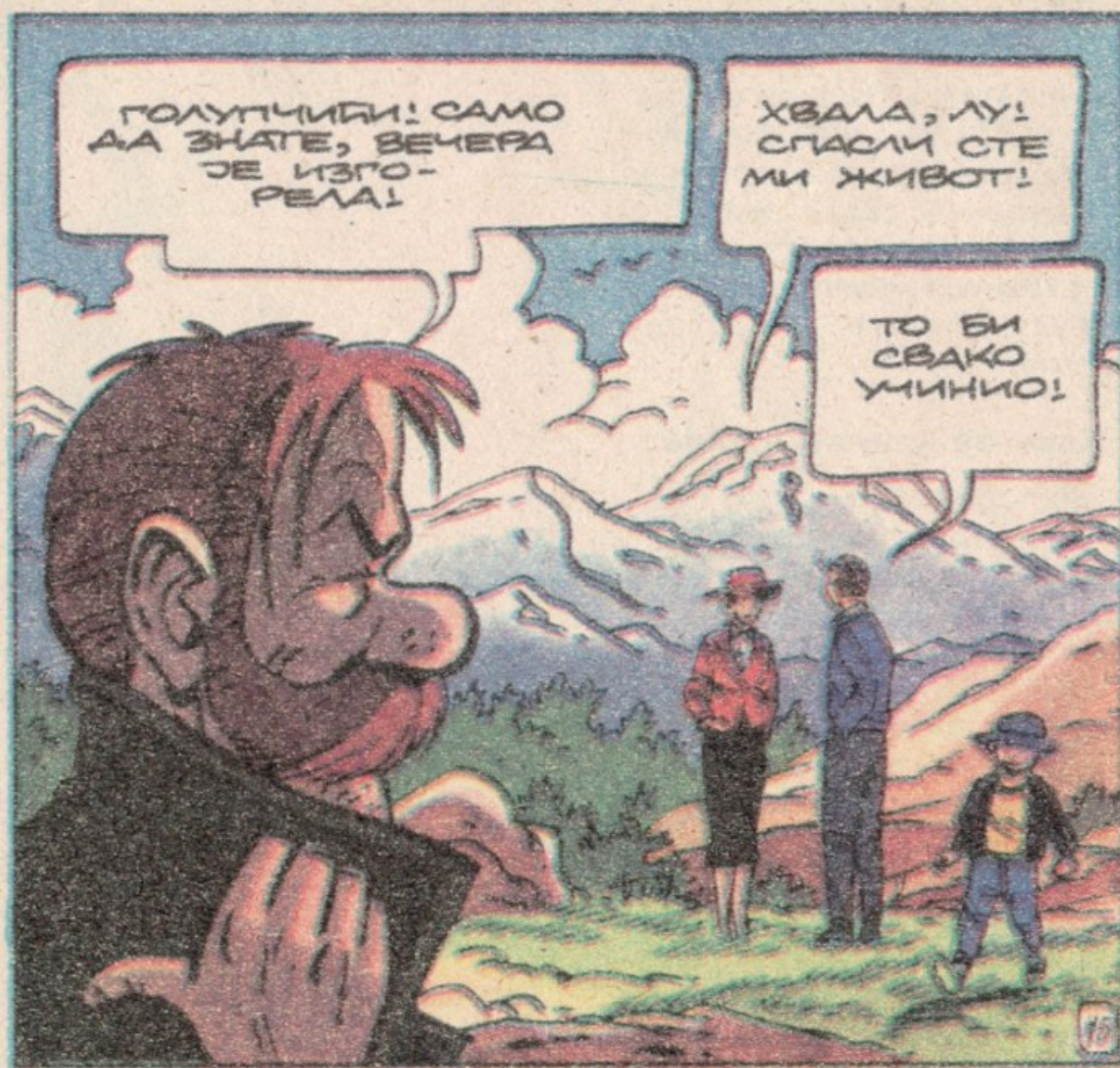
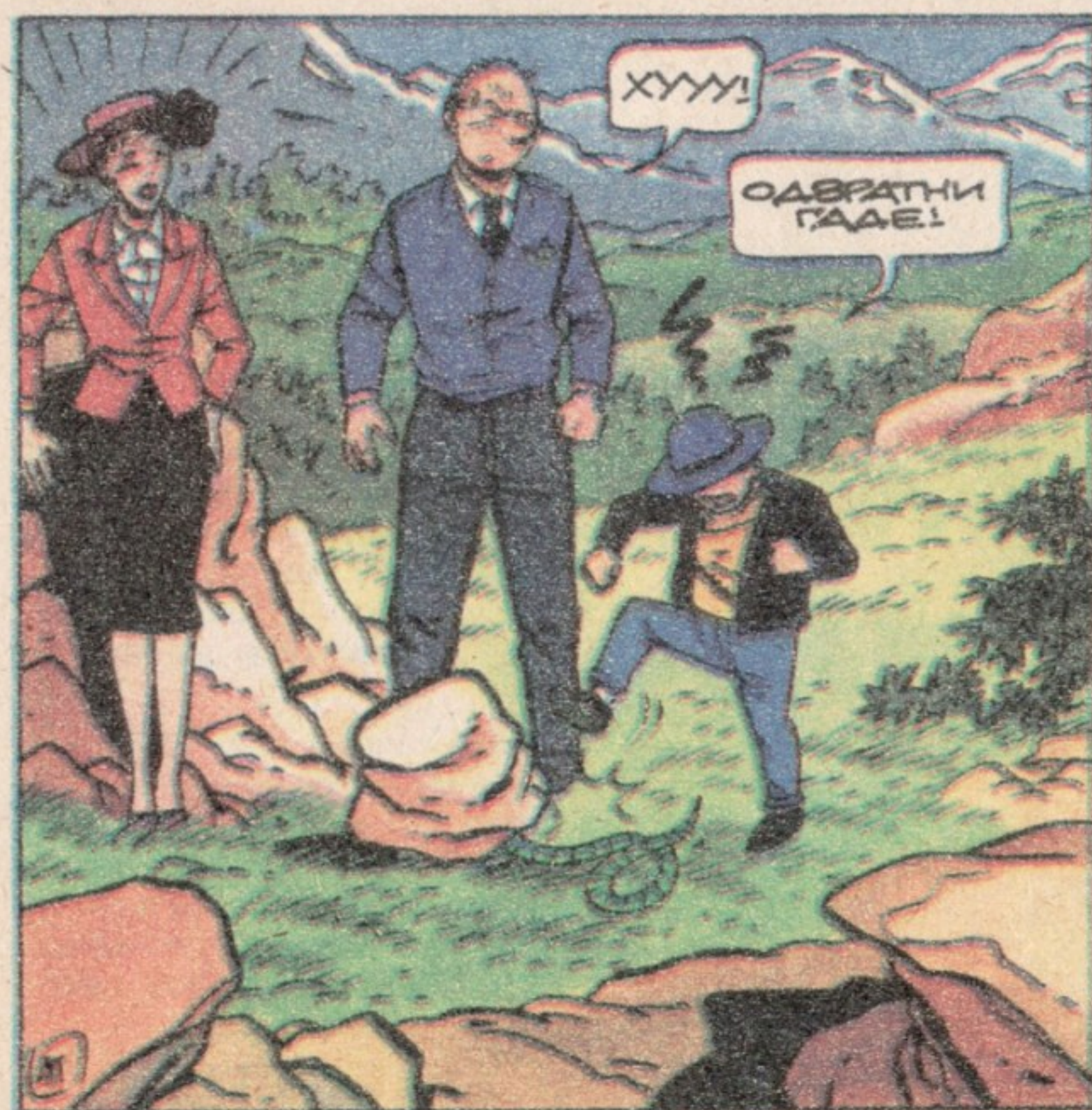
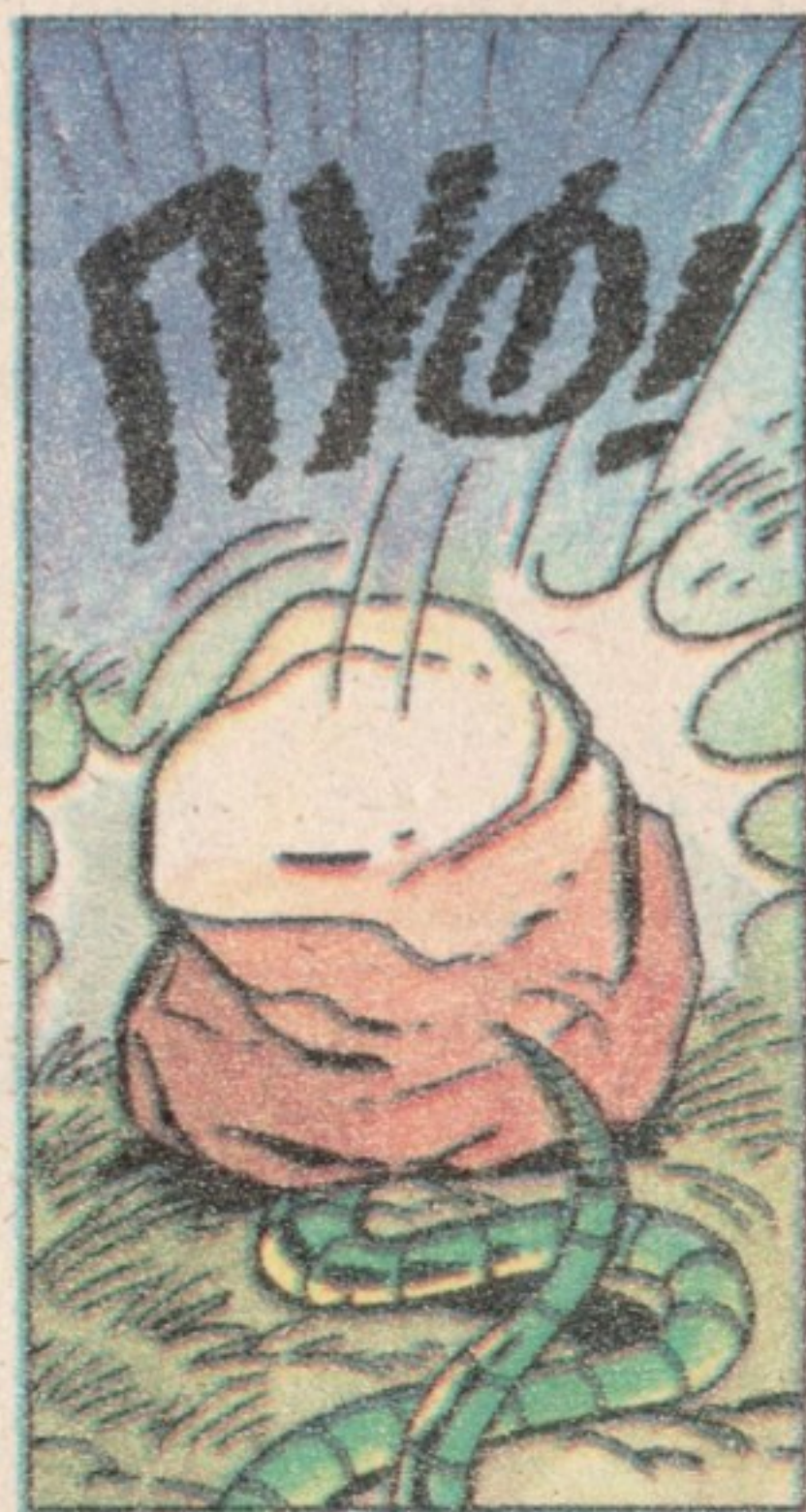
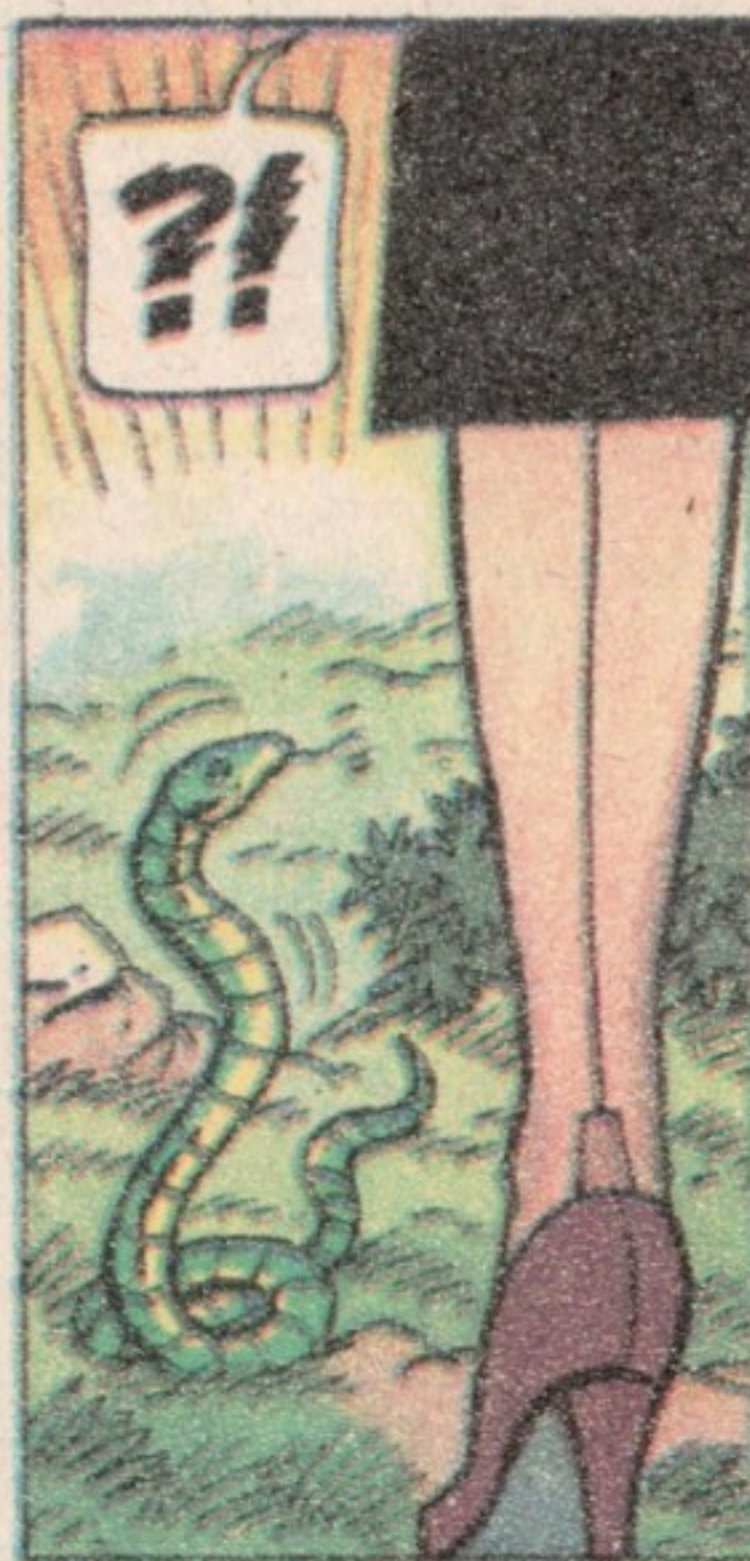
КАКО, ПА
МЕНАОЗА
ЈЕ НА СЕВЕ-
РУ?

ДА, АЛИ
НЕ ИДЕМО
У МЕНАОЗУ!
ЛИЧНО НОСИ-
МО ПОШТУ У
САНТЈАГО!

ТО ЈЕ ИЗВЕ-
НАЂЕЊЕ!

НАСТАВАК У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ

ТО ДОСАДНО ХИК

Кад је штуцање у питању, не зна се коме је горе: да ли онемо који штуца или околини која га слуша!

СВАЂА ДИЈАФРАГМЕ И ДУШНИКА

Што се медицине тиче, за њу нема тајни око штуцања. Оно, наравно, има и латински назив: *singultus*. То је поремећај у дисању који настаје брзим грчењем дијафрагме услед надражаја живца френикуса, штуцање може бити и знак тежих обољења.

При дну мозга налази се центар који управља невољним животним функцијама, а једна од њих је дисање. Команда из овог центра преноси се до дијафрагме помоћу такозваног френичног нерва. Када је све у реду, дијафрагма – мишић који раздваја плућа од стомака – равномерно се затеже и опушта. Ваздух који тада удишемо пре но што уђе у плућа, прође кроз грклан при чему се отвара један поклопчић – епиглотис. Његов је задатак да спречи улазак хране у плућа.

Рад дијафрагме и епиглотиса у нормалним околностима је усклађен, али ако дође до поремећаја френичног нерва, „сигнали“ се побркају и онда штуцамо! Заправо, тада се дијафрагма грчевито затегне баш у тренутку када се епиглотис затвара, тако да ваздух који је похрлио у плућа налетти на затворен поклопчић и онда крене назад. Управо ово нагло враћање ваздуха, које се у техници назива „пнеуматски удар“, изазива оно досадно „хик“.

Клин се клином избија

До поремећаја у раду френичног нерва може доћи услед свесно поремећеног дисања – ако се претерано смејемо или ако се загрцнемо. Поред тога, штуцање може изазвати прекомерна количина поједене хране или попијеног пића (сетите се карикатуре пијанца са обавезним „хик“), затим ако се једе сувише зачињена храна, или услед претераног пушења. Ту је и надражај услед дима, замора, шока, стреса, али и неких

тежих обољења, као што су запаљење мозга, можданих опни или трбушне марамице, упале слепог црева или тровање. Не треба изгубити из вида ни поремећаје у раду бубрега...

Све у свему, узрока штуцања има толико да је право чудо што, ипак, ретко штуцамо.

С друге стране, штуцање није ни најмање безазлено као што се често мисли. Не само да је непријатно, него је и исцрпљујуће – у шта су се уверили сви који су штуцали десетак минута – већ постоји опасност да, ако се одмах не заустави, постане хронично! Колико се зна, најгоре је про-

шао Чарлс Озборн из Антоа у Ајови: почео је несрећник да штуца још давне 1922. године и сигурно није поносан на овај свој рекорд. А шта тек рећи за оне који су умрли од штуцања!

Према оној народној „клин се клином избија“, штуцање се, пошто га изазивају поремећаји, надражајима може и зауставити. Наравно, уколико није последица неког обољења. Најважније је да се успостави правилан ритам рада дијафрагме и епиглотиса, а то може једноставно да се постигне: свесно се прекине с дисањем што је дуже могуће. Ако ово не помогне, треба

попити полако, у кратким али непрекидним гутљајима, чашу обичне воде. Кажу да помаже и шоља топлог млека, чаша воде у којој је размућена сода бикарбона са или без мало сирћета, али и лизање коцке леда (за сладолед ништа не кажу), или сисање лимуна.

Ко кога помиње

Други рецепти су више физичке природе: голицање носа пером како би се изазвало кијање, изненадан ударац шаком по леђима онога који штуца, неочекивани убој иглом... Исти ефекат – изненађење – постиже се и ако онога који штуца уплашите, рецимо, неким узвиком.

У „приручне“ методе спада и лагано али снажно повлачење језика прстима. Добро је, кажу, и да се онај ко штуца ухвати за пречагу или грану и да тако виси неко време, да снажно притиска очи прстима, да легне на стомак и нешто чита, или да позове некога телефоном. Многи су, наводно, престали да штуцају збунивши се кад им је неко оштро рекао:

– Је л' ти то штуцаш? Хајд сад да те чујем!

Уколико ни један од ових савета не помогне и штуцање потраје дуже од сат времена, свакако треба потражити помоћ лекара. У уобичајену терапију спада удисање мешавине кисеоника и угљен-диоксида помоћу маске. Поред тога, пацијент ће добити и неко средство за умирење дијафрагме или ће му лекар испумпати стомак. У тежим случајевима убризгава се анестетик који делује на френични нерв.

Код најтежих случајева прибегава се хируршком захвату којим се френични нерв умртви, што накратко заустави рад дијафрагме и епиглотиса. Потом се нерв отпусти и дијафрагма и епиглотис наставе да раде хармонично, као да ништа није било. Међутим, невоља је што пацијент често дође код лекара касно, тако да је сувише изнурен да би издржао оперативни шок.

Дакле, са штуцањем се не треба шалити. На сву срећу, у више од 99 одсто случајева реч је о лаком нападу који одмах можемо сами да зауставимо.

Што се тиче оних које штуцање мучи дуже, било би нам драго ако нам јаве да им је неки од наведених савета помогао. А можда ћемо и сами то да приметимо ако почнемо да штуцамо – јер нас неко спомиње!

Д. М.

Илустровао Душан Павлић

I KAKO IZGLEDA TAJ DEČKO, TAJ GAME BOY ZBOG KOGA IMAS ČVORUGU?

Ma to uopšte nije dečko, nego... Izgleda kao onaj tetris za poneti, ali je u stvari mali kompjuter koji radi na baterije i može da se stavi i u džep. Ima na sebi ekran i komande i super muziku koja sve vreme svira. Ima

kasetice sa igricama koje se zovu kertridži i koje se stavljaju u njega. Igrao sam Miki Mause,

super igra, pa onda igru o džungli, znaš onu ima

i knjiga i crtani, pa super karate igru Mortal

Kombat. Onda sam promenio kertridž i

igrao sasvim druge igrice:

Donky Kong, porodicu

Kremenko, pa Jurassic park,

sigurno si gledao

film, Super Mario Land za tu igru mora

da si čuo i ...

... i potpuno sam se zaneo. I onda se

odjednom ispred mene stvorila bandera i ostalo znaš.

Nego, kažem ti, taj GAME BOY je super stvar ...

BEOSOFT

421-355, 429-848

svakoga dana od 8 do 21 h

Плејбој

СВИРАЈ ДЕЧКО

..... ПГП РТС - Б92

Групу ПЛЕЈБОЈ чине: Игор (гитара и вокал), Роман (бас), Мишко (бубњеви) и Дуле (саксофон). Са радом су почели 1992. године када су и снимили прве песме "Колико" и "Гризи метак". Ове нумере донеле су им извесну локалну популарност, а на неким радио-станицама чак и статус култног састава. Праву афирмацију и успех доживљавају на фестивалу "Брзих бендова Србије" (ББС) у Дому омладине Београда крајем 1992. године, када су својом необичном појавом "запалили" присутну публику.

После тријумфа на "Брзим бендовима Србије '92" следи учешће у позоришној представи "Тринидад". Композиција из ове популарне представе под називом "Она хоће мамбо" постаје велики југословенски хит и емитује се на свим радио и телевизијским станицама. Средином 1994. године појављује се албум "Свирај дечко". Албум је дуго припреман и коначно је снимљен у студију "Академија". Издавач је ПГП РТС у сарадњи са радијом Б-92, који се побринуо да се ово издање објави и на компакт диску.

"Плејбоји" су музичарски занат испекли у неком кључним групама београдског андерграунда крајем осамдесетих и почетком деведесетих, као што су Еуфорија и Пресинг. То се најбоље види по њиховим живим наступима где показују завидну количину професионализма, неуобичајену за домаће бендове. Музика "плејбоја" носи утицаје свега што су ови момци слушали: Хендрикса, Боувија, Ред хот чили пеперса. Урбан денс сквода...

Посебну пажњу поклањају сценском имиџу и медијској презентацији оног што раде на музичком плану. Око бенда постоји тим људи који брине о њиховом имиџу и јавним наступима, што сигурно представља још једну неуобичајену ситуацију за домаћу продукцију.

Неко може да их не воли јер много одскачу од свега што се дешава на југословенској рок сцени. али им треба признати оригиналан приступ раду и оно што код нас већ дуго не постоји - висок професионализам. Свирај, дечко!

ФОТО: А. КУЛУЧЕВ

XXXXXXXXXXXX Владимир ТУРЧАНИН XXXX

ТРАЖИЛИ СТЕ

све или ништа

Прими поклон својом руком.
додирни га врелом усном.
прими поклон ако хоћеш.
или га пусти ако можеш.

Узми све или ништа.

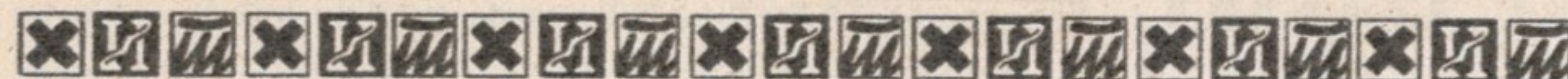
изводе: **Плејбој**

РАМБО АМАДЕУС

За све оне који се питају шта
сада ради Антоније Пушић
алиас Рамбо Амадеус, одговор
је: ништа и свашта!

Ништа, у смислу да није
направио ништа ново, а свашта,
јер је из Продукције ГП РТС
изашла плоча "Рамбо Амадеус-
Изабрана дела 1989-1994". На
албуму се налази шеснаест хит-
песама у укупном трајању од
шездесетак минута. Не треба
много причати о овом чудном
аутору и о његовим песмама.
Топло препоручујемо: ставите
плочу на грамофон, појачајте и
уживајте...

BRUCE SPRINGSTEEN

САМО ЗА РОКЕРЕ :

(GREATEST HITS - Columbia/Sony)

После дугогодишње каријере једног од највећих рок музичара свих времена Бруса Спрингстина коначно се појавило издање које заслужује почасно место у фонотеци сваког рокера или бар оног који то само мисли. Реч је о албуму "The Greatest Hits". Символ рок музике седамдесетих и осамдесетих постао је познат по незапамћеној енергији и великој дози емоција која је пратила сваку његову песму. Текстови и теме које је обрађивао у својим композицијама данас су култни појмови и заштитни знак многих генерација стасалих уз ову музику. На питање зашто се дуго чекало на издање које ће обухватити целокупан опус Бруса Спрингстина немамо одговор. На албуму се налази укупно 18 песама. Поред старих хитова уврштена су и четири нова снимка на којима су учествовали незаобилазни E-STREET.

Уколико се одлучите за компакт диск формат, не заборавите да уз слушање познатих композиција гужвате целофан. Звук пуцкетања прашњаве плоче је обавезан уз ово издање.

МУЗИЧКА КУЋА ПАУНОВИЋ

Epiphone

REMO

Fender

Размислите добро!...

Да ли Вам је потребан музички инструмент?
Желите ли да продате инструмент који не користите?
Можда хоћете да стари инструмент замените за нови уз доплату?

...

Продати смо хиљаде музичких инструмената. Наши пријатељи знају зашто смо највећа музичка кућа у земљи. Стручно особље ће Вам изабрати инструмент, проценити вредност Вашег инструмента, дати савет...

CASIO

SHOP No 1

Б. Секулића 98

ТЕЛ: 011 422 894

KAWAI

Љубав на прву ноту!

SHURE

Gibson

YAMAHA

Roland

Ibanez

Pearl

Marshall

HAMER

KORG

GUITAR SHOP

Светог Саве 6

ТЕЛ: 011 432 475

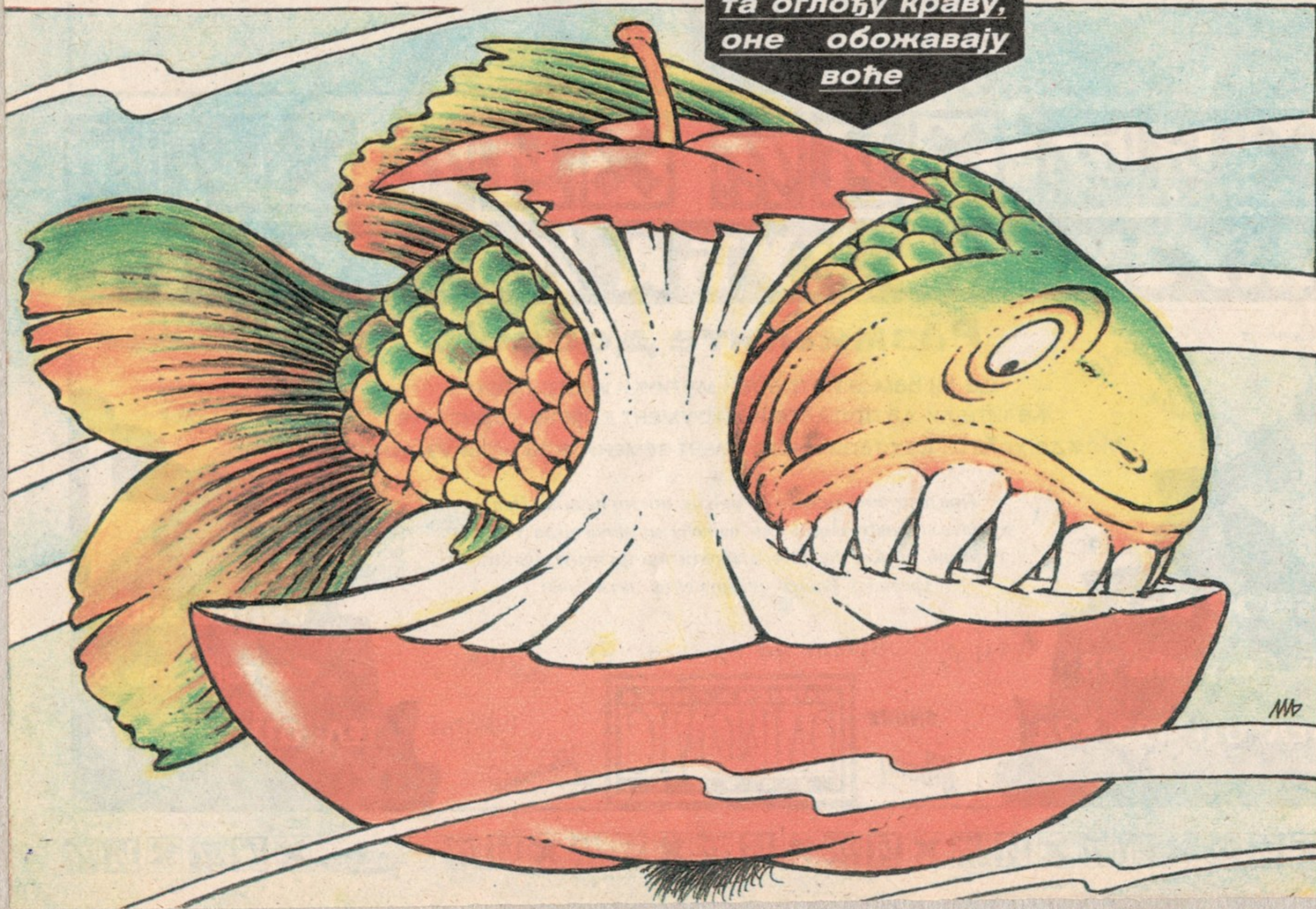
КАКО СУ СТИГЛЕ АМАЗОНКЕ

Тајна ГАЛИЛЕЈСКОГ језера

Крајем прошле године добар део израелске јавности био је узнемирен вешћу да су се у Галилејском језеру појавиле – пиране! Вест је дочекана колико са радозналешћу толико и са забринутошћу, посебно градо-

Мада наизглед крволочне, пиранине рођаке које су се недавно појавиле у Израелу, у ствари су сасвим доброћудне: уместо да за неколико минута оглођу краву, оне обожавају воће

начелника који само што је одахнуо кад је утврђено да у језеру нема алигатора као што се причало. Што је много, много је, рекао је и сместа упутио захтев Одељењу за екологију и еволуцију при Хебрејском универзитету у

Јерусалиму да ствар испита. Није немогуће, мислио је, да је неки шљивција пустио крволочне рибице у језеро подно Галилејске горе.

Градоначелниковом захтеву одазвао се др Дани Голани. Најпре је ухватио неколико сумњивих примерака, а онда их подробно испитао и неопозиво утврдио да они, истини за вољу, стварно подсећају на пиране, али да су у суштини сасвим недужни створови будући да су убеђени биљоједи. Ако у погледу хране и има шта да им се замери, онда је то искључиво чињеница да обожавају орахе и воће.

Латинско име рибе, крволочне само по изгледу, јесте colossoma о пореклом је, као и пирана, из Јужне Америке. Њени зуби, мада делују застрашујуће, нису тако опасни као пиранини и по томе се она и не разликује од своје

рођаке која је изашла на зао глас.

Пошто је развејао страх својих сународника, доктор Голани је решио да утврди откуд је вест уопште стигла. Читава пометња настала је кад је рибар Овадија Ђадон уместо рибе „Свети Петар“, коју је и кренуо да лови, угледао у мрежи нешто налик на њу. Ухваћене рибице биле су поприлично јогунасте, зуба налик на тестерицу. Упркос њиховом помало застрашујућем изгледу, Ђадон је једну испекао на роштиљу: није била укусна као „Свети Петар“, али ни лоша. Другу је спаковао и послао Одељењу за рибарство при Министарству пољопривреде.

Рибар Овадија наставио је да се бави својим послом, а случај је хтео да наредних дана у његову мрежу залута још неколико зубатих риба. Једна од њих нашла се и на пијаци у

Тиберијасу где ју је неки „зналац“ препознао као пирану. Тако је вест пукла, а туристички посленици нашли се на муци: народ је почео масовно да избегава Галилејско језеро. Упорно убеђивање, и цитирање научника, да пиране, навикле на топлу воду, неће моћи да преживе релативно хладну израелску зиму, нису наишла на одјек. Потенцијални туристи сматрали су да је много боље да се држе на пристојном растојању. Власницима и особљу разноразних агенција преостало је једино да проклињу душманина који је опасну рибу бацио у језеро.

Догађај је, додуше, имао и добрих страна. Тако су у међувремену, док није утврђено да је у питању сасвим безазлена ствар, Израелци имали прилике да прошире своја сазнања о пиранама, што путем књига што путем телеви-

зије и штампе. Између осталог, сазнали су и да постоји 12 подврста ове рибе и да нису баш све тако опасне како се то обично приказује у филмовима. Наравно, потврђено је и да постоје прождрљивице које целу краву оглођу за мање од пет минута.

Узбуђење је спласнуло објављивањем извештаја др Голанија, збрка је разрешена, али не и питање како је пиранина рођака доспела у језеро. Ње раније ту није било. Ко је донео и пустио, остаје и даље загонетка са малим, заправо никаквим, изгледима да се одгонетне. Да ли је у питању шали склон аквариста или љубитељ сензација, тешко је рећи. У сваком случају, туристи су поново почели да опседају обале Галилејског језера, многи у нади да ће лично упецати амазонску рибицу.

Илустровао Љубомир Милојевић Љубац

Супротно ономе у шта верујемо готово сви, 2000. година је последња година 20. века: 21. век – па самим тим и трећи миленијум – почеће тек 1. јануара 2001. године.

Објашњење за ову несличност заснива се на чињеници да је 532. године Црква донела одлуку да ће бројати године почев од првог следећег јануара од Христовог рођења. Према томе, основно је што наш календар нема 0. годину, већ почиње 1. годином. Парадокс је утолико већи што је Исус, увек рођен шест дана пре првог дана Нове године првог века. Дакле Христ је рођен пре Христа! Разлика у гледању на датуме код католика и православца је само у бројању, односно признавању различитих календара.

Да би се одредио тренутак преласка из једног миленијума у други, ми се у ствари су-

очавамо с проблемом размака. Узмимо на пример ограду која се састоји од десет поређаних колаца, обележених од 1–10, с тим да је размак између сваког коца један метар. Колико нам је метара конопца потребно да се кочеви повежу? Одговор је – 9. Исто као што се између 1. и 10. године протеже 9 а не 10 година, а између 1. и 2.000 има 1999 година а не 2000! Према томе, крај 2000, а не почетак 2000. године означава крај 20. века!

Понекад мислимо супротно јер смо навикли да бројимо у десетинама, деценијама. Деведесете године протежу се од 1990–1999. па нам се зато чини логичним да се и век и миленијум завршавају истовремено кад и деценије. Италијани су то решили тако што 20. век (прескочивши 1000) називају повесенто (деветсто) плус, нормално, тек годину.

Илустровао Растко Ђирић

ПРУГАСТА ПАСТА ЗА ЗУБЕ

На први поглед пруге на пасти за зубе делују тајанствено. А да имате пара за бацање и да можете да разрежете тубу, унутра бисте нашли само белу пасту! У ства-

ри, поступак који је прва увела чувена фирма „Сигнал“ 1961. врло је једноставан.

Грлић тубе продужава се у унутрашњост шупљим шиљком који је дугачак око један

„Сигнал“ је први 1961. лансирао пасту на пруге. Успех је био муњевит. Паста више није била досадно бела.

центиметар и на дну пробушен са пет малих рупа. Црвена паста чини само пет одсто садржаја тубе и смештена је искључиво око шиљка. Кад стиснемо тубу, део беле пасте улази директно у средину шиљка, док други врши притисак на црвену терајући је да прође кроз пет рупица које

ће оставити пет веселих црвених пругица.

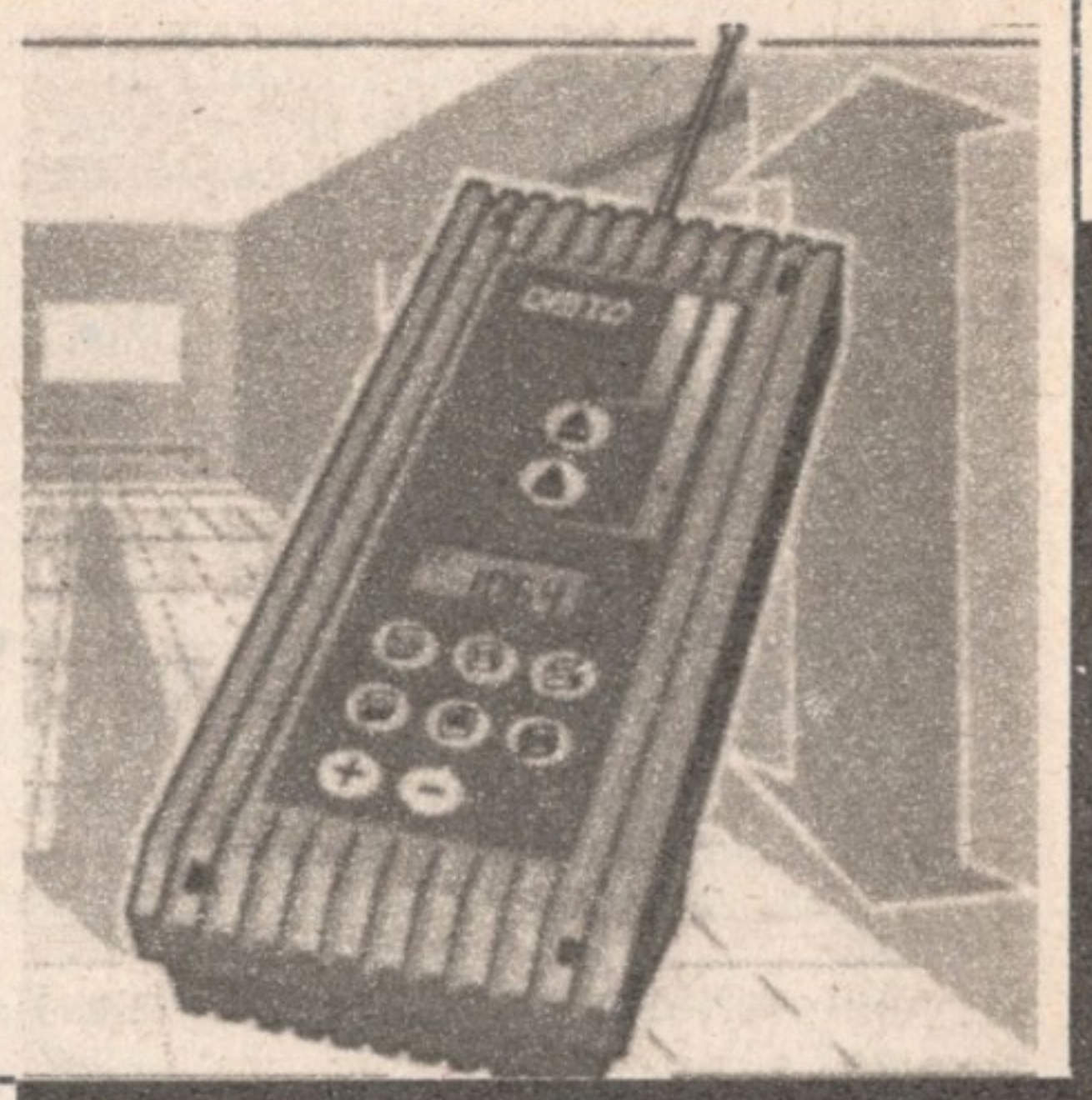
Сличан учинак може да се постигне и на другачији начин. Тако је „Колгејт“ произвео пругасту пасту, али код њих се пруге већ налазе у туби и кад их исцедите на своју четкицу, оне нису тако јасне, деси се да буду криве, испрекидане. „Сигналов“ изум је патентиран и нико нема право да га копира.

ЛАСЕР ЗА МЕРЕЊЕ РАЗДАЉИНЕ

Цепни апарат који емитује ласерске зраке тачније од ултразвука и многих других мерних уређаја одређује раздаљину и површину. „Лајка дисто лејзер“ („Leica Disto Laser“) који се продаје у САД, а производи га фирма Лајка из Норкроса (Џорџија) осветљава предмете или место до кога треба да се утврди удаљеност ради провере да ли је апарат добро усмерен. Поред мерења раздаљине и површине уређај даје и димензије одређених предмета.

ФОТОГРАФИЈЕ ТЕЛЕФОНОМ

Уместо да своје фотографије рођацима и пријатељима пошаљете поштом, зашто то не бисте учинили телефоном? Нова камера „Виу кем телепорт модем“ (Viv Cam Teleport Modem), коју је направила фирма Шарп, омогућава управо то, и то сваких 20 секунди, а може да прима и шаље и видео-поруке. Продаје се у Јапану за око 700 долара.

ЕЛЕКТРИЧНА ПРОСТИРКА

Помоћу посебне простирке пси лако могу да се одвикну да леже тамо где власник то не жели или да не прилазе фотељама, комодама и другом намештају. Направљена је од винила и испушта слабу електричну енергију. Иако безопасна за животиње, ова струја изазива осећај нелагодности. После извесног времена пси ће запамтити „забрањене зоне“ и избегаваће их. Простирка се продаје у САД и кошта око 100 долара.

ЦРНИ ДАНИ АМЕРИЧКЕ АВИЈАЦИЈЕ

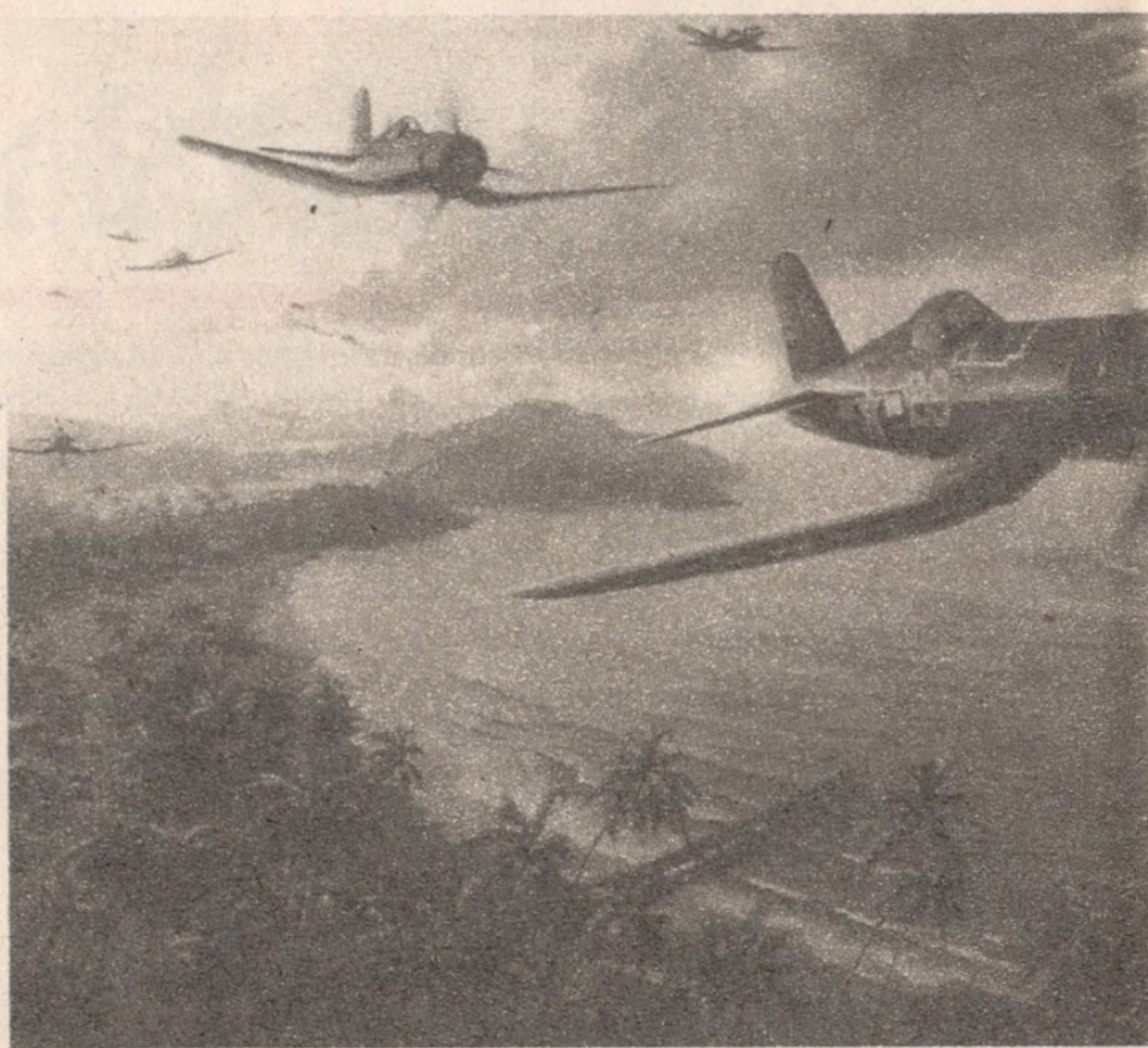
РУТИНСКИ ЛЕТ У ВЕЧНОСТ

Како су Американци у Другом светском рату у борби с природом и људском глупошћу остали без 22 авиона и шест пилота

Судећи по атмосфери која је владала на америчком аеродрому Хоукинс на Тарави, једном од атола који чине Гилбертова острва, 25. јануар 1944. године ни по чему није требало да се разликује од осталих дана без обзира што је на Пацифику рат беснео свом жестином.

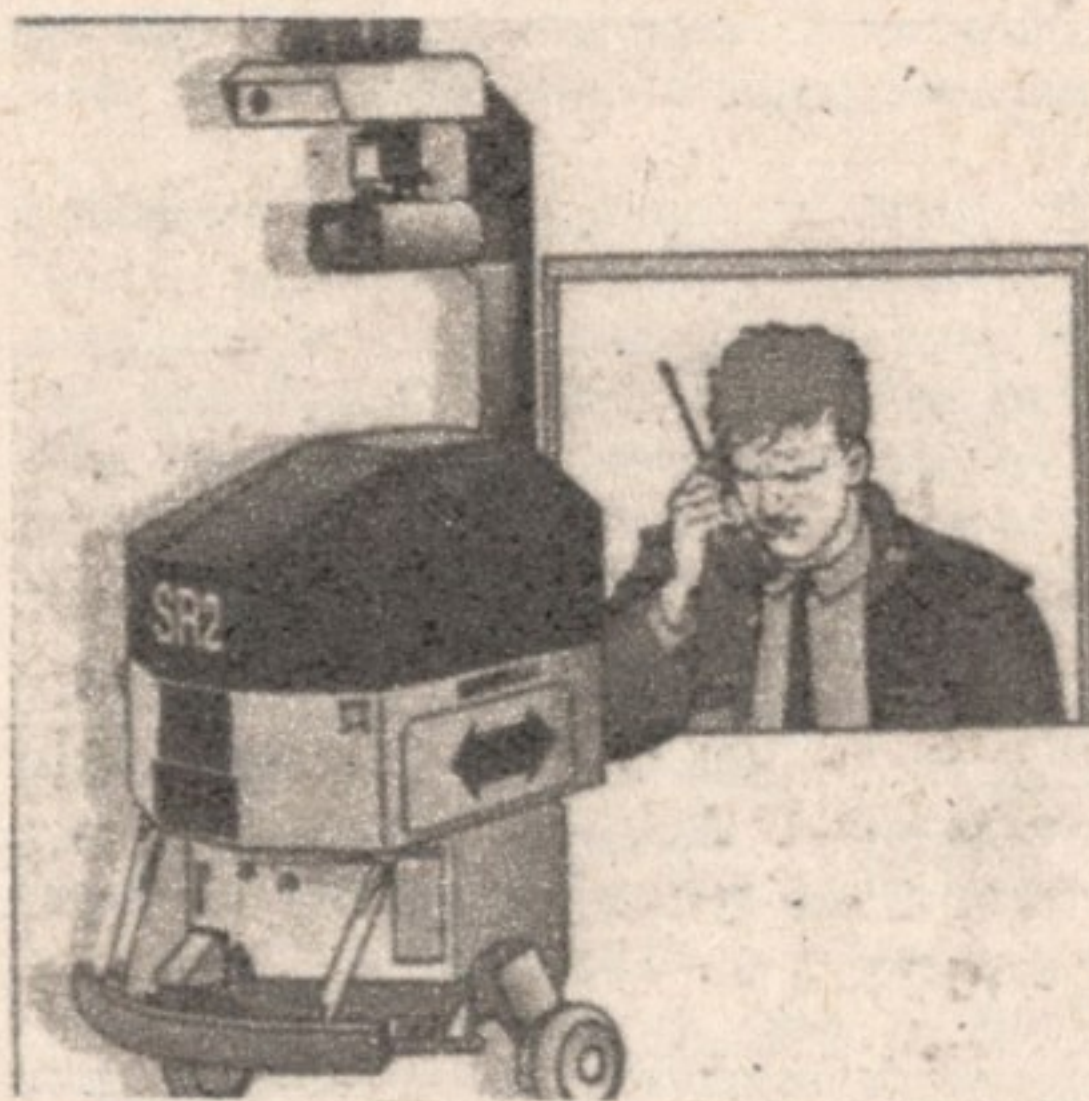
Док су механичари на стајанци припремали за лет двадесет четири ловца типа „корсер“ из 422. ловачке ескадриле морнаричке пешадије, који су претходног поподнева долетели са носача авиона „Калилин“, пилоти су добијали последња упутства за предстојећи лет.

То је, заправо, требало да буде најобичнији прелет до аеродрома на острву Фунафути удаљеном од Хоукинса 1126 километара. Успут ће слетети на аеродром Наномеа, који се налазио на отприлике две трећине пута од Фунафутија, да би се пилоти, пре но што за који дан ступе у борбу, упознали и са тим аеродромом. Ипак, сплет околности учиниће да овај рутински прелет буде записан црним словима у историји авијације морнаричке пешадије Сједињених Америчких Држава.

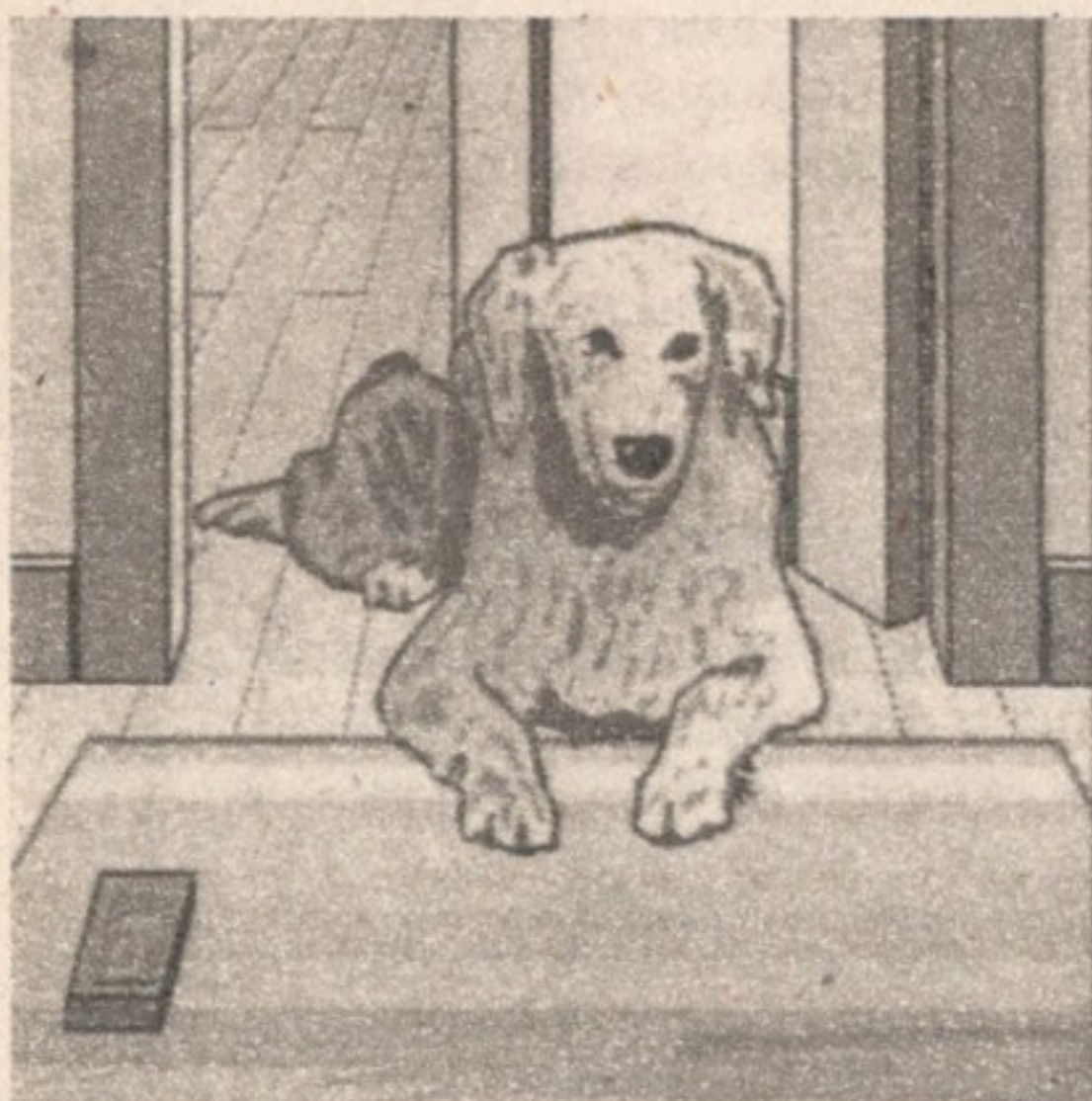
РОБОТ УМЕСТО ЧУВАРА

Један музеј у Лос Анђелесу увео је у своју службу безбедности новог чувара: робота SR2. Његов задатак је да пази на сигурност целе зграде у току ноћи. У компјутер који је уграђен у робота уведени су планови музеја како би могао да обиђе све просторије. Поред тога, робот мери степен влажности, температуру и квалитет ваздуха у салама. Његова највећа брзина је 8 km/h.

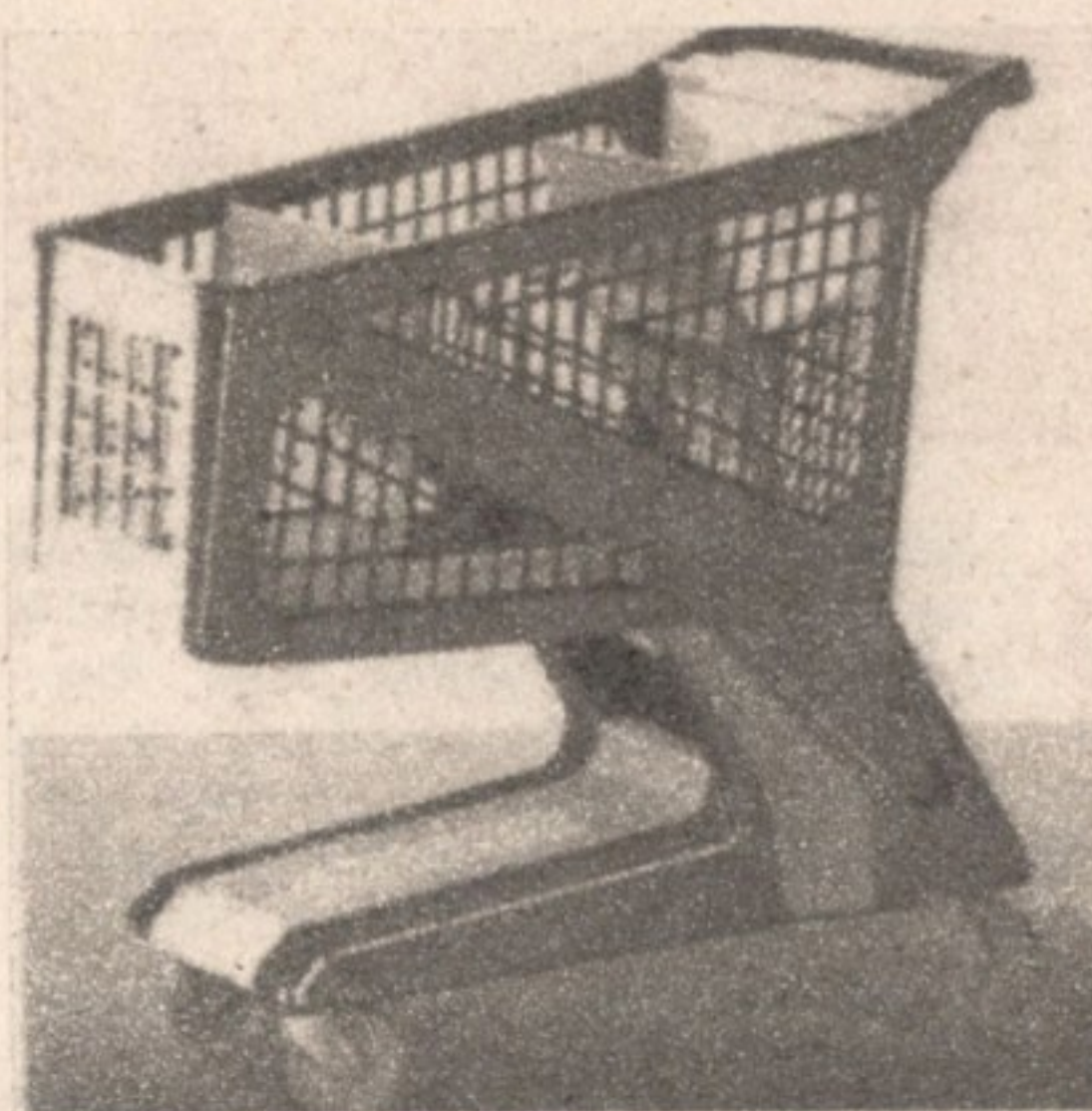
ЕЛЕКТРОНСКИ РЕТРОВИЗОР ЗА „МРТВЕ УГЛОВЕ“

Три фирме, на челу са „Сименсом“, произвеле су нови алармни уређај који не чува аутомобил од крађе, већ помаже возачу при вожњи. Уређај се заснива на инфрацрвеним зрацима који уклањају „мртве углове“. Два сензора уграђена у задње фарове покривају ове углове са обе стране кола, па помоћу светлосних сигнала у кабини аутомобила и на спољашњем ретровизору упозоравају возача на присуство другог возила или пешака.

КОЛИЦА ЗА КУПОВИНУ

Поред новог изгледа, ова колица за са-мопослугу направљена су од лаких материјала као што је синтетичка смола. Веома су отпорна, не рђају, тако рећи неуништива, а тешка су 10 килограма. Између осталих предности колица могу, захваљујући једном чипу, да прођу кроз скенер за бележење цена а да све оно што сте купили не морате да вадите из корпе.

У заказано време, у 9 часова и 30 минута, авиони „корсер“ винули су се у лепо ведро небо. Али, већ на полетању један од пилота морао је да одустане због кvara на ле-

телици тако да су југоисточни курс узела двадесет три авиона.

Где је трећи пилот?

Следећа два сата лета протекла су у реду. До аеродрома Наномеа је остало још петнаестак минута. Тада се испред њих испречио зид тмурних облака. Вођа ескадриле мајор Меклафлин наредио је спуштање за неких седамдесет метара, уз напомену да се авиони, што је могуће више, збију како се формација не би растурила. Нажалост, наредио је то сувише касно. Кад су пилоти почели да понире, улетели су у облак и почели да се разилазе.

Покушавајући да исправи прву грешку, Меклафлин је направио другу, још гору. Следећа заповест пилотима била је да изведу два оштра лева заокрета од по деведесет степени како би изашли из облака. Да су успели да одрже формацију пре улетања у облак, овај маневар вероватно би успео. Овако је из облака изашло двадесет авиона.

Од тројице пилота који су

остали у облаку један је на своју руку продужио према аеродрому Фунафути, где је и слетео. У резервоару његовог авиона остало је још око 240 литара бензина!

Други пилот се, кад му је нестало горива, спустио на океан близу острва Ниутао. Ту су га прихватили пријатељски расположени домороци.

О трећем пилоту више се никад ништа није чуло.

Осталих двадесет пилота прелетело је изнад острва Нуи које се налази на пола пута између Наномеа и Фунафутија. Међутим, због непотребног маневрисања и неискуства пилота, резервоари њихових „корсера“ полако су се празнили. Ускоро су два авиона остала без горива и слетела су на океан. Један пилот успео је да се спасе, други није.

Привлачност морске површине

Тог дана временски услови као да су се заверили против пилота 422. ескадриле: поново су улетели у облак ледене кише, поново су изгубљена

још два авиона, од којих је један био Меклафлинов. Чим су излетели из облака, још један „корсер“ је, са заустављеном елисом, кренуо пут морске површине.

Сада их је било петнаест. Пошто су остали без горива, пилоти су одлучили да сви заједно принудно слете на океан, тако да остану што је могуће ближе један другом. Али, за два „корсера“ већ је било касно.

Преосталих тринаест пилота урадило је оно што су се и договорили. Слетели су близу места на које су пала двојица њихових другова, па су успели да спасу једног од њих.

Два дана „корсери“ су плутали по океану, а онда их је приметила посада спасилачког хидроавиона „Каталина“. Нажалост, због високих таласа није могла да слети и да спасе пилоте. Уместо ње, то је, по подацима добијеним од њене посаде, сутрадан учинио амерички брод „Хоби“.

Цена овог „рутинског“ прелета била је стравично висока: за непуних пет сати изгубљено је шест пилота и двадесет два авиона!

Д. М.

ФАНТАСТИКА

Уређује
др Зоран Живковић

НЕНАД ЧАНАК

твом и одлучношћу у извршавању наређења. SFi наше Компаније увек су били међу најбољима, посебно су се издвајали од осталих по томе што су ретко користили ватрено оружје. Експлозив скоро никада.

Покривајући један квартал, пала ми је у очи нека неугледна продавница кућних љубимаца. У њој сам волео да се одмарам између две патроле. Посматрао сам све те умиљате животиње и њихова љупкост ми је помагала да заборавим на хладноћу и умор који су ме чекали на улици. У тој продавници пала ми је на ум и прва идеја. Написао сам предлог и упутио га Управљачу дечијих послова. Убрзо сам био позван на разговор. Чак ми је дата и могућност да будем надзорник остварења те идеје. Бацио сам се на посао.

План је био једноставан. Проверили смо која се животињица највише продаје и утврдили да се ради о једној врсти си-

Наши биохирурзи преко ноћи су преправили групу млађих жена. Те идеалне представнице „слабијег пола“ великих груди и дугачких ногу обукли смо у црно-жуте боје компаније и стално их приказивали у нашим емисијама. Гледаност програма нагло је расла.

„ICI Ltd.“ понудио је преговоре. У Палати трговачке федерације састали смо се да бисмо разговарали о сарадњи (наравно, уз обавезни живи пренос). Били смо, додуше, одвојени непробојним стаклом, али то камере нису могле да сниме.

Када сам видео да директор „ICI“ напушта састанак, знао сам да смо победили. Сутрадан су медији пренели да је нађен мртав у мушком тоалету. „ICI“ је био на коленима. За неколико месеци сасвим је пао под наш утицај, па смо морали да га припојимо нашој компанији. Склонили смо све старе директоре и шефове и по-

ПОСЛОВАН ЧОВЕК

Зовем се Јуџин Литман. Послован сам човек. Радим већ двадесет и седам година у „Ворлд Трејд“ трговачкој компанији. Догурао сам до положаја директора продаје. Срећно сам ожењен већ двадесет и три године и имам два сина, једног од двадесет, другог од осамнаест година. Они живе негде у Калифорнији.

Имам кућу у отменом делу града, два аутомобила, базен и игралиште за тенис у задњем дворишту. Имам и службена кола компаније и возача по имену Ханс. Сваког јутра Ханс ме у 6.30 вози на посао и у 15.30 враћа кући. Жена и ја тада ручамо, а после ручка одмарамо се пола сата. Увече, ако не радим, седимо пред визијским апаратом. И тако сваки дан.

Највише волим филмове с Тарзаном. Увек сам се дивио његовим пустоловинама са дивљим зверима, ратоборним племенима и сваковрсним другим опасностима. Често тако, док седимо, замишљам себе како с ножем у руци, полуодевен, газим кроз влажну прашуму са још топлим телом заклане антилопе на раменима. Борим се са великим крокодилима... мајмунима...

Од моје куће до „Ворлд Трејд“ центра има доста да се вози, понекад и тридесетак минута, у зависности од тога каква је била протекла ноћ. Преврнути или спаљени аутомобили не представљају већу опасност (одгурнемо их ојачаним браницима), невоља је кад је цела улица разрована. Једном је висећи мост био покидан на неколико места, па смо морали да идемо заобилазним путем кроз предграђа, преко њихових покретних мостова. Упркос свему, никад нисам закаснио на посао, то је једно од мојих правила.

Прави сам пример како човек, без икакве залеђине, може да се попне на лествици друштвене хијерархије само захваљујући свежим идејама, способностима и – раду. У Компанији сам почео да радим са двадесет три године као SFi. Био сам мало престар за тај посао, али сам кондицију младих надокнађивао искус-

вих мачака. Клонирали смо најлепшу и продавали је упола јефтиније од конкурентске. Уз то су наши биохирурзи прерадили пробавни тракт мачкице па се она хранила само нарочитим пилулама (оне су се продавале уз мачку). Пошто се те пилуле у организму у потпуности искористе, родитељи су могли да одахну од трагова „варења“ по кући.

Велику потражњу обезбедили смо на следећи начин. У вратну артерију сваке мачке убацили смо ампулу цијанкалија која се споро раствара. Два месеца након куповине, животиња би уинула. Дете је вриштало, па су родитељи куповали „исту такву“ мачку, новац је стизао, а ја сам се нашао у „Ворлд Трејд“ вишеспратници.

Некако у то време, пошто ми је повећана плата, могао сам себи да приуштим визијски апарат. Уз њега сам добио и неки стари филм о човеку који се, с ножем у руци, борио против неког силног света и побеђивао га користећи увежбаност из давног рата у коме је учествовао. Филм ме одушевио.

Мој први посао на новом месту био је јачање рекламе. Наш највећи конкурент – „ICI Ltd.“ предузео је велику пропагандну акцију на свим пољима. Усплилили су најлепше девојке на свету за своје ТВ рекламе, отимали децу наших великих купаца, уцењивали, чак су своје SFi јединице снабдели посебним апаратима за тетовирање, па су наше купце на изласку из наших продавница пресретали, тукли и на челу им јаркоцрвеном бојом тетовирали: **ЈА КУПУЈЕМ КОД V. T.**

Пошто је нашој компанији промет нагло почео да пада, требало је брзо нешто предузети. Прикупио сам људе, обукао их у униформе ТВ сервиса и започео обимну акцију. Тако обучени људи ишли су по кућама и, под изговором да проверавају ТВ апарате, постављали прислушне уређаје у телевизор. Екипа стручњака из наше централе надзирала је примедбе мушког дела гледалишта и потом их обрађивала. Добијени су подаци да се гледаоци највише одушевљавају женским облицима.

ставили своје људе. Ја сам напредовао степеницу више.

У међувремену сам се оженио. Била је то добра девојка (наше Одељење за приватне релације претходно ју је проверило и дало позитивне оцене). Направили смо скромну свечаност у просторијама компаније. Дошао је чак и Велики Управник да нам лично честита. Чврсто ми је стегао руку и погледао ме право у очи. Био сам пресрећан. Преселили смо се у већу кућу која ми је припадала по хијерархији, а била је добро проверена. Започели смо миран породични живот. Како су нам се деца рађала, слао сам их у васпитну установу компаније у Калифорнији. Нисам смео да дозволим да самим тим што су у мојој близини, буду у опасности.

Моја збирка старих филмова све више је расла. Нашао сам и неке нове јунаке као што је, рецимо, неки мишићави џин који је стално западао у неприлике и излазио из њих мачем и штитом. Моја жена је поред мене заволела те филмове. Могли смо сатима да седимо и маштамо уз њих држећи се за руке, свако у својим мислима. Набавио сам и слику оног неустрашивог момка који је, углавном борећи се ножем и луком и стрелом, надмудрио гомили света наоружаног до зуба. Његову слику тајно сам држао у фиоци свог писаћег стола. То је била, и остала, једина приватна ствар у канцеларији. Пословну дисциплину ништа није смело да нарушава.

На хијерархијској лествици померао сам се све више и више. Сарадници су ме поштовали, конкуренти мрзели, а ја сам био срећан. Наравно да је било и провокација. Једном приликом, кад сам играо тенис са Хансом, сервирао сам лопту из новог паковања. Лоптица је експлодирала и разнела ми добар део руке. Биохирурзи компаније направили су ми нову руку и савесно је пришили па сада и не осећам последице. Од тада, ипак, пуштам Ханса да сервира први.

У то време имао сам тешкоћа са Државном комисијом за испитивање хра-

Илустровао Добросав Боб Живковић

не. Дуго година успешно смо продавали једну врсту црног вина (VINO SPEED) које је у себи садржавало одређену, наравно нешкодљиву, количину опојних стимуланса хемијског порекла. (Тај посао започет је пре мог доласка у компанију, тако да не знам чија је то идеја била. Чуо сам да је тај мотив обрађен у некој старој SF књизи, али нисам сигуран. Ја не читам књиге.)

Те стимулансе које смо стављали у вино Државна комисија за испитивање хране ставила је на листу забрањених намирница. Вино је нагло престало да се купује, потрошачи су нам непрестано телефонирали, растурали нам продавнице. Требало је што пре решити ту невољу јер је све више људи изbezумљених погледа лутало улицама и правило хаос.

Одмах сам позвао своје људе и наредио да уз сваку боцу вина дају и кесицу чипса у који смо ставили исту врсту дроге. Стање се за неколико дана смирило.

Оне напасти из Државне комисије испитале су чипс и забраниле његову употребу. Требало је одмах смислити ново решење. После непроспаваних ноћи (и неуспелог покушаја тровања пастом за зубе коју су ми подметнули опет неки људи из конкурентске фирме) смислио сам шта да урадим.

Уз сваку боцу вина без стимуланса делиће се и кесица кикирикија такође без вештачких хемијских средстава. Комисија је испитивала сваку пету боцу вина и сваку десету кесицу кикирикија. Нису нашли ништа. На крају су дигли руке од свега, можда и због тога што им је, делом „непознатих починитеља“, спаљена највећа зграда и страдала маса чиновника.

Знате ли шта сам смислио? Стимуланс се налазио у налепницама на свакој флаши, а они глупани из Комисије њих нису ни проверавали. Налепнице су биле велике и натопљене стимулансом у боји која се лако скидала. Када се сипа вино, боја остаје на прстима. А када се, после тога, том руком једе кикирики – ето срећног потрошача. Комисија је касније открила наш трик, али је морала да ћути. Налепнице није могла да сврста под храну.

За двадесет седам година напредовао сам до места директора продаје. Било је то треће место по значају у компанији. Верујем да ћу догурати до места Великог Управника.

До тада ме чека још доста посла. Јуче сам стигао кући и затекао полицију. Моја жена била је озбиљно повређена у јакој експлозији кад је отварала неко писмо упућено мени. Мало сам се зачудио њеној неопрезности. Онда ми је инспектор објаснио да је писмо било из Калифорније, жена је вероватно мислила да је од синова.

Пошто је инспектор одбио пиће и изашао из куће шуњајући се од једног до другог грма (због могућих, многобројних нападача) сео сам и почео да размишљам о новом послу.

Требало би изменити неке делове Светог Писма и у црквени обред, уместо вина, увести грашак. Имали смо велике количине грашка које је, на што вештији начин, требало продати по високим ценама.

Решен да се одморим после напорног дана, укључио сам визијски апарат. Цунгла се склопила око мене, а мириси дивљине преплавили ми чула. Волео бих да будем као Тарзан или онај... Рамбо, чини ми се да се тако звао. Они су водили миран, срећан и питом живот.

ПОЛИТИ- КИН ЗАБАВНИК	ДЕЛО ИВЕ АНДРИЋА	ПЕВАЧИ КОЈИ ПЕВАЈУ БАС	ПОЛИТИ- КИН ЗАБАВНИК	ЈАПАНСКА КЛИЗА- ЧИЦА МИДОРИ	РАДИЈУС ПРУЖАТИ	АМПЕР ОБРИС
ГЛУМАЦ БЕРЧЕК			МАЛОУМ- НИК МЕСТО КОД РИСНА			
ОНО ШТО НЕШТО НАСТАВЉА (МН.)						
ИСКРЦАЈ						БИЉКА БРЂАНКА (МН.)
ГОСПОДИН (ГРЧ.)				РЕКА У НОРВЕ- ШКОЈ ПОСЕДО- ВАТИ		
ПРОВЕРЕ ЗНАЊА						РЕОМИР ГРАДИЊ У СРБИЈИ
ФИЗИЧАР ТЕСЛА			МИЋА ОДМИЛА ДОКУЧИТИ			
ВЕРДИЋЕВА ОПЕРА				ОСМИ МЕСЕЦ ЈЕВРЕЈСКЕ ГОДИНЕ	ЗИ ФАНТАСТИ	
ВОЛТ		ТРАГ НА НЕЧЕМУ СОЧИВО БЛИЗУ ОКУ				
ИЗДРЖА- ВАЊЕ КАЗНЕ НА РОБИЈИ						
ГРАДУ АПУЛИЈИ			ПЕВАЧИЦА РУПЕЛ ГЛУМИЦА ЕМЕ			БЛАТО, КАЛ
ОТРОВНА ГЉИВА						ГРАМ КОЊИ
ПИСАЦ ПЕЛИН				ЗЕМЉИШНА МЕРА РАДИЈУМ		
НАМЕТ- НУТИ ДЕО ЛАНЦА						
					ГЛУМАЦ БЕКЈАРЕВ	

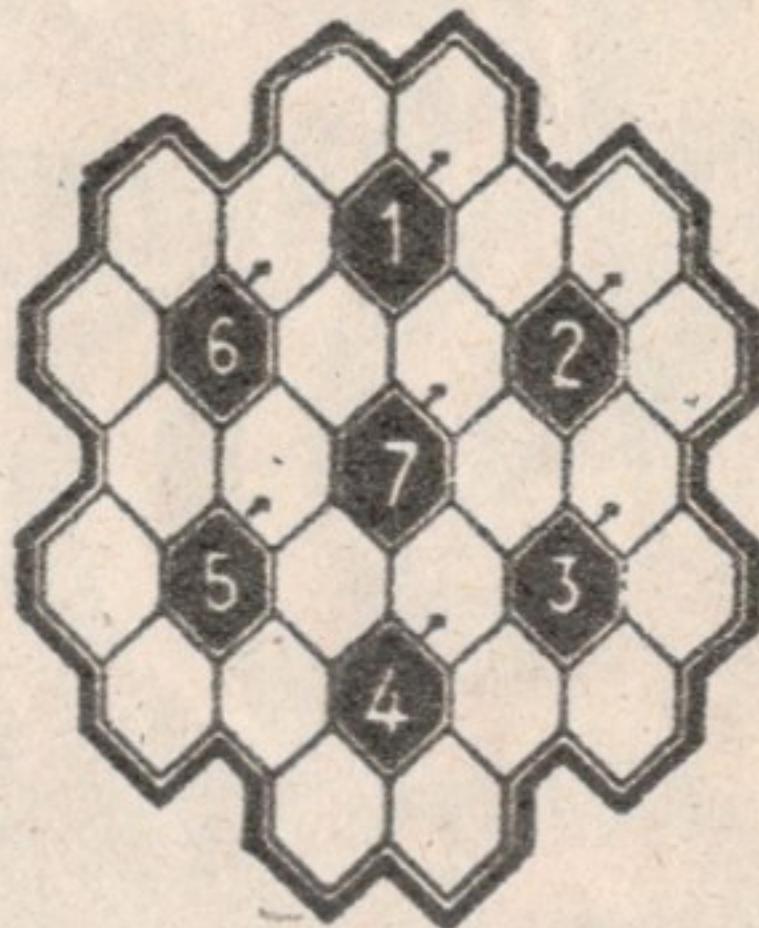
Исти квадрати

На овом цртежу пронађите четири пута по два иста квадрата.

CASE

Речи почињу у пољу
са стрелицом и теку
смером казаљке на
сату.

1. Борилачки спорт; 2. Делатност заверени
ка; 3. Направа (ланци)
изнад огњишта; 4.
Жичани музички ин-
струмент; 5. Суво зр-
насто тесто; 6. Азиј-
ски народ; 7. Трка
чамаца.

АНАГРАМ

МАЛО БИО ТУ,
а мало на писти,
било како било
остао је исти.

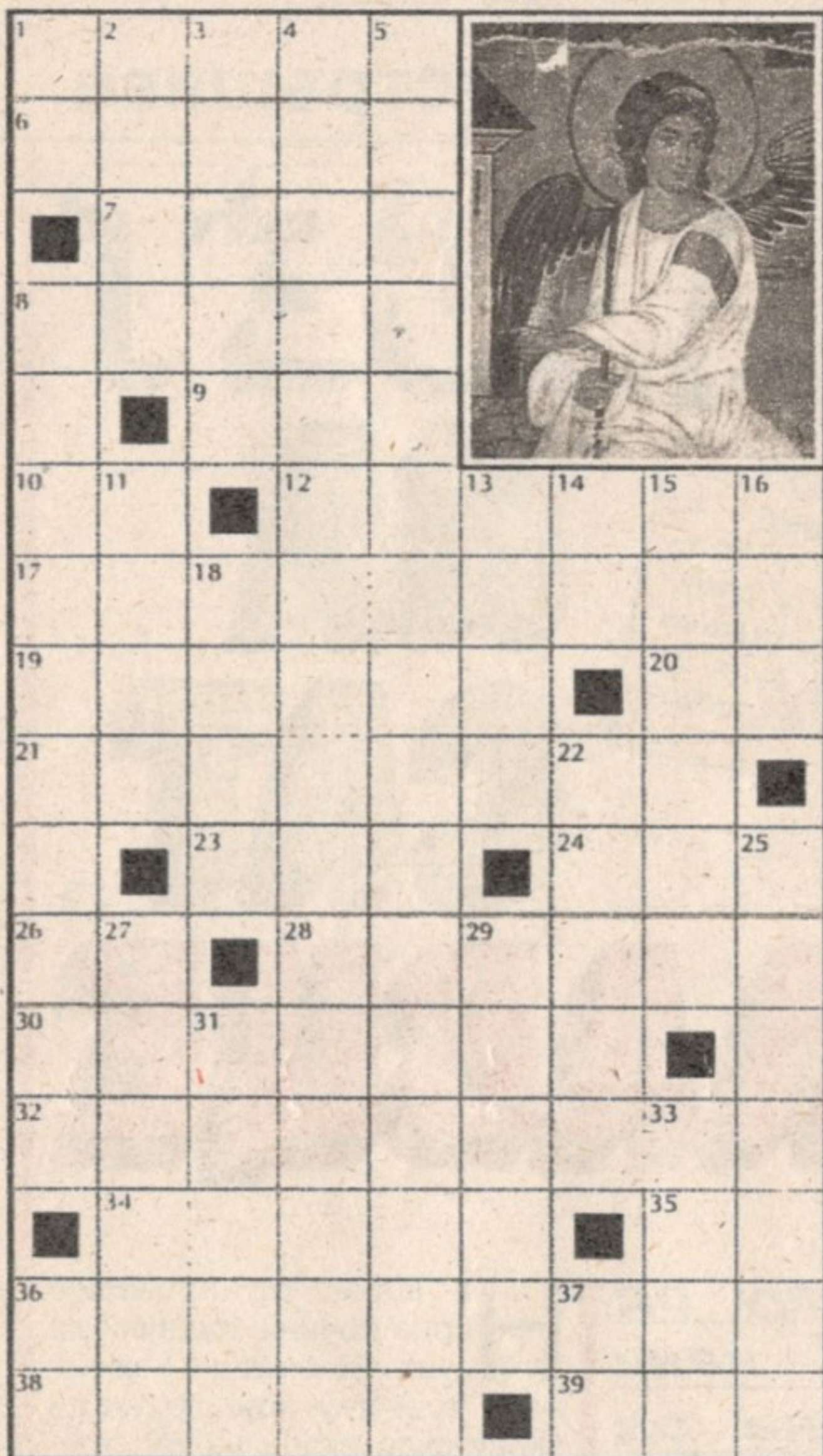
ДВОСТРУКА ПОТИЦАЉКА

Називе биљака помакните лево или десно, тако да у (по) два узастопна усправна ступца добијете две врсте воћа.

ЯБУКА
 БАНАНА
 БАЗГА
 ЗВОНЧИТЬ
 ХЕЛДА
 САСА

КАЈСИЈА
КУПИНА
ЈАГЛАЦ
КОНОПЉА
КАДУЉА
ВРЕСАК

УКРШТЕНИЦА

ВОДОРАВНО: 1. Америчка музичка награда; 2. Висораван на Блиском Истоку; 7. Нинослав одмила; 8. Потонуло речно ушће; 9. Филозоф Фридрих; 10. Символ цинка; 12. Ивер; 17. Чувена фреска са слике; 19. Заморено; 20. Ауто-ознака за Турску; 21. Крманаш на броду; 23. Филмски детектив, Трејси; 24. Продукт горења; 26. Символ америцијума; 28. Плитки залив одвојен од мора; 30. Човек са телепатским особинама; 32. Постати сув; 34. Једнако учешће у добитку, на половину (лат.); 35. Име глумца и певача Монтана; 36. Извршити превару; 38. Једанаестерац у фудбалу; 39. Тамни део дана.

УСПРАВНО: 1. Иста слова; 2. Роналд одмила; 3. Име редитеља Казана; 4. Манастир у којем се налази фреска са слике; 5. Новчана средства страног порекла; 8. Распирити ватру; 11. Капетан из романа Жила Верна; 13. Органско хемијско једињење; 14. Упишите: С.Б.; 15. Страно женско име; 16. Аорист (скр.); 18. Енглеска племићка титула; 22. Најјача боја у картама (мн.); 25. Подгорички глумац, Драго; 27. Меснице, касапнице; 29. Врачар, гаталац; 31. Јединица за мерење светлости; 33. Решето; 36. Иста слова; 37. Притока Дунава.

АНАГРАМ

ПРВИ ТИЋ ГОРЕ.
ПОШТЕЊЕ У ГАРД

АНАГРАМЧИЋ

Бачку грешку
ти исправи
на **МУЦИГА**
не остави.

СЛОВНИ РЕБУС

З
ЊЕ и

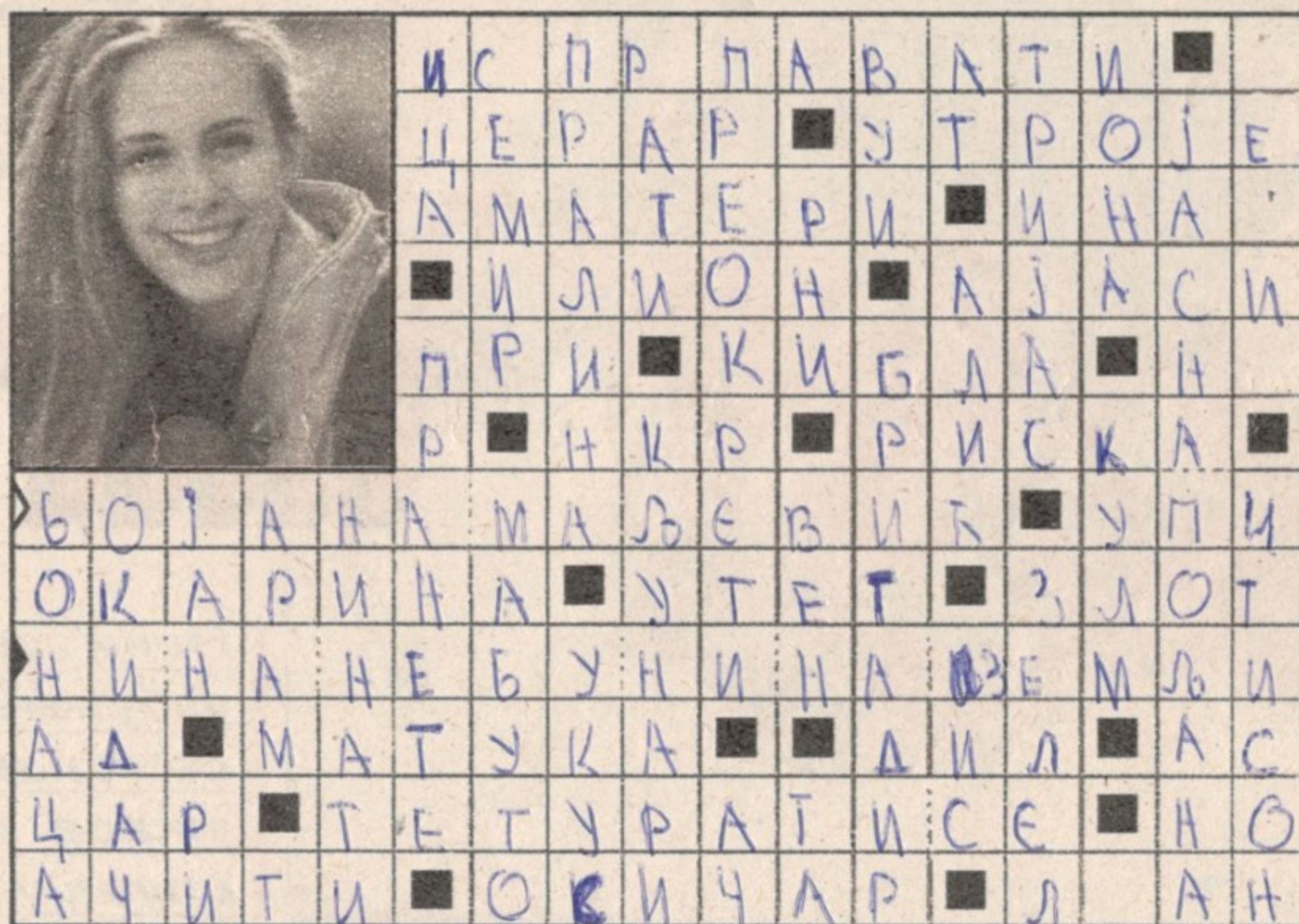
РЕШЕЊА СЕ НАЛАЗЕ НА
СТРАНИЦАМА 74 И 75 ПОШТЕ.

МОЗАИЧКА УКРШТЕНИЦА

На слици је наша млада глумица. Њено име и презиме упишите у смеру беле стрелице, а укрштеницу даље решавајте распоређујући речи из пописа. Ако укрштеницу исправно попуните, у смеру црне стрелице добићете филм глумице са слике.

ВОДОРАВНО: АД, АЈАСИ, АМАТЕРИ, АС, АЧИТИ, ДИЛ, ЗЛОТ, ИЛИОН, ИНАТ, ИСПРАВАТИ, КИБЛА, МАТУКА, НКР, НЉ, НО, ОКАРИНА, ОСИЧАР, ПРИ, РИСКА, РМАН, ТЕТУРАТИ СЕ, УПИ, УТЕГ, УТРОЈЕ, ЦАР, ЦЕРАР.

УСПРАВНО: АЛИЋ, АРАМ, АТ, АЧ, БОНАЦА, БРИГАДИР, ВЕН, ВУИ, ЗЕЛЕР, ЗИС, ИОНА, ИТИСОН, ИЦА, ЈАН, ЈАСНА ПОЉАНА, КЉУНАРИ, КУЛМ, МАБУТО, МЕТИЉ, НИНАТИ, ОКИДАЧ, ПЛАНЕТЕ, ПРАЛИНА, ПРЕОКРЕТИ, РАТИ, РИ, РНИ, СЕМИР, ТА, ТРИЈАС, УКУС.

ОСМОСМЕРКА

У осмосмерци пронађите називе 43 реке са пописа. Неискоришћена слова, читана редом, дају још један одговарајући појам.

АМАЗОН, АМУР, АРНО, БРАМАПУТРА, БУНА, ВИСЛА, ВЛТАВА, ВОЛГА, ВОЛТА, ВРЛА, ГАНГ, ДВИНА, ДЊЕПАР, ДРАВА, ДРИМ, ДРИНА, ДУНАВ, ЕУФРАТ, ЗАМБЕЗИ, ЗАМОРА, ИБАР, ИРАВАДИ, КОЛУБАРА, КОНГО, КОРАНА, КРКА, МАРИЦА, МЕКОНГ, МИСИПИ, МЛАВА, МОРАВА, МУРА, НЕРА, НИЈАГАРА, ОДРА, ОРИНОКО, РАЈНА, СИТНИЦА, ТЕМЗА, ТИГРИС, ТИМОК, УКРИНА, ЧИКОЛА.

БАНГИ-ЦАМПИНГ: спорт за младе, луде и неустрашиве

ДЕВЕДЕСЕТ НА САТ НАГЛАВЦЕ

Може и овако: Њих дванаесторо одједном с врха крана скачу у Балтик. То је уједно и светски рекорд, а постављен је у хелсиншкој луци за време Фестивала спорта на води.

Неки урлају од узбуђења, неки се скамене од ужаса. У сваком случају, то што осећаш док наглавце падаш са сто или двеста метара, само ногама везан за еластично уже које ће те повући навише неколико тренутака пре него што треснеш о земљу, непоновљив је доживљај

На корак од провалије срце почиње лудачки да куца: 95 откуцаја у минути. У тренутку који претходи скоку пулс скаче на сто тридесет. Неколико секунди касније док се, главом надолу, само ногама везан за еластично уже, човек стрмоглављује у понор, пулс му износи 150 откуцаја у минути, адреналин му преплављује мозак.

Једном речју, то је то. Неодољива привлачност шока који се преживљава сваки пут када се са сто и више метара висине наглавце бациш у амбис, што дубљи то боље, ногама везан за еластично уже које ће те у једном тренутку повући навише...

Неки урлају од узбуђења, неки се скамене од ужаса. Скачу сами, у паровима или групама. У сваком случају, то што раде зове се банги-цампинг, а реч је о новој спорској лудости која је освојила свет.

Јо-јо људи

А ствар је узбудљива, то се не да порећи. Треба се наглавце бацити у понор а да ти при том једино што те спасава да се не разбијеш о дно провалије буде једно, ма колико безбедно, уже...

Један крај ужета причвршћен је каишевима за нарочите, „тапациране“ улошке које скакач навлачи на листове ногу, а други је намотан на чекрк постављен на месту са кога се скок изводи. Уже се након скока најпре растеже, али затим у једном тренутку,

Уже се прави од густо испреплетаних трака каучуковаца на крајевима ојачаних челичним прстеновима и у стању је да издржи терет од две тоне.

када достигне максимум, почиње да се скупља повлачећи са собом скакача. Под теретом људског тела уже се обично развлачи и скупља још четири пута што се у жаргону банги-скакача назива јо-јо ефектом.

Сваки скок плод је заједничког рада петочлане посаде са строго подељеним задацима и одговорностима: први члан екипе задужен је да помогне скакачу да навуче улошке и затегне каишеве на листовима ногу; ту су, затим, капитен ове помоћне екипе и његов заменик који се искључиво старају да се уже прописно прикачи за ноге скакача; четврти члан задужен је за прихват скакача након скока и одвезивање каишева; најзад, у великом броју центара за банги-џампинг скокови се обавезно снимају видео-камером што је посао професионалних сниматеља.

Узгред, нама најближи центри за банги-џампинг (у Југославији их, за сада, нема) налазе се у Италији и Француској. Онај први отворен је јуна претпрошле године на 38 километара од фестивалског Сан Рема, недалеко од градића Триора. У тамошњем центру скаче се с моста изнад реке Аргентине високог 122 метра.

Они којима 122 метра нису довољно велики изазов жеђ за авантуром могу да утоле у француској провинцији Прованси, скоковима са највишег моста у Европи. Висок је 182 метра а налази се изнад реке Артиби.

Један скок, иначе, у просеку кошта сто немачких марка.

Ако си мушко, скочићеш...

За сада ствари стоје овако: банги-џампинг није ни близу да се нађе на списку олимпијских дисциплина, али је какву-такву легализацију ипак доживео. Материјали од којих се праве улошци за листове, сигурносни каишеви и еластично уже производе се уз званично одобрење Међународног алпинистичког савеза.

Банги-уже се, иначе, прави од густо испреплетаних трака каучуковца од којих се на крају добија уже пречника 5-7 центиметара. Уже које је у просеку дугачко 24 метра на крајевима је мање еластично него на средини јер је на та два места ојачано челичним прстеновима.

Лабораторијска испитивања показала су да је уже у стању да поднесе оптерећење од две тоне, дакле да без икакве опасности понесе терет који је по правилу бар десет пута мањи.

Несреће нису честе, али се ипак дешавају. Недавно су у Француској живот изгубила два скакача зато што су људи из Центра погрешно прорачунали дужину ужета.

У просеку, пада се брзином од 90 километара на сат.

Скакач, иначе, пада просечном брзином од 90 километара на сат. У часу када се уже потпуно истегне, а потом почне да се скупља, повлачећи човека навише, брзина кретања која је до тада износила око 17 метара у секунди у неколико следећих тренутака пада на нулу. Није нарочито пријатно, али ни опасно као што би у први мах могло да се помисли. Еластичност ужета ублажава трзај, па он тако није ништа јачи од онога који возачи свакодневно искусе приликом кочења у градској вожњи.

Банги-џампинг је рођен на

Новим Хебридима, архипелагу који се налази источно од аустралијског копна. Мушкарци из тамошњих племена доказују своју мушкост и храброст тако што се, држећи се за лијане, наглавачке бацају с висине од тридесетак метара. Код њих је то, дакле, више питање опстанка у заједници него спорта.

Има ли добровољаца?

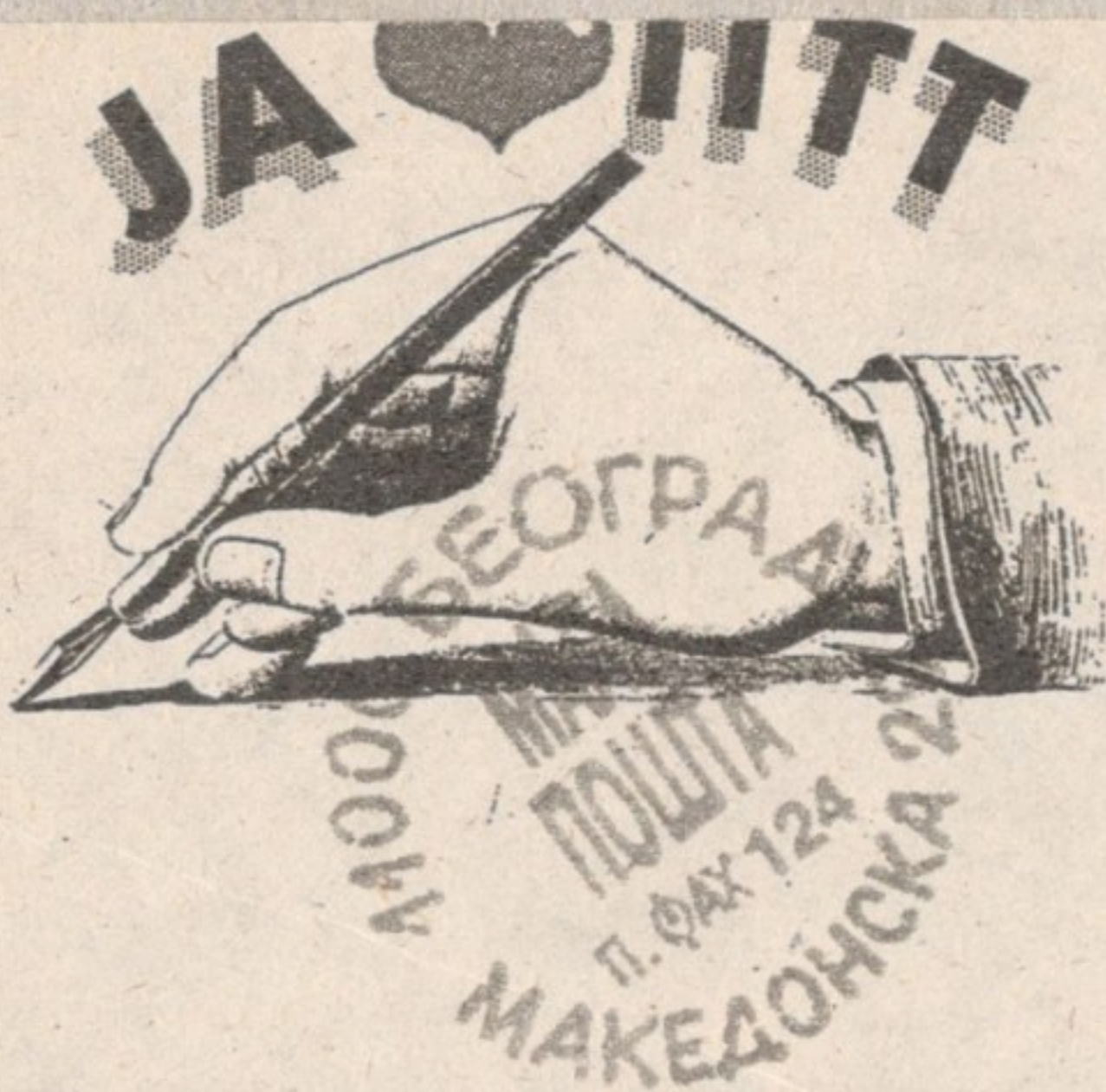
Енглезу Дејвиду Керку учинило се, међутим, да би Европљани били и те како спремни да се окушају у истој вештини, под условом да им донесе довољно узбуђења, а

да не буде баш претерано опасна по живот.

Керк је 1979. патентирао еластично уже које је исте године употребио приликом скока са Клифтонског моста. Он је, дакле, први почео, али је данашњем називу кумовао Аустралијанац Ален Џон Хекет који је смислио кованицу банги-џампинг (енглески bungee, наиме, означава еластично уже које се везује око кофера да би се овај додатно обезбедио).

Океј? Има ли добровољаца? Деведесет на сат наглавце, ал' скоро сто посто безбедно...

М. И.

Уређује: Вито Недељковић

илустровао: Љубомир Милојевић Љубац

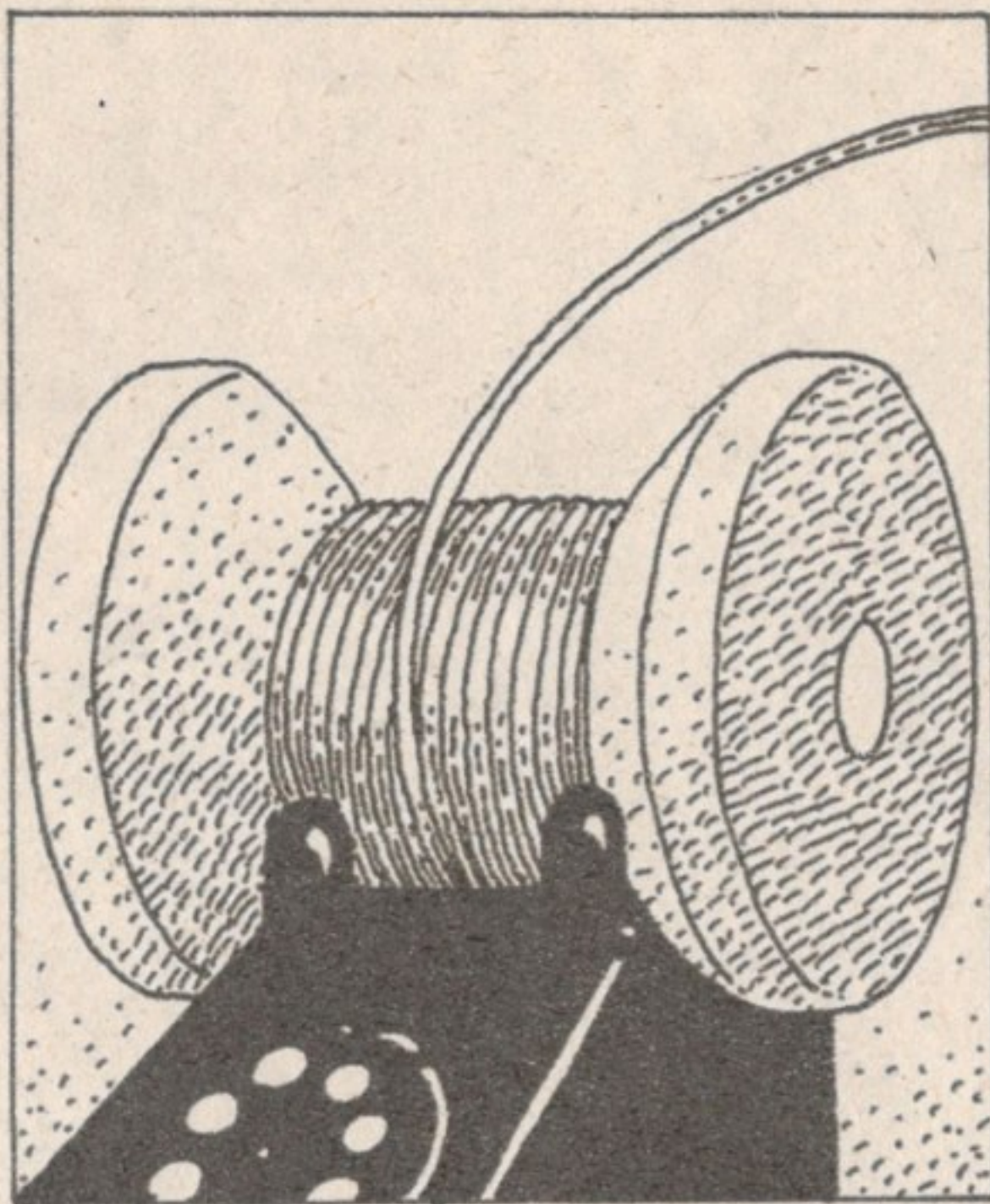
Свето дрво старих Словена

Да ли је тачно да је липа свето дрво старих Словена и који цвет најређе цвета.

МИЋО
Требиње

Тачно је да је липа сматрана за дрво које су Словени од давнина садили и обожавали, највероватније због пријатног и умирујућег мириса. Све крајеве које су Словени насељавали красиле су шуме или дрвореди липе. Отуда је, највероватније, и сматрана светим дрветом старих Словена. Њихова љубав према липи није случајна јер чај од цвета липе умирујуће делује на читав организам, подстиче знојење и чишћење крви од штетних материја. Дobar је против несанице, а екстракт цвета липе стари Словени су користили за лечење опекотина.

„Најстрпљивијим” цветом на свету сматра се бамбусов, из рода *Agundinaria nitida* који цвета, веровали или не, једном у 120 година!

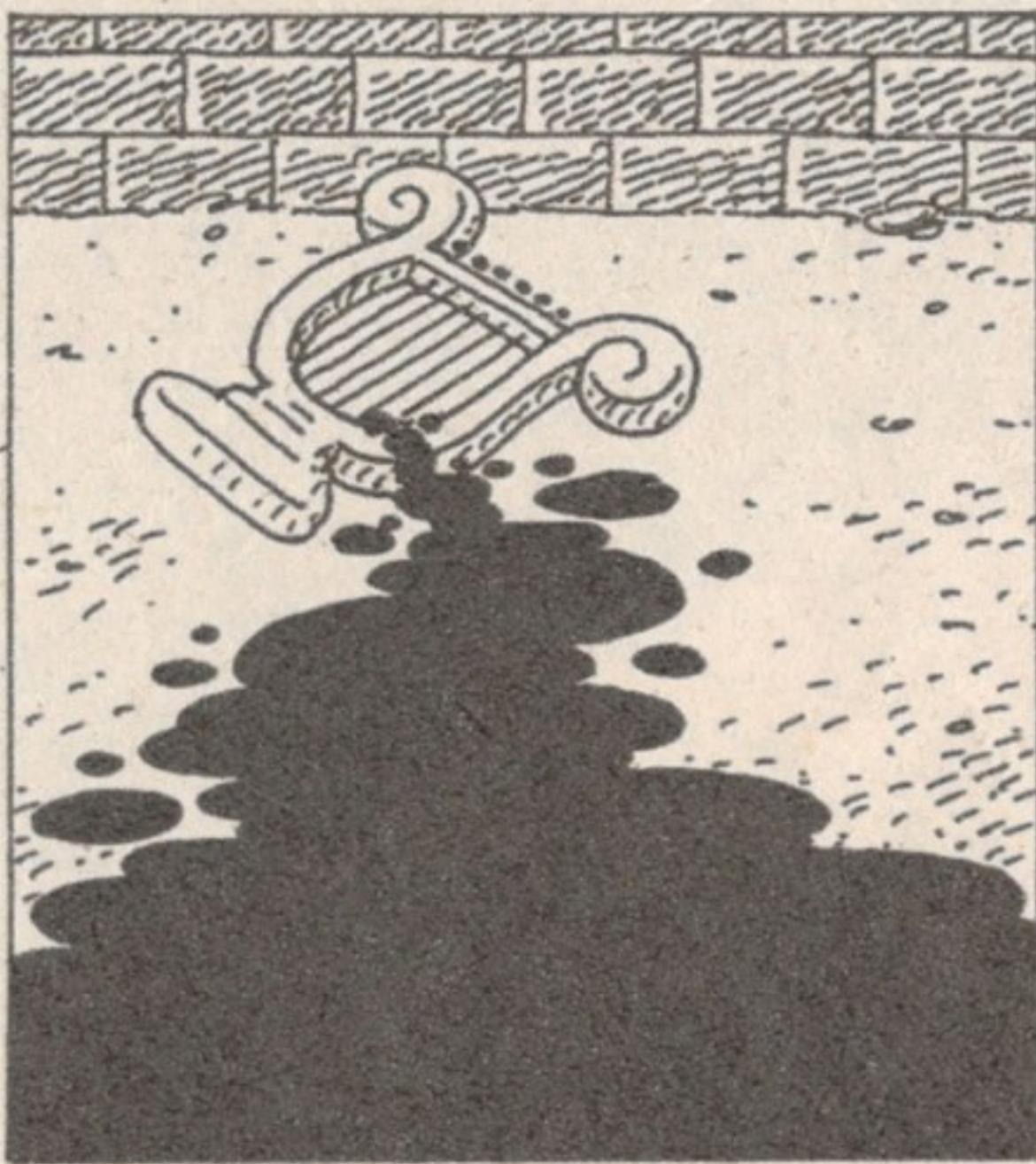

Пупинов калем

„Забавнице”, ко је заслужнији за решење телефонског преноса на велику удаљеност: Никола Тесла или Михаил Пупин?

БРАНИСЛАВ ВАСИЋ
Лазаревац

Иако је Тесла био генијални проналазач, заслуге за решење телефонског преноса на велике удаљености не припадају њему, већ Михаилу Пупину. Он је пронашао специјални индуктивни навој који је касније добио име Пупинов калем. Захваљујући овом Пупиновом проналазку, могу да се обављају телефонски разговори на велике удаљености.

Како је убијен Лорка

Да ли можете нешто више да напишете о смрти познатог шпанског песника Лорке, осим оног „трагично завршио у Шпанском грађанском рату 1936. године”.

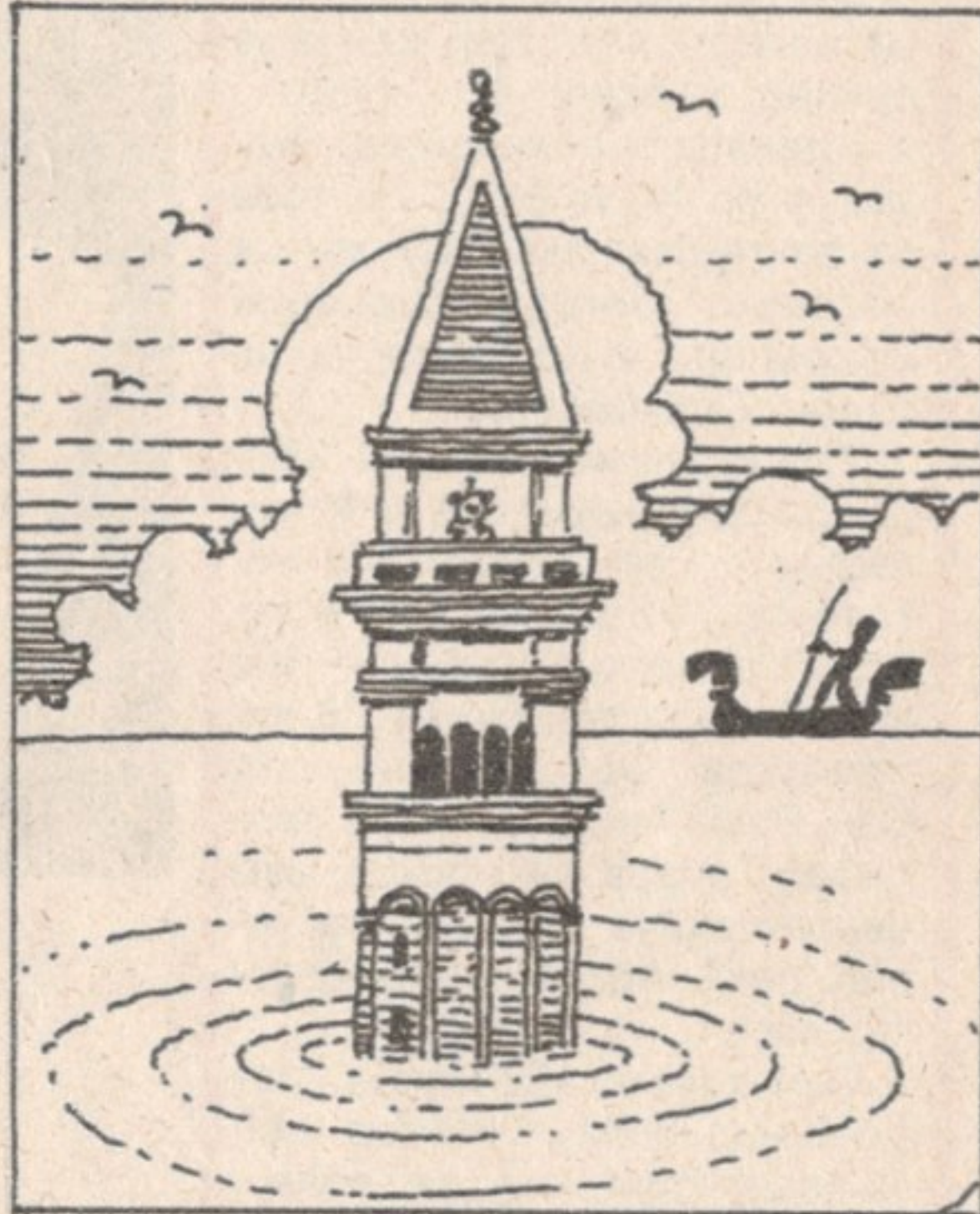
ДОРОТЕЈА Ф.
Банатски Карловац

У близини андалузијског села Виснар, у подножју Сијера Неваде, августовског јутра (17. или 19) 1936. године стрељан је један од највећих шпанских песника

Федерико Гарсија Лорка. У братоубилачком грађанском рату песник Лорка, симбол прогресивне и републиканске Шпаније, пао је као жртва Франкових фашистичких фалангиста.

Тачан датум и право место стрељања никад нису откривени, наравно ни његови посмртни остаци. Фалангисти су га одвели из куће једног пријатеља непосредно по завршетку последњег дела „Дом Бернарде Албе” у којем је Лорка описао тада мрачну и крваву Шпанију.

Педесет година после његове смрти јавио се један сведок из Гранаде, тада припадник Франкових бригада, и рекао да је он лично носио писмену поруку из команде у Гранади да се Лорка не стреља. Али, стицајем околности, порука је закаснила и Шпанија је изгубила свог великог песника.

Како спасти Венецију?

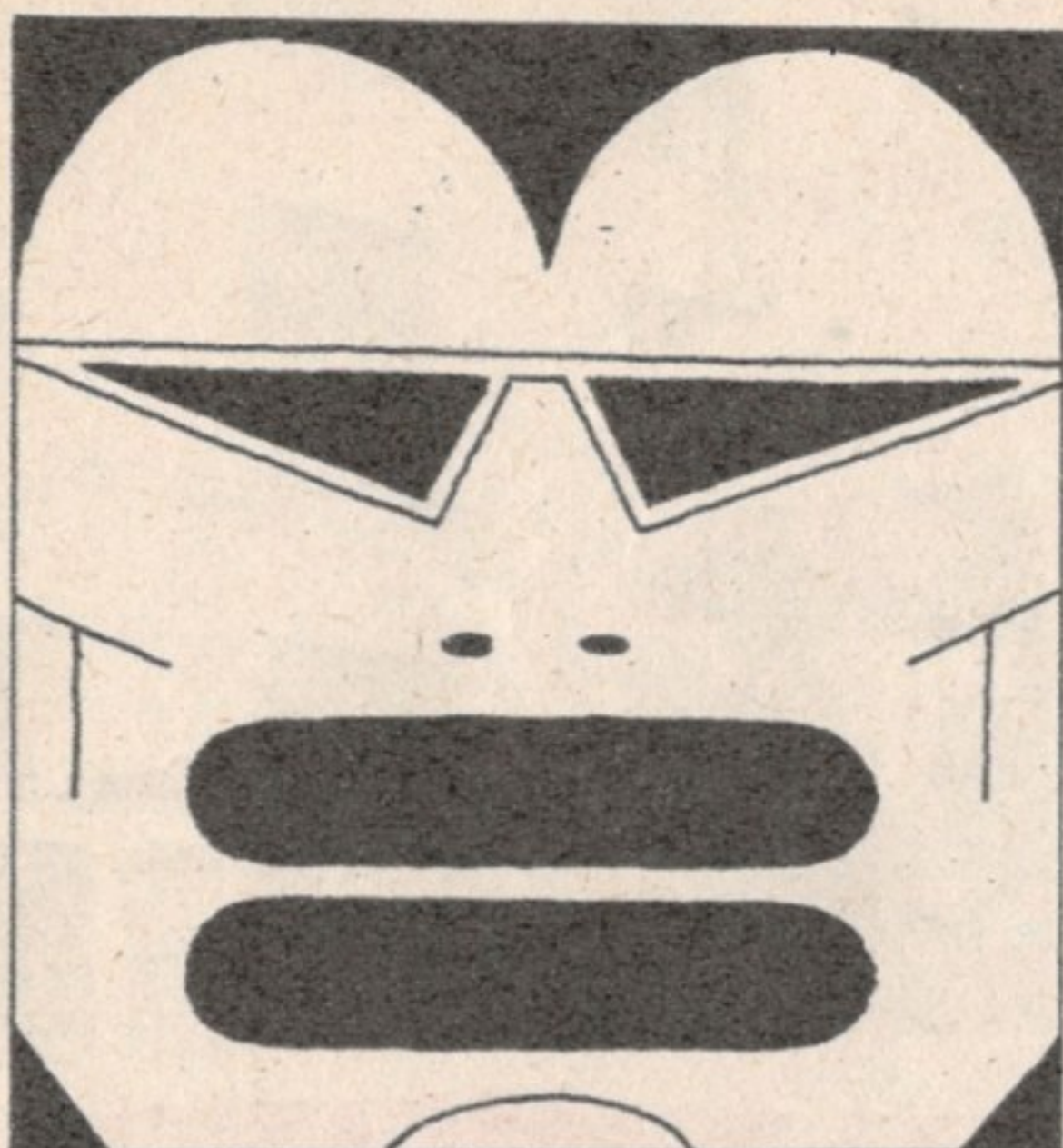
Читала сам да Венеција тоне, да попуштају темељи зграда и да ће једног дана постати напуштен град. Дакле, предвиђања о њеној будућности нису баш ружичаста. Колико у свему томе има истине?

ИВОНА БАЈИЋ
Београд

Венецију су још у 5. веку почели да граде становници Аквитаније на мочварним острвцима склањајући се од надирања Хуна. На природно нестабилном тлу темеље грађевина држе подупирачи и дрвене греде. Постепено насилајући мочварно земљиште, становници Венеције успели су да овај град у 15. веку постане светска лука и центар трговине. Тада је имала 200.000 становника, 150 канала и 400 мостова.

Венеција од свог постанка изазива дивљење и представља круну човекових градитељских способности. Она је „најневероватнији од свих градова”, како је рекао писац Томас Ман који је 1913. године боравио у Венецији коју су уметници одувек обожавали, а туристи опседали.

Тачно је да Венеција полако тоне, што због тектонских поремећаја, што због старости и дотрајалости њених темеља. Све се предузима да се последице ублаже. Има резултата, а уједно и наде, за овај лепи град.

Род није волео Грејс Џонс

Можете ли ми рећи да ли је позната манекенка и певачица Грејс Џонс била друга жена познатог рокера Рода Стјуарта, као и да ли је пореклом из афричког племена Масаи?

НЕБОЈША БАЦКОВИЋ
Ниш

Колико нам је познато, Грејс Џонс никада није била жена познатог енглеског рокера Рода Стјуарта. Он јесте био ожењен манекенком, али не овом необичне појаве.

Грејс Џонс је рођена на Јамајци и својом висином и стасом заиста подсећа на припаднике племена Масаи. Почела је као манекенка и фото-модел, да би и пропевала без неког нарочитог успеха. Занимање публице изазивала је више својом билдерском појавом, па је и глумила у неким филмовима сличног садржаја.

Најхладнији Ојмјакон

Које је најхладније место на земалској кугли, мислим на насељено место?

ЈЕЛИЦА
Панчево

Најхладније насељено место у којем људи добровољно живе је село Ојмјакон на крајњем Далеком истоку, северно од Охотског мора. Овде се жива у термометру спушта и преко 70 степени испод нуле.

У Ојмјакону живе северни народи Јакути и врло мали број дошљака, али најчешће привремено. Село има око 600 становника, а највећа зграда је школа у којој се настава држи на јакутском језику. На зимским мразевима Ојмјакон челик пуца као обичан лед, а слично се понашају гума и пластика, тако да Јакути за одевање употребљавају само кожу и природна влакна. Овде се млеко сече на коцке и продаје на килограм.

Милена Митић, Батуша, 12311
Мало Црнуће – 12 година, воли филмове, сакупља постере, разгледнице и миришљаве папире.

Милица Ђурић, Булевар Д. Обрадовића 58/54, 15300 Лозница
– 13 година, воли да слуша „Нирвану“.

Јелена Лазић, Саве Ковачевића 47/21, 11400 Младеновац
– 10 година, сакупља украсна писма и салвете.

ЕНИГМАТИКА

РЕШЕЊА:

Скандинавка: врх. Еол, сто, нар. Ари, тис, р. а. АБ, идиот, наставци, истовар: кир, Алта, испити, р. НТ, Мићан, "Аида", зи, В, отисак, робијање, Ека, Ања, мувара, г. Елин, рал, натурити, карика, ИБ; **Исти квадрати:** Е2 и Ц3, Ф3 и Д8, б3 и Ц9, Б7 и Ф9; **Саће:** карате, завера, вериге, гитара, тарана, Татари, регата; **Анаграм:** аутомобил; **Двострука помицаљка:** јагода, ананас и ананас, јагода; **Укрштеница:** Греси, Голан, Нино, ријас, а, Аст, Зн, треска, Бели анђео, уморно, ТР, кормилар, т. Дик, дим, АМ, лагуна, телепат, л, исушити се, а мента, Ив, преварити, пенал, ноћ; **Мозаичка укрштеница:** исправати, м, Церар, утроје, аматери, инат, Илион, Ајаси, при, кибла, нл, л, нкр, Риска, Бојана Маљевић, УПИ, окарина, утег, злот, "Ни на небу ни на земљи", ад, Матука, ДИЛ, ас, цар, тетурати се, но, ачити, осичар, рман; **Анаграм:** Петар Други Петровић, Његош; **Анаграмчић:** гумица; **Словни ребус:** "Знање – имање" ("З" на "ЊЕ", "И" мање); **Осмисмерка:** Сава.

Енигматске стране припрема:
ЕД "Борђе Натошевић" Сомбор,
Уређује: Славко Бован.

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК БРОЈ 2261

YU ISSN 0032-339X

Први број »Политикиног Забавника« изашао је 28. фебруара 1939. године

Главни и одговорни уредник
Зефирино Граси
Директор »ПОЛИТИКЕ«
Хаџи Драган Антић

Издаје НП ПОЛИТИКА Д.О.О.
11000 Београд, Македонска 29

Штампа графичко предузеће
»Штампарија Политика«

Председник комисије »ПОЛИТИКА«
др Живорад Миновић

Уредник сатрија Мирјана Маринковић
Ликовно графички уредник Соња Јашовић
Редакција

Олга Вукадиновић, Бојана Дожић, Мина Илић, Мирјана Крстуловић, Иван Лончар, Петар Милатовић, Вера Милићевић, Весна Минић, Вито Недељковић, Биљана Орловић, Љубомир Патрновић, Весна Софреновић, Војислав Стаменовић, Недељка Сташић, Миленко Тодоровић и Бранислава Црномарковић

Техничка редакција
Душан Глушац, Радоје Савић,
Зоран Петканић и Радана Весовић
Секретаријат Зорица Филиповић

Дописници »ПОЛИТИКЕ« из иностранства:
Петар Поповић (Москва), Душан Пешић (Њујорк), Мирослав Стојановић (Бон), Дарко Рибничар (Париз), Душан Симић (Лондон), Бошко Јакшић (Рим), Верица Рупар (Будимпешта) Момчило Пантелић (Пекинг), Радислав Ђук (Атина)

Редакција »ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК«
Македонска 31, 11001 Београд, П.фах 124.
Телефони: секретаријат 3224-471,
редакција 3224-483, техничка редакција
3226-620, централа 3224-191 и 3225-761,
претплата: 3228-776.
Маркетинг агенција: Македонска 31/1,
телефон 3220-645.

Рукописи, фотоскопије и цртежи се не враћају.

На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије, број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

Претплата за нашу земљу
1 месец 11,70 дин. 3 месеца 35,10 дин.
6 месеци 70,20 дин.

Претплата на жиро рачун број:
40801-603-3-42104, уз обавезну назнаку:
Н.П. »ПОЛИТИКА« — ПРЕТПЛАТА НА
ЛИСТ »ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК«

ПРЕТПЛАТА ЗА ИНОСТРАНСТВО

Полугодишња – возом:
90 DEM. или противвредност осталих валута.
Полугодишња – авионом:
I група-Европа: 129 DEM. II група-Блиски исток:
130 DEM. III група-Африка, Азија: 135 DEM.
IV група-Америка, Канада: 136 DEM. V група-
Далеки исток: 138 DEM. VI група-Јужна Америка:
144 DEM. VII група-Аустралија: 146 DEM.

или противвредност осталих валута
Претплата се врши преко фирме
»EINS PLUS ZWEI« GmbH, FRANKFURT/M.
DEUTSCHE BANK AG, F/M. (BLZ 50070010)
3a DEM – KONTO – 092430800
3a USD – KONTO – 05092430801
Код уплате обавезно навести – »Сврха плаћања«
ПРЕТПЛАТА НА »ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК« – откуп дуга.
Копију уплате обавезно послати на факс бр.
++ 381 11 3228 776 или на адресу:
Предузеће »ПОЛИТИКА« – ПРЕТПЛАТА
11000 Београд, 29. новембра 24, Југославија

Годишњу претплату на лист не примамо.

ИМПРЕСУМ (латински IMPRESSUM), штампана ствар, по закону обавезно означавање имена издавача и уредника одговорних за садржину.

СА ЧИЧИЦОМ НА „ДАН ИЗАЗОВА“

Школа у дечијем трамвају Чичица поново отвара своју учионицу. Од 12. маја до 24. јуна ђаци од-првог до четвртог разреда и деца из вртића биће његови драги гости и другари. Чичица се добро одморио и нестрпљиво чека сусрет са својим најдражим путницима. Смислио је нове, занимљиве приче, а његове госте чекају и слатка изненађења.

У Школи Чичица деца ће наставити да упознају све што је лепо у нашем главном граду. Учиће како да помогну да свима у Београду буде лепше, да се волимо, поштујемо, помажемо и лепо понашамо. У трамвају Чичица са децом ће се дружити и спортисти, учесници Дана изазова, и објаснити најмлађима како да тога дана, 31. маја, сва деца Београда учествују у такмичењу са далеким Хонгконгом.

Да вожња у Чичици буде радосна побринуће се ГСП „Београд“ и Скупштина града, а поклоне и дружење са љубимцима обезбедиће „Соко Штарк“, Беобанка, „Авала Ада“, „Јум-ко“ и Београдски ЗОО врт.

Срећна вожња у Чичици! Будите победници на Дан изазова!

ДЕЧИЈА ЗАБАВА У ГСП 12. МАЈА

На великој дечијој приредби 12. маја пожелећемо вам срећно путовање у Школи Чичица. У програму ће учествовати путници, песници, музичари, спортисти...

Биће разних наградних игара и лепих поклончића. Забава почиње 12. маја у 10 часова, у ГСП, Змај-Јовина 41.

После тога до краја распуста деца ће се дружити са Чичицом у редовним вожњама. Резервације за одељења на телефон: 624-853 и 627-411/175.

Децо!

Крените са Чичицом у сусрет „Дану изазова“ 31. маја!

Тада се наш Београд такмичи са далеким Хонгконгом.

НА ТВ „ПИНК“ ДОБРОЋУДНИ ЛУТАК ЧИЧИЦА

У серији дечијих емисија на ТВ „Пинк“ током маја појавиће се као главна личност нова маскота ГСП-а. То је симпатични лутак Чичица. Он ће у четири емисије, уз помоћ глумице Јелице Сретеновић и чланова „Музикхолића“, поучавати децу како да се понашају у саобраћају и возилима градског превоза.

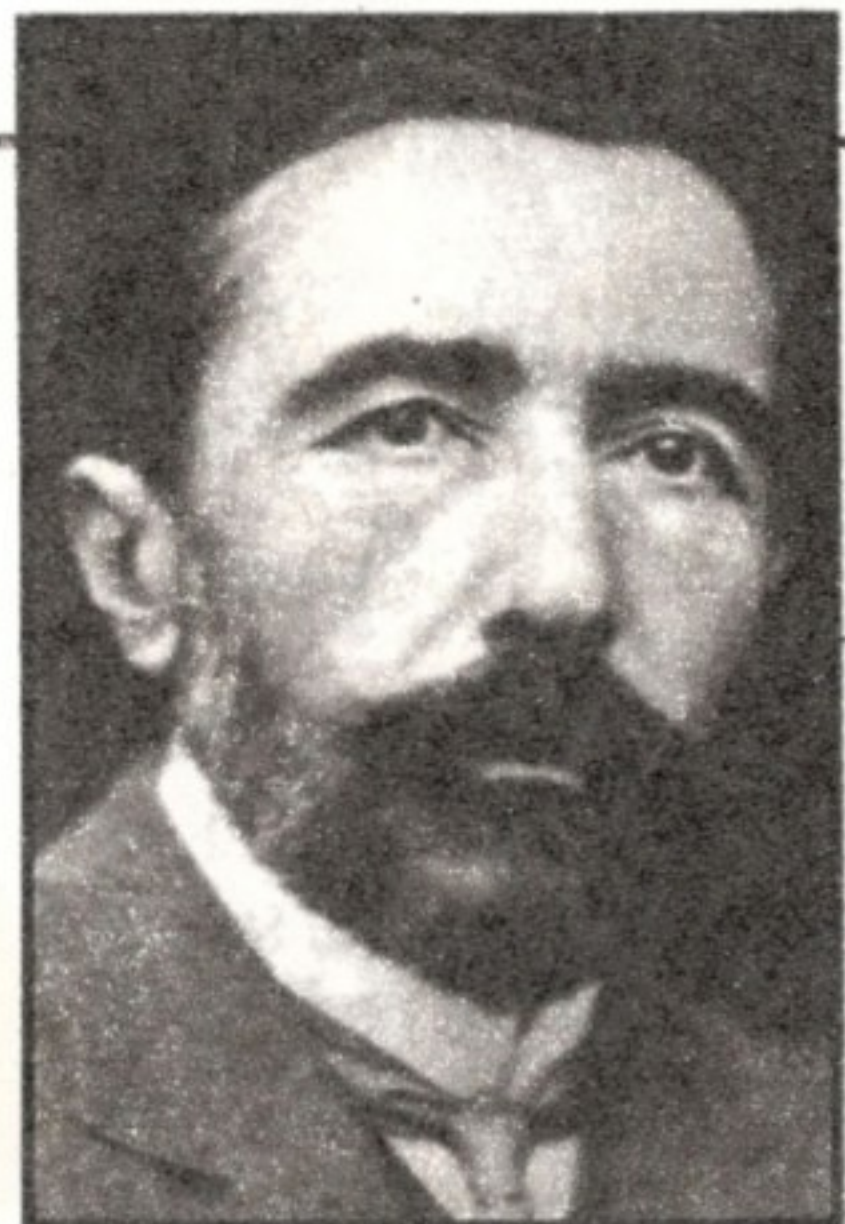
ЦЕНТАР ЗА ИНФОРМИСАЊЕ ГСП

РЕКЛИ СУ...

О ДОБРУ И ЗЛУ

Ако треба да бирам између два зла, увек ћу изабрати оно које још нисам искусила.

Ме Вест
америчка глумица
(1893–1980)

Нико не може да ти нанесе више зла него што ти сам себи можеш да нанесе.

Махатма Ганди
индијски политичар
(1869–1948)

Није неопходно веровати у некакав натприродни извор зла: људи су и сами апсолутно способни за свакојака недела.

Џозеф Конрад
енглески писац
(1857–1924)

Најнеподношљивија особина зла је што се човек на њега на крају навикне.

Жан Пол Сартр
француски писац
и филозоф
(1905–1980)

Није довољно чинити добро, треба то добро и обавити.

Дени Дидро
француски филозоф
и писац
(1713–1784)

Допустити да се догоди неко зло које се могло спречити практично је исто што и починити га.

Фридрих Ниче
немачки филозоф
(1844–1900)

Право зло није оно које се трпи него оно које се наноси.

Алесандро Манцони
италијански писац
(1785–1873)

Никада зло не успева тако добро као кад пред собом има неки узвишени идеал.

Карл Краус
аустријски писац
(1874–1936)

Никада не треба оставити отворена врата ни најмањем злу јер ће у противном за њим доћи многа друга, већа, која вребају у заседи.

**Балтасар
Грасијан-и-Моралес**
шпански писац и
моралиста
(1601–1658)

Тамо где је много светлости сенка је обично тамнија.

Јохан Волфганг Гете
немачки писац
(1749–1832)

Кад га људи не би чинили, зла вероватно не би ни било.

Лав Толстој
руски писац
(1828–1910)

На крају крајева, ништа није тако распрострањено као што је чињење зла из пуког задовољства.

Проспер Мериме
француски писац
(1803–1936)

Илустровао
Растко Ђирић

